

TISDAGEN DEN 20 APRIL 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Föredragningslista

Talmannen. – Med tanke på den senaste utvecklingen av situationen och enligt överenskommelse med de politiska grupperna skulle jag vilja föreslå följande ändringar i onsdagens arbetsplan. De är nya ändringar i förhållande till de som vi antog i går kl. 17.30. Det är kompletterande ändringar.

För det första tar vi bort frågestunden med rådet från arbetsplanen. Rådet har informerat mig om att Diego López Garrido måste lämna Strasbourg på onsdag kl. 18.00 i samband med de transportsvårigheter som vi upplevt denna vecka, så vi kommer inte att kunna genomföra frågestunden onsdag kväll. För det andra tar vi bort Silvia-Adriana Țicău's betänkande om byggnaders energiprestanda från arbetsplanen, eftersom det inte antogs i utskottet i måndags. För det tredje lägger vi nu till en muntlig fråga om förbud mot användning av cyanid i gruvdriften inom EU som en tredje punkt på eftermiddagens föredragningslista, omedelbart efter debatterna om Swift och PNR (denna punkt handlar om passageraruppgifter). Därmed kommer onsdagens sammanträde att avslutas kl. 19.00. Jag kommer kortfattat att upprepa detta: vi har tagit bort de poster som inte är genomförbara, och till följd av detta kommer vi inte att avsluta onsdagens sammanträde kl. 24.00, utan kl. 19.00. Jag upprepar att ordförandena för de politiska grupperna har rådfrågats i dessa ärenden.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill helt enkelt fråga om sammanträdena fortfarande kommer att äga rum i kammaren på torsdag, om utskott och kommittéer som Bedömning av vetenskapliga och tekniska alternativ (STOA) med flera kommer att sammanträda, om det kommer att finnas tolkar tillgängliga vid sammanträdena och om besöksgrupper kommer att släppas in i kammaren på torsdag.

Talmannen. – Jag är just i färd med att utarbeta ett e-postmeddelande till alla ledamöter, som jag personligen kommer att skriva under. Vissa av oss har inte ens kommit fram till Strasbourg, och de vill också ha denna information. E-postmeddelandet kommer att sändas ut omkring kl. 11.00, och det kommer att ge svar på så många av dessa frågor som möjligt som vi redan har ett svar på.

På torsdag kan alla utskottsmöten hållas, men inga omröstningar kommer att genomföras. Europaparlamentets tjänstemän kommer att närvara här. Det kommer inte att bli något plenarsammanträde. Allt, förutom plenarsammanträdet, kommer att fungera som vanligt. De grupper som kommer till Strasbourg för att besöka parlamentet kommer att tas emot – de grupper som vi har bjudit in – de kommer att få möjlighet att besöka parlamentet och träda in i kammaren, men inga förhandlingar kommer att hållas.

Den enda skillnaden jämfört med en vanlig dag kommer att vara att det inte genomförs några plenarsammanträden och inga omröstningar. Resten kommer att fortskrida som på en vanlig torsdag.

På torsdag och fredag kommer ni att få möjlighet att skriva på närvarolistan.

Övrig information kommer att ges i e-postmeddelandet, som kommer att nå er senast före lunch.

I går höll talmanskonferensen ett sammanträde, och det gjorde även presidiet. Ett stort antal ärenden avgjordes. Från och med nu kommer en arbetsgrupp att vara i gång, en grupp som innefattar parlamentets tjänsteavdelningar. Arbetsgruppen är i kontakt med mig hela tiden, och jag står i kontakt med ordförandena för de politiska grupperna, eftersom vi ständigt måste upprätthålla kontakt när det gäller alla ärenden som rör beslut om denna vecka och de kommande veckorna. Kom ihåg att Europaparlamentets utskott kommer att träffas nästa vecka, och vi får inte hindra de normala förhandlingarna i utskotten. Vi måste också förbereda sammanträdet i Bryssel som vanligt. Beslut om detta har ännu inte fattats, men de kommer att fattas under de närmaste dagarna.

Ni kan förvänta er kortfattad information från mig om alla beslut och alla våra planer inför framtiden.

3. Avbrott i flygtrafiken i Europa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om avbrott i flygtrafiken i Europa.

Som vi känner till måste besluten för de närmaste dagarna fattas av EU-institutionernas verkställande organ. Detta kommer givetvis att bli kommissionens och ministerrådets uppgift. Som vi vet har både kommissionen och rådet arbetat med detta åtminstone sedan i söndags, men vi ledamöter har också våra plikter. Dessa gäller mer långsiktiga lösningar på den rådande krisen. Vi skulle vilja att våra parlamentsutskott deltog i detta. Vid sammanträdesperioden i Bryssel måste vi också fundera på hur vi ska hantera den aktuella situationen. Det kan bli så att vi bemöter den med en resolution. Jag talar om olika reaktioner. Jag skulle även vilja be er alla att i era anföranden uppmärksamma hur parlamentet kan bidra till att lösa de aktuella problemen. Det är först och främst problem som drabbar våra medborgare, invånarna i Europa. Vi har naturligtvis problem med att ta oss till Strasbourg och Bryssel, men detta är vårt problem och vi bör definitivt inte göra detta till en fråga. Vi bör förbereda oss på att diskutera hur vi ska lösa européernas problem i en situation med lamslagen flygtrafik. Det viktigaste är vad vi ledamöter kan göra under de närmaste veckorna för att förbättra situationen. Men eftersom det tyngsta ansvaret ligger på de verkställande organen under de första timmarna och dagarna, skulle jag vilja tacka företrädarna för både rådet och kommissionen för att de är här med oss.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Som alla vet är flygtransporten fullkomligt strategisk till sin natur. Den påverkar allmänheten, deras dagliga liv och deras rätt till fri rörlighet – något som är en grundläggande rättighet – och den har utan tvivel en avgörande inverkan på den ekonomiska verksamheten.

När det uppstår problem med flygtransporter, när avbrott påverkar fler länder än ett, blir den strategiska natur som kännetecknar flygtransporten ännu mer uppenbar, och skadan desto större.

När det som i detta fall påverkar majoriteten av EU:s medlemsstater blir det ett oerhört allvarligt problem, en verklig kris. Det är naturligtvis en oväntad och ny typ av kris som måste hanteras på ett lämpligt sätt. Dessutom finns paradoxen att vi hanterar ett ärende för vilket Europeiska unionen som sådan inte har så värst många befogenheter, i själva verket färre jämfört med andra ärenden, men trots detta måste den reagera, den måste agera.

Inom ramen för denna trafikkras i Europa har två händelser inträffat samtidigt: den högsta nivån när det gäller allvaret – krisen har varit mycket allvarlig – men även en låg nivå när det gäller omedelbar rättskapacitet från EU:s sida för att kunna agera på detta område. Det är därför en situation där det inte är enkelt att agera utifrån EU:s perspektiv. Trots detta har vi agerat och reagerat.

Detta för mig fram till den andra delen av mitt uttalande: de åtgärder som har vidtagits i detta fall. För det första tillämpade medlemsstaterna, flygplatsmyndigheterna, det befintliga protokollet och beaktade den karta som utarbetats av *Volcanic Ash Advisory Centre* [rådgivande centret för vulkanisk aska] i London och som åskådliggör vulkanaskans påverkan. Detta var en vetenskaplig bedömning, och på grundval av denna ansåg man att detta luftrum automatiskt skulle stängas för flygningar. Detta gjordes först, och det gjordes ytterst aktsamt, med största säkerhet och i syfte att minimera risker på grundval av detta första bidrag från Eurocontrol, som i sin tur baserade sig på meddelandet från *Volcanic Ash Advisory Centre* i London, ett center som upprättades för flera år sedan.

Men denna situation nådde naturligtvis långt bortom medlemsstaternas gränser, och därför började Europeiska unionen och dess institutioner att arbeta redan från början. Under de senaste dagarna har det närmare bestämt hållits en rad möten av teknisk art som ledde fram till det politiska beslut som fattades av transportministrarna i går.

Under hela helgen har rådet, det spanska ordförandeskapet, kommissionen – särskilt kommissionsledamot Siim Kallas, som jag tackar för hans villighet och hårda arbete under hela denna period – och Eurocontrol arbetat med att förbereda en mycket mer precis, en lämpligare reaktion på det som redan har blivit en mer varaktig kris, som började få allvarliga följder för hela unionen och för länder utanför EU.

Genom det arbete som gjorts under de senaste dagarna framställdes rekommendationen från Eurocontrol om Eurocontrols behov att, med början i dag, upprätta tre zoner som berörts av vulkanen. Denna antogs enhälligt, första gången vid det möte som hölls i går i Bryssel mellan Eurocontrol, kommissionen, rådet, flygplatsmyndigheterna, flygtrafikorganisationerna och alla berörda sektorer. Den första zonen ska vara zonen med störst askdensitet, där ska det råda totalt flygförbud, den andra zonen ska vara dess motsats, en

askfri zon och därför helt öppen för flygningar, och den tredje zonen ska ha låg askdensitet, där det därför ska vara tillåtet med ofarliga flygningar. De nationella myndigheterna kommer att behöva undersöka denna zon på ett samordnat sätt, med början i dag, mot bakgrund av de uppgifter som Eurocontrol dagligen och konstant, var sjätte timme, tillhandahåller för att besluta om huruvida de behöver upprätta luftkorridorer eller zoner där flygningar ska tillåtas.

Denna tekniska rekommendation, som kom från och föreslogs av Eurocontrol, antogs i går enhälligt av de 27 regeringarna i Europeiska unionen, och den fick därför en europeisk fokus på och en europeisk inriktning mot det som för tillfället krävs. Europeiska unionen fattar med andra ord ett beslut och påminner därmed om att medlemsstaterna ska agera i enlighet med detta. Det fanns en enhällig överenskommelse mellan de europeiska regeringarna och kommissionen, tillsammans med det förslag som Eurocontrol lagt fram, att agera på detta sätt.

Säkerheten har därför fortsatt prioriterats. Det finns inget kompromissutrymme i denna fråga, som kommissionsledamot Siim Kallas sade – han sade så i helgen – och därför finns det ett område som är belagt med ett förbud, en överenskommelse om totalt flygförbud. Vi kommer att få en mycket mer precis uppfattning om den faktiska risken utifrån alla de uppgifter som Eurocontrol kommer att använda sig av, och inte bara uppgifter från London, utan från de tester som ska genomföras med testflygplan utan passagerare, liksom uppgifter från de nationella myndigheterna, från tillverkare av motordelar till flygplan och från Europeiska byrån för luftfartssäkerhet i Köln. Alla dessa uppgifter måste beaktas när man upprättar de zoner som transportministrarna kom överens om i går vid rådets extraordinarie möte som det spanska ordförandeskapet hade sammankallat.

Det är därför en utvecklande, mer dynamisk och mer precis modell än den som hittills använts, som för det första bygger på vetenskapliga uppgifter, för det andra på ett tekniskt beslut av Eurocontrol och slutligen på ett beslut av medlemsstaterna om mellanzonen, som de måste samordna sig kring.

Vid rådets (transport) möte i går intog ministrarna återigen en mycket tydlig ståndpunkt i och med att de sade till medlemsstaterna att de bör göra allt i sin makt för att tillgängliggöra så många alternativa transportsätt som möjligt för allmänheten i syfte att lösa den mycket allvarliga situation som påverkar europeiska och andra medborgares rörlighet. De har också tagit itu med de oerhört betydande ekonomiska följderna av denna situation – som kommissionsledamot Siim Kallas kommer att förklara – i en arbetsgrupp, en grupp som leds av kommissionens vice ordförande, kommissionsledamot Siim Kallas, kommissionsledamot Joaquín Almunia och kommissionsledamot Olli Rehn, som nästa vecka ska överlämna en rapport om alla de ekonomiska aspekterna. Till sist kommer det att hållas ytterligare ett möte med rådet (transport) så snart som möjligt för att diskutera alla dessa frågor.

Därför har ett beslut fattats som innebär att man ger ett europeiskt perspektiv på och skapar en samordnad europeisk strategi för det som händer. Detta ska bygga på säkerhet och behovet att vara så effektiv och precis som möjligt när man fattar beslut om flygningar, samtidigt som man skyddar medborgarnas rättigheter. Herr talman, herr Buzek! Det gläder mig att Europaparlamentet har föreslagit en detaljerad debatt om denna fråga. Denna debatt innebär faktiskt att ni tydligt har handlingsförmåga att agera omedelbart, något som är passande för parlamentet som företrädar EU:s folk, och att ni på en mer långsiktig basis kan beakta de åtgärder som måste vidtas för att bemöta denna helt oförutsedda, fullständigt nya kris, som har påverkat EU-medborgarnas liv på ett extraordinärt och oerhört allvarligt sätt.

Talmannen. – Jag skulle vilja lugna ministerrådet och det spanska ordförandeskapet, och tala gärna om detta för dem, med att Europaparlamentet ständigt är redo för samarbete, och vi är öppna för att diskutera dessa ärenden i utskotten. Vi är öppna för att motta företrädare för Europeiska kommissionen och rådet för att diskutera dessa problem. Vi vill vara delaktiga i detta. Vi kommer från Europeiska unionens olika regioner, vi valdes genom direktval och ansvarar för unionens invånare, så vårt deltagande är av yttersta vikt. Vi är redo för detta. Vi kan naturligtvis enbart göra det som en lagstiftande myndighet har möjlighet att göra. Vi kan inte fatta verkställande beslut, men vi vill hjälpa både kommissionen och rådet. Vi är öppna för detta. Det är därför som vi diskuterar detta.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Det gläder mig oerhört att få lägga fram rapporten om de åtgärder som kommissionen vidtagit beträffande effekterna av den europeiska luftrumskrisen till följd av Eyjafjallajökulls vulkanutbrott för parlamentet. Kammaren känner säkert till att 84 000 flygningar har ställts in, något som har påverkat tusentals passagerare.

Som ni känner till sammankallade Eurocontrol på vårt initiativ till en telefonkonferens på måndagsmorgonen, och Europeiska kommissionen deltog aktivt i ett extraordinärt möte mellan transportministrarna i går

eftermiddag. Det finns, enligt min mening, fyra centrala meddelanden som ska framföras till följd av rådets möte.

Alla transportministrar är för en samordnad europeisk lösning när det gäller denna kris. Nationella lösningar är inte effektiva för att hantera denna typ av problem som påverkar luftrum över hela världen. Jag måste understryka att det rådde en stor samarbetsanda mellan transportministrarna, och vi förde flera samtal per telefon där alla sade att de var redo att ta ansvar och samarbeta.

Den andra viktiga punkten är att säkerheten kommer först. Man kan inte kompromissa med säkerheten under några omständigheter. Detta är och förblir en central fråga för oss. Vi måste säkerställa de högsta säkerhetsnormerna för våra medborgare.

Den tredje principen är att ministrarna kom överens om ett progressivt och samordnat öppnande av det europeiska luftrummet samtidigt som säkerheten skulle säkerställas. Detta inleddes i morse kl. 08.00 genom Eurocontrol. Detta beslut omfattar tre slags zoner, som baseras på kontaminationsnivå. Den första av dessa zoner ligger i utsläppets centrum, där ett totalförbud mot operationer kommer att upprätthållas, ifall det är omöjligt att garantera säkerheten.

Den andra zonen är en zon där det i princip inte kommer att föreligga något hinder för att lufttrafiksamarbete utförs, även om det fortfarande finns aska i området. Denna zon måste verifieras, och besluten om operationer kommer att fattas på ett samordnat sätt av myndigheterna i medlemsstaterna.

Den tredje zonen påverkas inte av askan, vilket innebär att det inte införs några som helst restriktioner för operationer. Eurocontrol tillhandahåller kartor var sjätte timme med relevant information till de nationella myndigheterna.

För det fjärde föregriper vi genom dessa åtgärder slutligen genomförandet av programmet för ett gemensamt europeiskt luftrum, och särskilt nätförvaltarens uppdrag. Jag vet att jag kan räkna med ett starkt stöd från parlamentet efter framgången med det andra paketet för ett gemensamt europeiskt luftrum förra året.

Ni känner säkert till, och ministern nämnde det, att en arbetsgrupp – en grupp bestående av kommissionsledamöter – har satts samman för att diskutera frågor om statligt stöd. I går talade jag med företrädare för flygbolagen, och de sade att de helt enkelt inte är redo att bedöma sina förluster ännu. Huvudfrågan för dem, på grund av alla ekonomiska konsekvenser, är återupptagandet av flygningarna. Modellen för att återuppta flygningarna är det viktigaste. Vi ska inte gripas av panik när det gäller statligt stöd och andra åtgärder som syftar till att hjälpa flygtransportsektorn.

Passagerarnas rättigheter är en annan viktig fråga, och vi måste driva igenom tillämpningen av passagerarnas rättigheter. Dessa regler är bra. Alla delar åsikten att reglerna är bra. Frågan rör genomdrivande, något som åter ligger i medlemsstaternas händer. Vi bör verkligen driva på detta, och vi har många idéer om hur reglerna ska upprätthållas på ett bättre sätt.

Jag skulle nu vilja kommentera det som, enligt min mening, är avsiktliga försök att röra ihop saker och ting – vem som ska göra vad, vem som har gjort vad och vilka modeller som finns. Det är klart att det snart är val i vissa länder och så vidare, men efter vulkanutbrottet fattades alla beslut på grundval av befintliga och överenskomna modeller för hur man ska hantera denna typ av situationer.

Denna modell är mellanstatlig, och luftrummet är en nationell befogenhet. Det är inte kommissionen som ger order – det finns bestämmelser för våra nationella system och vår modell som, jag upprepar, bygger på befintlig information och befintliga bedömningar. Det är inget fel på denna modell. Vi kan nu fundera på hur denna modell kan modifieras. Vi inledde diskussionerna om detta i går. Att påstå att den europeiska modellen har misslyckats fullständigt är helt fel. Detta var, och är, en extraordinär händelse. Utbrottet från denna vulkan och det oväntat utbredda askmolnet är någonting som har inträffat vid några mycket få tillfällen i världen – det är inte som snö eller något jämförbart som förekommer ofta.

Det stod klart redan i helgen att situationen höll på att omvandlas till något mycket ovanligt, och under helgen förde vi åtskilliga diskussioner om hur denna fråga ska hanteras. Att hävda att transportministrarna borde ha ingripit omedelbart står helt i strid med vår uppfattning om hur saker organiseras i EU. Denna typ av beslut ligger i oberoende experters och oberoende organs händer. Jag och minister Diego López Garrido befann oss hos Eurocontrol i söndags, och jag var i kontakt med alla transportministrar i de större medlemsstaterna. Vi var beredda att ta ansvar och frågade vad vi bör göra för att lösa situationen. Detta får emellertid inte bli godtyckliga beslut, men det finns ett särskilt organ som ansvarar för dem. Detta organ höll

ett möte, och vi diskuterade med detta i söndags. Detta var mycket svåra diskussioner, eftersom diskussionen handlade om människors liv.

På måndag förmiddag höll Eurocontrol ett extraordinarie möte, där man enades om den så kallade modellen för "frizoner". Det glädde oss att Eurocontrol var samarbetsvilligt. Jag upprepar, detta låg inte alls inom gemenskapens behörighet, men händelser har visat att den nationella strategin var en omodern strategi. Vi har definitivt en större drivkraft nu för att få till stånd en mer EU-baserad strategi för denna typ av händelser och för att reglera dem. Vi måste naturligtvis också bedöma konsekvenser och resultat.

Huvudsaken – som alla, däribland flygbolagen, sade – var att det är mycket viktigt att återuppta flygningarna. När det gäller passagerarna är det viktigaste att få hem folk eller få dem till deras destinationer. Detta var den centrala fråga som diskuterades i går.

Sammanfattningsvis arbetar vi intensivt med rådet och Eurocontrol för att övervaka situationen och, om det krävs, fatta nya beslut. Den befintliga modellen är mycket lämplig för återupptagandet av de flesta flygningar.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionen och rådet för uppgifterna om krisen inom den europeiska luftfarten. Det som har kommit fram under de senaste dagarna är att utan luftfart råkar inte bara parlamentet i svårigheter, utan även vårt europeiska samarbete och vår ekonomi ställs inför stora problem. Det är av denna anledning som det är viktigt att vi för denna krisdebatt i parlamentet i dag. Passagerare har blivit strandsatta, flygbolag, resebranschen och företag som är beroende av flygresor har alla drabbats hårt, och allt detta sker omedelbart efter den ekonomiska krisen.

Säkerheten är av största vikt. Det får inte råda något missförstånd om detta. Passagerare måste transporteras säkert, men det står klart att vi inte var tillräckligt förberedda på denna exceptionella situation. Att stänga luftrummet den första dagen var en snabb lösning på ett för oss i Europa hittills okänt problem, ett moln av vulkanaska. Men vad hände dagarna efter detta? Datormodeller visade oss att vi inte borde flyga, men testflygningarna fortsatte utan problem. Låt mig upprepa detta, för samtidigt som säkerheten givetvis måste komma i första hand är det viktigt att vi åter öppnar det europeiska luftrummet på grundval av fakta och korrekta antaganden. Det är nödvändigt att vi utför mer arbete, skräddarsytt efter våra särskilda förhållanden. Det som är bra är att man gjorde de första insatserna i denna riktning i går, och vi måste snabbt bygga vidare på detta. Vi måste vidta beslutsamma åtgärder. Säkerheten först, men vi måste också se till att vi åter kan använda säkerhetszonerna inom en mycket snar framtid.

Dessutom behöver vi strukturella åtgärder. Det gemensamma europeiska luftrummet, som har gett upphov till så mycket motstånd bland medlemsstaterna, är något som skulle kunna hjälpa oss att göra luftfarten mer effektiv.

Flygbolagen har lidit enorma ekonomiska skador. De har ådragit sig höga kostnader, inte bara genom att flygtrafiken står på marken, utan också för att strandade passagerare behöver hjälp. Försäkringsbolagen tillhandahåller inte något skydd, och det är diskutabelt om vi kan rättfärdiga alla de kostnader som läggs på flygbolagens axlar. Jag uppmanar er därför att undersöka de åsamkade kostnadernas omfattning, den lidna skadans omfattning och vilken kompensation som eventuellt kan tillhandahållas. Som exempel kan jag nämna de kostnader som flygbolagen ådragit sig utifrån vårt europeiska direktiv om passagerarnas rättigheter, och vilket katastrofstöd som kan betalas ut. Är det inte en uppenbar åtgärd att förvissa sig om huruvida, i detta fall av force majeure, vi faktiskt skulle kunna ta dessa pengar ur den europeiska budgeten?

Kommissionsledamot Almunia! Ni har uppgett att ni skulle vara för ett tillhandahållande av statligt stöd, men jag måste varna er att vi måste hindra de medlemsstater som sponsrar sina nationella förespråkare. Det är därför oerhört viktigt att vi samordnar detta på EU-nivå. Inte bara ramen för statligt stöd, utan även det effektiva tillhandahållandet av statligt stöd. Det är detta som jag uppmanar er att garantera.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att denna kris har en mänsklig dimension, som vi definitivt måste diskutera i dag. Många människor, kanske tusentals, är strandsatta runt om i världen och väntar på att få komma hem. Jag anser att vi borde tänka på dessa människor denna förmiddag. Nästan alla av oss, många parlamentsledamöter, har upplevt något liknande de senaste veckorna. Vi är privilegierade ledamöter av Europaparlamentet som kan använda den tillgängliga infrastrukturen. Men många är strandsatta i avlägsna hörn av världen. De kan inte komma därifrån och kan inte komma tillbaka till sina arbeten, deras barn kan inte gå i skolan, eftersom de inte har lyckats ta sig hem från semestern, och de är fast utan logi och utan pengar. Jag skulle återigen vilja säga att mina sympatier denna förmiddag går till dessa människor. Jag hoppas att det blir möjligt att få hem dem snart.

Flygbolagen är en väsentlig del av vårt transportsystem, inte bara för passagerare, utan också för fraktgods. De finansiella skador som detta vulkanutbrott har orsakat är betydligt större än förlusterna efter händelserna den 11 september 2001. Det är av denna anledning som jag uppmanar kommissionen att anta en flexibel strategi som ska medge ett inhemskt stöd till flygbolag som befinner sig i farozonen, om denna typ av stöd verkligen måste tillhandahållas.

Slutligen måste vi vara medvetna om att flygresor är en del av Europas mycket sårbara infrastruktur. Om det inte längre är möjligt att resa med flyg är vi inte i stånd att ersätta avsaknaden av sådana resor på ett tillfredsställande sätt. Det är därför som jag anser att det projekt som vi inledde för 20 år sedan, utvidgandet av det transeuropeiska nätet och i synnerhet utvidgandet av järnvägsnätet, är ett trovärdigt och viktigt alternativ. Dessutom, som vi ser nu, är det ett nödvändigt alternativ för vår ekonomiska överlevnad. Det är viktigt att vi nu ännu en gång erkänner detta faktum.

Min kollega Saïd El Khadraoui kommer att gå igenom andra aspekter av denna fråga, men jag skulle bara vilja säga en sak. Vi har ännu inte lyckats få till stånd en driftskompatibilitet hos tåg mellan olika länder. Ett tyskt Intercitytåg kan inte föra tillbaka tyskar från Spanien, inte heller kan inte ett franskt höghastighetståg fara så långt som till Budapest. Detta innebär att vi ännu inte har nått den punkt där vi redan borde vara. Även om vi har framställt lämpliga resolutioner i parlamentet anser jag att vi inte behöver dessa plötsliga återkommande åtgärdsutbrott. Vi måste i stället anta en hållbar, fortgående strategi för att förverkliga dessa nya idéer.

Gesine Meissner, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Kallas, herr López Garrido! I detta fall har vi sett att naturen i själva verket är mer kraftfull än någon av de tekniker som finns tillgängliga för oss. I viss utsträckning har vi lärt oss en läxa. Men det är samtidigt viktigt att notera att denna situation har visat oss att vi inte hade gjort så stora framsteg i EU som vi borde ha gjort.

Vi har talat om en inre marknad för transport och ett gemensamt europeiskt luftrum i 20 år. Detta skulle naturligtvis inte ha hindrat vulkanutbrottet, men det skulle kanske ha gjort det möjligt för oss att agera mer effektivt och snabbare.

Vi har länge ställt krav på ett gemensamt europeiskt luftrum som ska samordnas av Eurocontrol, men det har fortfarande inte fullbordats. På samma sätt, och nu tar jag upp detsamma som Martin Schulz, har vi fortfarande inte driftskompatibilitet hos järnvägsnätet. Det är fortfarande inte möjligt att köpa en tågbiljett för att åka från Nordeuropa till Sydeuropa, rätt över kontinenten. Även i detta fall står det klart att vi har en hel del på papper och att vi har diskuterat många av dessa frågor, men att mycket av det som behövs i själva verket saknas.

Det är uppenbart att svaret i EU var otillräckligt från medborgarnas synvinkel. Situationen var naturligtvis svår, och det var givetvis inte möjligt för ministrarna från något av de enskilda länderna att öppna sitt luftrum när det kom varningar från ett institut i London om att det inte var säkert att flyga. Samtidigt var det otillfredsställande att inga egentliga insatser gjordes med hjälp av till exempel ballonger, utan alla arbetade i stället med statistiska extrapoleringar. Många av EU:s medborgare blev irriterade över detta. Flygbolagens ståndpunkt är också begriplig. De led finansiellt och skulle ha velat se en snabbare reaktion.

Flygbolagen har lidit finansiella förluster, och det är naturligtvis mycket viktigt att passagerarna tas hem så fort som möjligt. Vi måste skydda deras rättigheter. Men det är viktigt för passagerarnas rättigheter i Europa att det finns transport- och resmöjligheter tillgängliga för dem. Av denna anledning anser jag att det är nödvändigt för vårt transportsystem i EU att ha flygbolag och andra transportalternativ på plats som passagerare kan nyttja. Detta innebär att det är nödvändigt för oss att mer noggrant överväga hur vi ska kunna tillhandahålla stöd till flygbolagen under den kris som transportsektorn redan genomgår, och hur vi ska kunna upprätthålla och garantera EU-medborgarnas rörlighet, som är en viktig prestation.

När det gäller ersättning för skador är det ingen mening med att vi riktar in oss på vulkanen, eftersom detta, som vi redan känner till, inte kommer att leda oss någonvart. Naturen har sina egna lagar, men vi måste försöka reagera på dem på ett sätt som gynnar EU-medborgarna. Det är därför som jag anser att det är mycket bra att en arbetsgrupp har upprättats med Siim Kallas som ordförande. Detta är mycket viktigt, och vi kommer att fortsätta diskutera hur vi kan dra slutsatser inför framtiden utifrån denna kris.

Michael Cramer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det har skett en väsentlig ändring av rörligheten inom EU under de senaste sex dagarna. Den avgörande faktorn i detta fall är inte en allvarlig olycka, åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna eller det höga priset på flygbränsle. I detta fall spelade naturen själv den avgörande rollen.

Den isländska vulkanen har åter visat naturens rätta kraft för människan. Vi måste dra lärdom av detta inför framtiden. Människan är inte allsmäktig och kommer aldrig att bli det. Det stämmer att lösningen på detta vulkanutbrott har kommit från EU. Eftersom vulkanaskan kan få flygmotorer att stanna och även skymma sikten genom flygplansglas, antog Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst, Eurocontrol, en ansvarig strategi och gjorde passagerarsäkerheten till sin högsta prioritering.

För gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen skulle jag vilja uttrycka mitt uppriktiga tack till Eurocontrol, transportministrarna som stödde Eurocontrol och särskilt den tyska transportministern Peter Ramsauer. Vi bör också stödja de tyska piloternas fackförening, Cockpit, som har uppträtt mer ansvarsfullt än flygbolagens ledningar genom att vägra flyga enligt visuella flygbestämmelser i det europeiska luftrummet, eftersom den anser att detta skulle vara ansvarslost. Antingen är luftrummet säkert eller så är det inte säkert. I slutändan spelar det ingen roll enligt vilka bestämmelser plan flyger eller enligt vilka bestämmelser de kraschar.

De gröna skulle därför i starkast möjliga ordalag vilja fördöma flygbolagens strategi som innebär att de ville prioritera vinst framför säkerhet. Vi kräver att det europeiska luftrummet ska öppnas först då det är helt ofarligt. Vi uppmanar alla politiker att inte ge efter för de påtryckningar som utövas av flygbolagen och inte överlämna säkerhetsansvaret till piloterna till exempel.

Under de senaste dagarna har vi blivit smärtsamt medvetna om bristerna inom den nationella och europeiska transportpolitik som förts under de senaste årtiondena, där man har försummat, och i många fall fortfarande försummar järnvägssystemet. Denna politik har helt inriktats på flygtransport. Varje år får flygbolagen i EU 14 miljarder euro av europeiska skattebetalare, eftersom flygfotogen inte beskattas till skillnad från det bränsle som används av järnvägarna. Detta ger perspektiv på flygbolagens tillfälliga inkomstförlust.

Vi måste dock dra en slutsats av allt detta. Järnvägen är inte bara det säkraste transportmedlet. Den är också grundläggande för en skyddad rörlighet och för att stoppa klimatförändringarna. Jag skulle därför vilja tacka alla järnvägsbolag i EU som har hjälpt passagerare till deras destinationer.

Vulkanutbrottet på Island borde vara en varningsklocka för oss alla. Det som vi upplever nu är den framtida transportens verklighet. Transportsektorn kommer emellertid bara att gå en framgångsrik framtid till mötes om de nödvändiga åtgärderna inte måste vidtas över en natt. Av denna anledning uppmanar vi alla medlemsstater i Europeiska unionen att ändra sina prioriteringar för nationell och internationell transportpolitik. Järnvägstransporten måste prioriteras, inte bara i ord, utan även genom finansiella ingripanden, så att vi inte behöver uppleva en situation som denna igen.

Peter van Dalen, för ECR-gruppen. – (NL) Herr talman! Ännu en gång bevittnar vi hur stor inverkan som väder och vind kan få på transportsektorn. En inte särskilt stor vulkan får ett utbrott på Island, och flygtrafiken i många delar av Europa stannar med ett gnissel i flera dagar. Jag anser att det är helt rätt att vi i dag, åtminstone delvis, har lyckats återuppta flygningar. Jag anser också att vi har skäl att göra detta, och att det var någonting som vi kunde göra, eftersom testflygningarna har visat oss att vi kan flyga, även om det naturligtvis bara gäller så länge som de goda visuella förutsättningar som vi har för närvarande består.

Samtidigt anser jag att vi var alltför rigorösa när vi i ett enda slag stoppade all flygtrafik. Vi gjorde alltför förhastade jämförelser med det KLM-flyg som uppslukades av vulkanaskan i Mount Redoubt över Alaska 1989 och var alltför snabba att dra paralleller med det British Airways-flyg som plötsligt befann sig i ett moln av vulkanaska över Indonesien 1982. Vi får inte glömma att båda dessa flygplan helt inneslöts i aska från vulkaner som hade haft sitt utbrott precis innan och som befann sig på ett relativt nära avstånd. Nivån när det gäller askpartiklarnas densitet och hetta i samband med dessa flygningar var på en nivå som inte går att jämföra med förhållandena i den aktuella situationen.

Jag godtar därför en strategi där hänsyn tas till de olika koncentrationerna av vulkanaska. Om man instämmer i strategin – som vi verkar göra – då är det enda rätta att vi åter öppnar delar av luftrummet, i bestämda korridorer och på bestämda altituder. Detta återupptagande behövs verkligen, anser jag, eftersom den isländska askan tömmer våra flygbolags kassor. Tanken att några få kämpande flygbolag kan gå i konkurs i denna kris oroar mig inte så mycket. Men vi kan inte tillåta att stora och aktade bolag som sätter säkerheten främst ska gå omkull. Alltför mycket pengar och alltför många arbetstillfällen står på spel.

Dessutom måste vi arbeta med en realistisk strategi där man tar hänsyn till koncentrationen av askpartiklar. Det stämmer att vissa delar av luftrummet åter ska öppnas i dag. Vi bör tillämpa denna pragmatiska strategi i framtiden också, så att vi kan skapa en sund och framför allt ansvarsfull balans mellan säkerhet och ekonomiska aspekter.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Det beslut som fattades av myndigheterna för luftfartssäkerhet att inte riskera passagerarnas säkerhet var helt riktigt, även om det innebar att man tvingades stänga det europeiska luftrummet i flera dagar och medförde ekonomiska förluster för flygbolagen. Enligt min mening är det oansvarigt av flygbolagen att be sina piloter flyga på egen risk. Vad betyder egentligen "på egen risk" i detta fall?

Jag välkomnar att kommissionen överväger att bevilja ett särskilt statligt stöd till flygbolagen, som annars skulle få allvarliga finansiella svårigheter till följd av den aktuella situationen. Senare ska vi tala om sysselsättningen i Europeiska unionen. Om EU och medlemsstaterna åtminstone kan bidra till att hindra saker från att förvärras är det rätt sak att göra. Men i utbyte för tillhandahållandet av statligt stöd måste flygbolagen avge ett bindande löfte att inte avskeda personal eller sänka löner. De måste också garantera att de inte ska minska semesterlöner eller dra av lön för de dagar som de anställda inte kunde ta sig till arbetet på grund av transportsituationen.

Det är hög tid att kommissionen inför ett permanent gemensamt europeiskt övervakningssystem för flygsäkerhet. Detta övervakningssystem bör särskilt utformas med syfte att hindra social dumpning. Jag skulle vilja påminna alla om de statliga stöd som man gav till bankerna, vilka utnyttjade stödet, men inte antog en motsvarande social strategi. Konkurrens och profitjakt får inte gå före människors säkerhet.

Francesco Enrico Speroni, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min mening har den situation som vulkanen har orsakat hanterats på ett senfärdigt och ineffektivt sätt. Det första verkliga operativa sammanträdet ägde rum i går, måndag: vulkanen hade sitt första utbrott i torsdags morse. Det har alltså tagit fyra dagar att nå ett operativt beslut.

Det stämmer att vissa förbud kanske har varit överdrivna, särskilt när det gäller säkerheten. Varför förbjuda flygningar i Belgien, när molnet befann sig över Norge? Varför förbjuda enmotoriga kolvmotorflygplan från att flyga på 500 meters höjd, när askan låg på över 8 000 meter?

Man tillämpade en regel som vi piloter har känt till i många år, nämligen att den säkraste flygningen är den där piloten är i cafeterian och flygplanet står i hangaren. Men detta är inte hur en krissituation ska hanteras, och därför anser jag, med hänsyn till skyldigheten att garantera passagerarnas och besättningens säkerhet, att det var en bra idé att anta dessa åtgärder, men de antogs alltför lång tid efter det inträffade.

Inför framtiden måste vi därför först och främst beakta säkerhetskrav, men även krav som, samtidigt som de noggrant ska förenas med säkerhet, inte bara ska omfatta ett godtyckligt flygförbud, utan även åtgärder som återspeglar den faktiska och inte den statistiska situationen, så att vi av hänsyn till en sektor som är nödvändig för hela ekonomin kan förhindra att de negativa ekonomiska konsekvenser och efterverkningar som vi såg efter attacken den 11 september 2001 upprepas, inte bara för flygtransportsektorn och turismsektorn, utan för ekonomin som helhet.

Jag efterfrågar därför snabba åtgärder, seriösa åtgärder och åtgärder som ska vidtas med full kännedom om omständigheterna.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Säkerhet går före alla andra överväganden. Vi kan inte riskera att ett flygplan fullt med passagerare drabbas av motorstopp och kanske till följd därav störtar i ett tätbebyggt område. Jag skulle vilja påminna alla om det British Airways-plan som flög rakt igenom ett askmoln på väg till Nya Zeeland 1982 och särskilt den allvarligt olyckan 1989 som involverade en KLM Boeing 747, som flög igenom ett tjockt moln av vulkanaska. Båda flygplanen klarade sig undan en katastrof med nöd och näppe.

Det mänskliga livet är oersättligt. Jag välkomnar beslutet att stänga luftrummet under denna kris och därigenom se till att piloter inte måste ta ansvar för de passagerare som överlämnat sig i deras omsorg. Tester och mätflygningar har genomförts, men bara upp till en viss höjd och enligt visuella flygbestämmelser. Vid dessa flygningar kunde man inte göra några verkliga analyser eller få fram några betydande resultat.

En annan kommentar som jag har om flygningar enligt bestämmelser om visuella flygningar är att i fallet med KLM-planet var askmolnet inte visibelt. Naturen lär oss respekt och samtidigt klarlägger den globaliseringens begränsningar. Vi är alla högst medvetna om de allvarliga finansiella konsekvenserna. Men ett mänskligt liv är värt mycket mer än en frakt. Jag skulle därför, med hänsyn till de fall som jag har nämnt, vilja uppmana till att vi iakttar största möjliga ansvar och försiktighet, även när det gäller uppdelningen av luftrummet i tre zoner.

Mathieu Grosch (PPE). – (DE) Herr talman, herr López Garrido, herr Kallas! Detta flygförbud tar oss tillbaka till den vittomspännande debatt om säkerhet som ofta har ägt rum i parlamentet och där vi har sagt att vi, och då menar jag parlamentet, och även kommissionen tror jag, skulle kunna och borde införa europeiska regler på detta område, om medlemsstaterna ville detta. Vi har fört denna debatt många gånger, och inte bara om flygtransport, utan även i samband med järnvägar och andra områden. I dag bör vi därför ställa denna fråga till de organ som kan svara: för det första flygmyndigheterna i de berörda länderna och den organisation som ansvarar för samordning på EU-nivå naturligtvis. Denna samordning har fungerat oerhört bra.

Enligt min mening har passagerarnas säkerhet högsta prioritet. Den finansiella aspekten är mindre viktig, även om vi inte får glömma bort den. De enskilda länderna fattade rätt beslut. I framtiden hoppas jag att Eurocontrol och de nationella myndigheterna för luftfartssäkerhet, och inte de enskilda flygbolagen, kommer att fatta beslutet, eftersom vi återigen har experter med olika åsikter. Av denna anledning måste vi vara oerhört försiktiga.

Ur ett ekonomiskt perspektiv är det naturligtvis en katastrof för en industri som nu drabbas av sin tredje kris, efter den 11 september och finanskrisen. Vi bör därför vidta åtgärder på europeisk och inte på nationell nivå samt tillhandahålla stödpaket som är förenliga i hela EU och som inte snedvrider marknaden, såsom har skett många gånger förr. Stöd behövs, men inte bara på nationell nivå.

Passagerarna befinner sig nu i en situation där lagen, såsom den är skriven, inte ger dem alla den hjälp som de kan förvänta sig. Med rätta har vi tagit upp detta ämne många gånger i parlamentet. Men jag anser att flygbolagen och övriga bolag som drabbats ska göra det möjligt för passagerarna att yrka på de rättigheter som de fortfarande har.

För mig ligger framtiden i det gemensamma europeiska luftrummet. Jag skulle vilja påpeka att vi kommer att diskutera detta ämne titt som tätt i Europaparlamentet de närmaste två åren.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Jag anser att det finns tre viktiga inslag i denna debatt. Först det första handlar det om det stöd som ska ges till strandsatta passagerare och hemsändandet av dem. Detta måste vara den absolut högsta prioriteringen för alla myndigheter på alla nivåer. I detta sammanhang kan vi enas om att den europeiska förordningen om passagerares rättigheter åtminstone har gett många av dem ett minimum av hjälp och stöd. Men i praktiken har vi – som ni så väl känner till – naturligtvis haft en hel del problem: kaos på flygplatser, otillräcklig information osv. Jag förespråkar därför att vi inleder en undersökning på EU-nivå i samarbete med flygbolagen och alla de övriga parter som berörts, så att vi kan se över hur vi kan bistå i denna typ av situationer.

Vidare skulle jag också vilja uppmana er att inrätta en slags arbetsgrupp i kommissionen och på nationell nivå för att organisera hemsändandet så effektivt som möjligt. Jag vet att detta är flygbolagens arbete, men det finns säkert strandsatta människor där ute på avlägsna platser som kommer att få vänta länge innan de kommer hem, trots att luftrummet åter har öppnats. Vi måste uppmärksamma detta.

Ett andra viktigt inslag, det andra kapitlet om ni vill, är förfarandet för att införa flygförbud. Det som har hänt är att vi åter har hört vädjanden om mer samarbete och mer samordning på EU-nivå och att det gemensamma europeiska luftrummet – till vilka hänvisningar redan har gjorts – kommer att visa sig användbart i framtiden. Det stämmer att Europeiska unionen för närvarande inte har beslutsfattande befogenheter över vare sig medlemsstaternas luftrum eller Eurocontrol, något som gör det mycket svårt att fatta effektiva och samordnade beslut.

Men det stämmer också att vi, fram till i går kväll, faktiskt använde oss av en ganska konservativ matematisk modell på EU-nivå. I grund och botten bygger denna modell på ett värsta tänkbara scenario, något som innebär att lite vulkanaska har framställts som ett kompakt moln som kräver ett flygförbud, så att säga. Ni känner säkert till att USA använder en annan modell, en modell där man inför ett flygförbud över själva vulkanen och där de operativa riskerna är flygbolagens ansvar. Det är en annan modell. Den modell som ligger mitt emellan dessa två ytterligheter har man redan enats om – modellen med de tre zonerna – se där, det är en bra modell. Låt oss se hur vi faktiskt kan integrera säkerhet och effektivitet i denna.

Min tredje och sista punkt handlar om hur vi hanterar den ekonomiska påverkan. Det är en bra idé att förteckna de olika möjligheterna, men vi behöver en europeisk strategi. Låt mig slutligen bara tillägga att vi inte bör förleda folk att tro att vi kommer att kunna ersätta alla för de besvär som de har drabbats av. Det är helt enkelt inte möjligt.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Herr talman! För det första skulle jag vilja säga något till ministern, det vill säga rådsordföranden. Inte till er personligen, utan till alla som någonsin har haft er befattning, och möjligen också till några av dem som kommer att inneha den i framtiden. Hur har ni lyckats komma undan med att blockera en europeisk strategi av detta slag i så många år nu? Om och om igen har kommissionen och parlamentet tvingats driva rådet mot att nå en överenskommelse, och till och med då slutar det alltid med en svag kompromiss. Varför tänker alltid rådet i mellanstatliga och nationella termer och inte i europeiska termer? Detta är en av de lärdomar som vi måste dra av denna situation. Min kollega Saïd El Khadraoui har redan sagt att det finns utrymme för ett bättre samarbete, men inte bara när det gäller lufttrumsplanering. Samordningen mellan de nationella myndigheterna skulle också kunna förbättras, men ni har själv påpekat, herr rådsordförande, att EU för närvarande inte har behörighet att genomföra dessa förbättringar. Ja, men ge då till syvende och sist EU dessa behörigheter! Det skulle innebära en stor förenkling.

Mina andra punkt rör vetenskapliga uppgifter. Vi har bara ett enda center i London som är specialiserat på vissa områden och som tillsammans med Eurocontrol har beslutat att säkerheten ska komma först. Detta var verkligen rätt beslut, men är det tillräckligt långtgående? Bör vi inte stärka den europeiska modellen genom att sammanföra några olika specialiseringar och skapa ett verkligt europeiskt center för luftfartssäkerhet? Vulkanen har inte lugnat ned sig än. När den för 200 år sedan hade sitt senaste utbrott förblev den aktiv i tio år. Så vi måste förbereda oss inför kommande år. Jag anser att vi måste stärka den europeiska modellen, och vi måste också – och detta är en viktig punkt för parlamentet – se till att passagerarnas rättigheter förblir intakta och att det statliga stödet ges till alla på lika grunder.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Även om tusentals människor befinner sig i stora svårigheter i dag anser jag att detta vulkanutbrott låter som en riktig tillsägelse: en tillsägelse som uppmanar oss att se över vår syn på vädret inom transportsektorn och framför allt vårt orimliga beroende av flygtransporter, något som gradvis, och ibland utan att vi är medvetna om det, har ersatt alla andra transportmedel. Detta är ännu viktigare med tanke på att ingen i dagsläget naturligtvis kan säga om detta vulkanutbrott kommer att upphöra eller hur detta moln kommer att röra sig under de kommande veckorna och månaderna.

Detta innebär att vi i första hand – och jag stöder både kommissionen och rådet i detta sammanhang – måste fortsätta att efterleva försiktighetsprincipen och säkerhetsprincipen. Dessutom förvånar det mig att försiktighetsprincipen ett tag användes inom läkemedelssektorn i syfte att utöva påtryckningar på medlemsstater och EU för att ådra sig utgifter som, enligt min mening, var något mindre välbetänkta. I dag verkar en annan sektor också vilja ifrågasätta eller kritisera de försiktighetsåtgärder som medlemsstaterna och ministerrådet har vidtagit. Jag finner detta anmärkningsvärt. Försiktighet ges inte ut i pocketupplagor. Säkerhet och det gemensamma goda ska prioriteras.

För övrigt anser jag att vi givetvis måste utveckla järnvägstransporterna. Detta är den huvudsakliga prioriteringen, och som mina kolleger sade står det klart att här har vi en vision om hur vårt transportsystem bör se ut. Med andra ord måste järnvägen återerövra marknaden för korta och medellånga avstånd. Jag anser också att olika transporter och transportmedel är viktiga. Detta är för övrigt ämnet i den vitbok som vi ska utarbeta i utskottet.

På kort sikt anser jag att prioriteringen säkerligen måste vara att återföra människor, kompensera passagerare och kanske se över vad som behöver göras för flygbolagen, men på ett mycket målinriktat sätt. Jag anser också att vi strukturellt sett måste ge mycket större stöd till videokonferenser. Videokonferensen som medium är fortfarande oerhört underordnad och av liten relevans för alla. Detta gäller naturligtvis inte bara parlamentet, utan också mer generellt sett. Jag anser att stöd till sådana metoder skulle hjälpa oss att minska vårt beroende av flygresor.

Slutligen anser jag att, eftersom talmannen frågade, att Europaparlamentet för sin del kanske skulle kunna se över sitt arbetssätt genom att till exempel överväga att arbeta fem dagar i veckan på två veckor, i stället för tre eller tre och en halv dag per vecka. Detta skulle också vara ett sätt att visa ett exempel på vår arbetsorganisering, på ett mindre beroende av flygtransporter, som uppenbarligen är oerhört ömtåliga och föremål för det okända som vi inte kan kontrollera, såsom naturen visar oss i dag.

Det handlar sannerligen om att se över systemet som helhet, och vi får ett tillfälle inom ramen för vitboken, men också inom Europaparlamentet att se över vår egen metod för att stödja andra transportmedel, däribland vår arbetsmetod.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Vice talman*

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag är mycket besviken på det faktum att det verkar som om många kolleger inte rådfrågar experter – människor som har suttit tusentals timmar vid flygplansspakar – innan de begär ordet. Jag får intrycket att detta är en oerhört politisk diskussion, och att man anklagar rådet, medan rådet för allt i världen inte ansvarar för vulkaner. Det kan med handen på hjärtat sägas att Eurocontrols beslut var förhastat, och jag säger detta med största eftertryck, eftersom allt slogs ihop. Man tog inte alls hänsyn till variationerna i den situationen som uppstod. Vi ansvarar för systemet för permanent flygledningstjänst, och jag anser att vi kan dra lärdom av dessa händelser. Men jag är helt säker på att de beslut som redan har fattats gällde en alltför lång tidsperiod, och jag är övertygad om att de definitivt skulle ha kunnat se annorlunda ut.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att vi vid dessa tillfällen måste finna tröstande och förstående ord för alla dem som har drabbats, eller fortfarande på ett eller annat sätt är drabbade av trafikavbrott, precis som vi måste ha förståelse för de anställda vid flygbolagen, som med de begränsade resurser som de har till sitt förfogande har försökt att uppfylla passagerarnas önsknings.

Vi vill inte sälla oss till dem som kritiserar hårt och ger få förslag och fortfarande hävdar att man sitter på den enda sanningen så snart stormen har bedarrat. Vi skulle här vilja säga att principen om passagerarsäkerheten måste återbekräftas som den princip som har högsta prioritet. Det är bättre med en missnöjd levande passagerare än en passagerare som olyckligtvis dör ombord.

Jag skulle samtidigt vilja säga att EU inte är tillräckligt trovärdigt. Bättre samarbete och enighet skulle förmodligen ha inneburit bättre kommunikation, en bättre förklaring för oss och ett bättre försök att tillfredsställa dem som helt enkelt ville ha information.

Enligt vår uppfattning är det viktigt att ge Europeiska byrån för luftfartssäkerhet kraftfullare befogenheter och göra det möjligt för den att alltid lita på vetenskapliga råd, utifrån vilka den ska kunna motivera sina beslut under alla omständigheter. Inför framtiden – och detta har redan sagts, men jag anser att det åter bör betonas – måste vi göra ännu mer för att se till att de transportmedel som korsar EU:s territorium kompletterar varandra genom att även på detta område försöka skapa ökad överensstämmelse mellan dem.

Slutligen, herr talman, om jag får? För att skingra eventuella misstankar som kan finnas skulle jag vilja föreslå att Europaparlamentet inrättar en undersökningskommitté i detta ärende.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Herr talman! Jag har två viktiga kommentarer. För det första är det olyckligt att EU är paralyserat och därför inte i stånd att konkurrera på en global nivå, men detta gäller även de amerikanska och asiatiska flygbolagen som inte kan landa i EU.

För det andra skulle jag vilja tacka alla de berörda parterna för deras insatser.

Det återstår att besluta om flygbolagen ska få ekonomisk ersättning eller inte. Beslut om resultatet kommer att fattas under de kommande dagarnas debatter. Det känns skönt att höra att det nu finns en trestegsplan. Det gläder mig. I *Financial Times* kritiserar politikerna för att de "helt sonika" stängt allting av säkerhetsskäl och föreslår att EU ska införa den amerikanska strategin som gör det möjligt för enskilda flygbolag att själva besluta om de ska flyga eller inte. Jag hoppas att vi här i parlamentet genast kommer att förkasta en sådan modell. Det skulle vara en katastrof för passagerarna om ett flygbolag som hotas av konkurs helt enkelt genomförde flygningar för vinstens skull.

Det som vi behöver är en långsiktig strategi: bättre mätinstrument i luftrummet för att förutse förändringar i atmosfären och förbättrade flygmotorer, så att de kan utnyttja bränslet mer effektivt och är mindre känsliga. Flygplan är inte bara sårbara för terroristattacker, utan också för väderförhållanden. Flygplan är mycket energiintensiva och förorenar. Det är inte möjligt att utveckla solcellsdrivna eller elektriska versioner av lastflygplan eller passagerarflygplan, men det som vi kan göra är att antligen sätta igång med höghastighetståg och inrätta direkta snabbtågsförbindelser mellan alla större europeiska städer. Tåg kan göras mycket mer miljövänliga än flyg och har möjlighet att konkurrera med flygplan om europeiska inrikes destinationer.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Nu vet vi bättre än för en vecka sedan att ett luftrum utan jetflygplan är mycket dyrt. Kostnaderna för flygbolagen övergår deras förlorade intäkter. Andra branscher påverkas, även om det också finns dem som gynnas av situationen. En annan sak som spelar in är att denna

nya katastrof har slagit mot den redan sköra europeiska ekonomin som behöver en finanspolitisk konsolidering.

Jag skulle vilja ta upp två frågor.

Den första rör statligt stöd. När det gäller att erbjuda flygbolag statligt stöd som kompensation för deras förluster finns det ett tidigare fall, det räddningspaket som American Airlines erbjöds efter den 11 september. Europeiska kommissionen erbjuder också påskyndade förfaranden för statligt stöd, något som uppskattas. Men min fråga till kommissionen gäller huruvida vi vet hur stor denna förväntade nya börda blir för de nationella budgetarna, som lider av enorma underskott och skulder och står inför den utmaning som finanspolitik konsolidering innebär. Är statligt stöd genom nationella budgetar den bästa lösningen? Överväger Europeiska kommissionen andra alternativ?

Den andra frågan handlar om EU:s förmåga att hantera kriser. Vi får höra att det under de första dagarna inte förekom någon rådfrågning eller samordning mellan berörda nationella myndigheter vid en situation som täcker 80 procent av det europeiska luftrummet. Herr kommissionsledamot! Jag kan försäkra er om att man kan vara helt oberoende och fortfarande samordna.

Vi kanske också snart får höra att samordning skulle ha gjort det möjligt för oss att utforma och skapa en bättre lösning, så enligt min mening är det dags nu att utveckla EU:s krishantering. Vi ser tydligt att katastrofer som drabbar våra medborgare också kan inträffa utanför EU:s territorium i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), eller till och med utanför EES. Min fråga till kommissionen är hur den planerar att använda denna katastrof för att förbättra Europeiska unionens förmåga till krishantering? Jag kan försäkra er att vi i Europaparlamentet kommer att stödja alla era ansträngningar för att göra vår krishantering mer effektiv.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Under de senaste dagarna har jag å ena sidan sett och upplevt alternativen till att flyga i EU, under en bilresa från Belgrad till Wien och sedan på en tågresa från Wien och Strasbourg. Även om det finns problem på vägarna är väginfrastrukturen relativt väl utvecklad, även i Europas grannregioner. Men järnvägssituationen förblir hemsk. Detta är inte acceptabelt.

Var skulle vi ha varit i dag om vi hade genomfört bestämmelserna i den så kallade Delorsplanen? Vi skulle redan ha haft de transeuropeiska näten, och vi skulle ha fler järnvägar för höghastighetslinjer och höghastighetståg. Efter bara några timmar var toaletterna på tåget oanvändbara, för även om det var en modern vagn tvingades en massa människor att stå upp eller sitta på golvet i flera timmar, och därför var tågen överfulla och toaletterna överbelastade.

Därför skulle jag vilja uppmana Siim Kallas att ge ny stimulans till en modernisering av järnvägarna i form av fler höghastighetståg och tillhandahållande av kapacitetsreserver. Vi behöver en viss mängd reserver. Inte bara under det katastrofala vulkanutbrottet, utan också på vintern har vi märkt att vi har för få reserver och att det inte räcker att fokusera på enbart lönsamhet. Vi måste också framhålla bekvämligheten mer.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman, herr López Garrido, herr Kallas! Tack för era förklaringar och för det arbete som ni har gjort.

Jag instämmer med er att säkerheten har högsta prioritet, och att den kris som har drabbat oss är komplicerad, men vi tog för lång tid på oss att kommunicera, för vi gjorde det fem dagar efter det första försöket.

Men för att leva upp till det som människor, den europeiska allmänheten, förväntar sig av oss nu måste slutsatserna från denna debatt vara tydliga, enkla och dessutom praktiska. De måste också ge en omedelbar effekt som alla kan se.

Av denna anledning har skattebetalarna, som kommer att få betala för denna kris, definitivt rätt att tillförsäkras tre saker: för det första större öppenhet i besluten om stängning av flygplatser och om situationens utveckling. De informerades sent i början av krisen, något som enligt min mening har bidragit till att öka problemen på många flygplatser, och det gjorde det också svårare för många användare att ordna alternativa researrangemang. Vi behöver därför också en större öppenhet nu när de tre zonerna har fastställts. Vi vill veta vilka zonerna är och vad de kommer att innebära.

För det andra har de rätt att tillförsäkras total respekt för passagerarnas rättigheter. Vi behöver tydlighet, vi måste fastställa vem som ansvarar för passagerarnas rättigheter, vad dessa rättigheter ska omfatta och tidsfristerna för att utnyttja dem. Jag håller med kommissionsledamot Siim Kallas om att det också krävs övervakning av de förfaranden som flygbolagen ska använda för att tillmötesgå dessa krav.

Det sista som de ska garanteras är statligt stöd till flygbolagen. Jag ber er att tydligt fastställa hur stort detta statliga stöd ska vara, vilka kriterier som ska gälla för dess beviljande och att vi övervakar och kontrollerar konsekvenserna av denna kris för flygbolagens anställda. Vi måste också maximera kontrollåtgärderna som syftar till att hindra flygbolag från att utnyttja omständigheter som dessa för att göra omotiverade och överdrivna anpassningar av sin arbetskraft.

Något som denna aktuella kris tydligt har påvisat är behovet att vidareutveckla europeisk samordning och samverkansförmåga.

Philip Bradbourn (ECR). – (EN) Herr talman! Som redan har sagts kunde ingen ha förutspått det som nyligen inträffat på Island. Flygindustrin måste klara av mycket oförutsägbara förhållanden, både vulkanutbrott och naturligtvis de allmänna ekonomiska förutsättningarna. Med detta i åtanke bör vi basera en sådan extrem åtgärd som att stänga EU:s hela luftrum på ordentliga vetenskapliga bevis, och med hjälp av den teknik som i dag finns tillgänglig se till att avbrottet minimeras och att informationen överförs på ett effektivt sätt.

I detta avseende har frustrationen ökat på med Eurocontrols och nationella myndigheters dåliga krishantering. Att ideligen, var sjätte till åttonde timme, flytta fram avstängningen av EU:s luftrum har inneburit att passagerare inte har kunnat planera resor med andra transportmedel, och flygbolagen själva har fått avvakta utvecklingen. Det finns datormodeller och satellitbaserad teknik som hjälp i dessa situationer, men trots all denna teknik verkade vi ändå befinna oss i en situation där vi nästan stoppade fingret i munnen och höll upp det i luften för att känna åt vilket håll vinden blåser. Detta är åtminstone så allmänheten uppfattar det. Detta har varit en katastrof för alla inblandande. Det behövs långsiktiga prognoser, inte beslut som baseras på reflexmässig rapportering.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Herr talman! Jag skulle först och främst vilja betona att den tillämpning av försiktighetsprincipen som de flesta europeiska regeringar genomfört genom att stänga sina luftrum på ett målinriktat och tillfälligt sätt var ett klokt och genomtänkt beslut.

Våra medborgares säkerhet måste gå före alla andra betänkligheter, och under dessa omständigheter verkar attityden hos vissa flygbolag när de kräver att luftrummet ska öppnas helt och omedelbart på grundval av en eller två testflygningar minst sagt anstötlig.

Jag tror att det var Jacky Hénin som nyss talade om ett komplement till transport, särskilt när det gäller järnvägar, och jag skulle vilja ta detta tillfälle i akt att säga hur besviken jag är på att handlingsförlamningen i luften har förvärrats av avbrottet i järnvägstransporten som beror på strejker, som både är oansvariga och obegripliga under dessa omständigheter.

För att återgå till vårt ämne skulle jag vilja berömma kommissionens beslut att bevilja frigörande av offentliga medel till flygbolag som drabbats av det aktuella avbrottet. Det är ett förnuftigt beslut i ett sammanhang som redan utsatts för en kris. Denna hjälp måste dock ses som ett undantag.

I detta sammanhang skulle jag vilja att kriterierna för att bevilja dessa medel ska omfatta det exemplariska uppträdande som flygbolagen måste visa då de ersätter sina kunder som har drabbats av inställda flyg. Det är verkligen oacceptabelt att vissa flygbolag utnyttjar klausulen om force majeure för att undgå sina förpliktelser enligt förordning (EG) nr 261/2004 om kompensation till passagerare. Resenärerna är offren i den rådande situationen, och i de fall som de inte erbjuder några alternativa lösningar ska de inte tvingas bära den finansiella kostnaden också.

Dessutom omfattas inte resebyråerna av skyldigheten att kompensera resenärer för outnyttjade flygningar. Detta är inte heller rätt. Flygbolag, liksom resebyråer, har försäkringar som täcker dem i undantagsfall, såsom det som vi har upplevt under de senaste dagarna, och vi måste därför se till att resenärerna kompenseras på tillbörligt sätt för inställda flygningar.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Omkring 2 miljoner passagerare i EU-27 utnyttjar flygtransporter årligen: 22 procent som reser inrikes, 44 procent inom EU och 34 procent utanför EU.

Vulkanutbrottet på Island har visat på svagheten i det europeiska transportsystemet. Under de senaste sex dagarna har mer än 17 000 flygningar ställts in, och miljontals passagerare har blivit fast på olika platser, både inom och utanför EU. Under dessa omständigheter var ett snabbt tillhandahållande av korrekt information till passagerarna ett absolut måste.

Passagerarnas säkerhet måste vara vår viktigaste fråga. Det är därför, särskilt inom Europeiska unionen, som det borde finnas ett effektivt system som ska styra över passagerare till andra transportmedel: järnvägar,

vattenvägar eller vägar. Om ett sådant system hade varit i drift skulle 66 procent av de passagerare som blev strandsatta under denna period och de som reste inom en medlemsstat eller själva EU ha nått sin destination med hjälp av andra transportmedel.

Det börjar bli absolut nödvändigt att anslå de nödvändiga resurserna för att utveckla ett transeuropeiskt transportnät, så att höghastighetslinjer blir tillgängliga mellan alla medlemsstaters huvudstäder och andra stora europeiska städer. En annan ständigt viktigare aspekt är utvecklingen av transport längs inre vattenvägar och de europeiska sjöfartskorridorerna. Låt oss visa prov på politisk vilja och hålla oss till vår paroll: "För ett rörligt Europa!".

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Jag skulle vilja välkomna de ansträngningar som kommissionsledamot Siim Kallas och transportministrarna har gjort för att lösa detta problem.

(EN) Trots att vi numera lever i en teknikålder anser jag att det är en påminnelse till oss att vi är i moder naturens händer mer än någonsin.

Jag kommer från ett land – Irland – som ligger två överfarter till sjöss från det europeiska fastlandet. Jag vet att vi, och det folk som jag företräder, möjligen har drabbats hårdare av vulkanutbrottets effekter än några andra medborgare i de andra medlemsstaterna. Efter kungörandet i går kväll fanns det faktiskt hopp om att situationen skulle lösa sig. Men det har åter ändrats över natten, och restriktionerna i vårt luftrum har förlängts till kl. 13.00 i dag.

Många passagerare är strandsatta i olika delar – inte bara i Europa, utan i många delar av världen – och vår högsta prioritering måste vara att försöka hjälpa dessa människor, att hjälpa de många människor som har haft dödsfall i familjen och inte kan komma hem. Dessa personer borde prioriteras, inte ignoreras av flygbolagen eller få samma behandling som andra passagerare.

Den ekonomiska påverkan är oerhörd, och det gläder mig att kommissionsledamoten kommer att leda en grupp som ska fastställa de ekonomiska konsekvenserna av denna situation. Det är naturligtvis grundläggande – och jag anser att detta är den verkliga punkten – att Eurocontrols roll stärks till följd av krisen, eftersom vulkaner inte tar hänsyn till ekonomiska, geografiska eller politiska gränser. Vi måste ta itu med detta utifrån centret. Jag håller med om att det inte är lyckat att ta itu med det utifrån 27 perspektiv, eller länder. Ett av passagerarnas största problem i dag är den förvirring ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! Askmolnet har orsakat stress och trauma för tusentals resenärer och finansiella förluster för många företag. Många av våra kolleger från avlägsna hörn av Europa har faktiskt blivit strandsatta denna vecka. Ordförandeskapet borde få ett tack för att det gick med på att det skulle vara odemokratiskt att genomföra omröstningen utan dem – allt för ofta känner vi som kommer från avlägsna platser att vi viftas åt sidan till fördel för Centraleuropeiska allianser.

Vulkanen har påmint oss om att vi inte är planetens herrar och att vi inte har svar på alla frågor. Det står klart att vi behöver tillägna oss en mycket större kunskap om både vulkanisk aska och vulkaniska gaser, och forskning på detta område borde uppmuntras.

Utbrottet har också påmint oss om hur beroende vi har blivit av förflyttning med flyg. Vi vet att vi måste minska detta beroende under de kommande åren. Vi borde välkomna investeringar i avancerade kommunikationssystem för virtuella möten och investeringar i höghastighetslinjer.

Slutligen skulle metoder för att minska onödigt resande vara välkomna. Detta är säkert ett område där parlamentet skulle kunna föregå med gott exempel.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Exceptionella naturfenomen, som utbrottet på Island, kan man tyvärr inte förutsäga än. En felaktig lösning kan rättfärdigas i sådana fall, men bara en gång. Vi måste noga analysera det inträffade och utarbeta en effektiv behandling ifall ett liknande fenomen inträffar igen. Uppgifterna om utbrottets konsekvenser var felaktiga. I dag, nästan en vecka efter att kaoset bröt ut, vet vi fortfarande inte hur länge det kommer att pågå ytterligare och vilka de faktiska riskerna är.

Ett center måste inrättas för att genomföra lämplig övervakning, oavsett kostnad, för att ge de berörda, företag och passagerare, möjlighet att vidta nödvändiga åtgärder. Bolagens svar var senkommet och osammanhängande, något som skapade stora problem för passagerarna. Bolagen gjorde inga försök att samarbeta för att samordna hanteringen av passagerarflödet och så långt som möjligt utnyttja de rutter som

fortfarande fanns tillgängliga. Den enda logiska lösningen på denna brist är att upprätta ett gemensamt europeiskt luftrum och inrätta en centraliserad flygledningstjänst som ska ligga under ett enda organs ansvar.

Herr rådsordförande! Förra året var jag föredragande för initiativet till ett gemensamt europeiskt luftrum, och jag tyckte att det var oerhört svårt att nå fram till initiativets nuvarande format, efter att ha förhandlat oerhört hårt med rådet. I år hände exakt samma sak när det gällde de europeiska fraktkorridorerna.

Jag anser att medlemsstaterna borde begripa något av det som sker nu. Medlemsstaternas lösning var bristfällig, och den bidrog inte till att tillhandahålla andra transportmedel. För närvarande är det inte möjligt att köpa en tågbiljett på ett civiliserat sätt i EU. Inrättande av ett europeiskt center med ansvar för intervention och samordning i händelse av exceptionella naturkatastrofer är en absolut nödvändighet. Moderniseringen av järnvägstransporten är också en prioritering som det talas oerhört mycket om, men där alltför lite görs.

Jag hoppas att medlemsstaterna har förstått ett oerhört viktigt budskap: det räcker inte att vara beredd på hemmaplan; samma villkor måste genomföras i hela Europeiska unionen. Det som behövs är samordning, ansvar och ett beslutsfattande organ, allt på EU-nivå.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Herr talman! Vid storm prövas kaptenens skicklighet. I den vulkaniska storm som drabbat Europa var unionen långsam i sin framsynhet, långsam i sina reaktioner och långsam med att hindra EU-medborgarnas problem från att förstöras. Vi var lika långsamma att reagera på den ekonomiska stormen, men det är en annan historia.

Det finns två aspekter på dagens debatt:

Den första gäller flygförbudet och samordning. Det kan naturligtvis inte vara flygbolagen som väger farorna för liv mot sina omkostnader och som beslutar när och var de ska flyga. Detta är ett ärende för behöriga nationella myndigheter. Den absolut enda positiva bedriften under de gångna dagarna är att det inte finns några offer att sörja; vi tog inte den risken. Men i en situation som sträckte sig bortom Europas gränser skulle de nationella myndigheterna från allra första början ha samordnat sig med Eurocontrol och meteorologer för att se om de kunde öppna korridorerna, som vi nu i dag säger att vi ska öppna – tyvärr, enligt min mening – till följd av finansiella påtryckningar från bolagen. Detta skrämmer mig.

För det andra är det oacceptabelt att tillämpningen av den europeiska förordningen om kompensation till passagerare avvisades i en så kaotisk situation, en förordning som – under dessa omständigheter – borde aktiveras per automatik. Vet ni att det är få av de strandsatta passagerarna som har fått någon försäkran från sina flygbolag att de ska få kompensation för nattlogi och att de flesta av dessa passagerare fick betalt efter hårda förhandlingar med bolaget, medan majoriteten inte fick någonting? Jag anser att Europaparlamentet borde undersöka hur bolagen handlade, jämfört med förordningen, och om passagerarnas rättigheter respekterades.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! God morgon. Här handlar det givetvis om undantagsfall. Det aktuella avbrottet i flygtrafiken är allvarigare än det som inträffade runt den 11 september, men det står klart att vi inte var så väl förberedda på en krissituation av detta slag som vi skulle ha kunnat vara. Trots alla de ansträngningar som researrangörer och flygpersonal har gjort har många passagerare helt enkelt lämnats åt sitt öde och har tvingats lappa ihop en lösning på egen hand. Vi måste uppenbarligen dra lärdom av denna situation och vidta lämpliga åtgärder.

För det första har vi inget annat val än att anta en krisplan, en samordnad plan på EU-nivå. Det viktiga här är naturligtvis att planen måste ge strandsatta passagerare trygghet, men även information och hjälp, så att de drabbade åtminstone kan vända sig till någon och garanteras tak över huvudet. Vi måste tillägna oss dessa händelser för att väsentligen förbättra ödet för de passagerare som drabbas i framtiden. Under de senaste dagarna har något annat klargjorts, och det är att vi i EU måste investera mycket mer i att skapa gränsöverskridande järnvägar för höghastighetståg, vilket skulle utgöra ett miljövänligt alternativ till det som uppenbart är ett sårbart flygtransportnät. Låt oss göra riktiga insatser inom ramen för Europa 2020-strategin i syfte att genomföra ett övertygande investeringsprojekt för järnvägen som gynnar den enskilda medborgaren, miljön och sysselsättningen.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman! Som om vi skulle ha kunnat förutsäga det som skulle inträffa har utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, som också ansvar för civilskyddet, ett initiativbetänkande om gemenskapens strategi för att motverka naturkatastrofer på gång. Föredragande är João Ferreira. Vi ska rösta om detta betänkande vid nästa sammanträde, och vi ska då diskutera vår erfarenhet av det vulkaniska askmolnet. Kammarerna kommer mycket snart att kunna formulera parlamentets åsikt i dessa frågor.

Jag instämmer med de ledamöter som har sagt att vi är dåligt förberedda på naturkatastrofer. Som tur är sker det få naturkatastrofer i Europa. Men vi har också föga erfarenhet på detta område, och det står klart att vår krishantering är bristfällig. Enligt min uppfattning gick allting alltför långsamt. Fem dagar innan en testflygning genomfördes och innan faktiska data samlades in är helt enkelt för länge. Vi måste dra lärdom av detta. Jag vill inte anklaga någon, men erfarenheten visar att vi måste göra saker bättre nästa gång.

Om denna vulkaniska aska har klargjort något, så är det behovet av mer Europa. Herr Kallas! Ni har sagt att de nationella myndigheterna bär ansvar. Men detta hjälper inte människor som har drabbats till följd av detta. Vi behöver mer Europa inom civilskyddet och den gemensamma transportpolitiken. Lissabonfördraget ger oss fler möjligheter. Precis som Danuta Hübner skulle jag vilja fråga er hur ni ska utnyttja de möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder i fråga om krishantering och civilskydd? Denna situation måste förbättras.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Herr talman! "Förödelse", "kaos", "förlamning", "kakofoni", "katastrof", "tragedi": medierna saknar inte ord för att beskriva stängningen av det europeiska luftrummet och dess konsekvenser.

Jag ska inte dröja vid det som redan har sagts, särskilt inte det som rör storleken på den enorma – bottenlösa, skulle man kunna säga – finansiella inverkan som denna kris har haft i direkt eller indirekt betydelse. Samtidigt som jag välkomnar möjligheten att ett exceptionellt statsstöd ska beviljas flygsektorn, som redan har lidit en hel del sedan den 11 september 2001, är jag fortfarande förbryllad över EU:s hantering av dessa händelser.

För det första, hur kan vi med vetskapen att 750 000 europeiska passagerare har drabbats, varav ett stort antal fortfarande sitter fast i världens fyra hörn, med vetskapen att de ekonomiska förlusterna växer exponentiellt över tiden, förklara att det inte har tagit en, inte två, inte tre eller fyra, utan fem dagar för EU:s transportministrar att komma samman i en telekonferens för att samordna sina insatser och besluta om att inrätta trafikdifferentierade zoner?

För det andra bestrider ingen behovet, som en absolut prioritering – och jag betonar ordet "prioritering" – att tillämpa försiktighetsprincipen. Men i dag när trafiken stegvis tillåts igen i säkra zoner vid oförändrat väder, och då vulkanen fortfarande är aktiv, har man rätt att fråga sig vilka ytterligare säkerhetsgarantier för passagerare som vi kunde ha tillhandahållit tidigare.

För det tredje har en utvecklingsmodell utarbetats – i enlighet med väderprognosen, vulkanens utveckling och aktivitet kan ändras från en timme till en annan – men vem ska fortsätta att göra en uppdaterad bedömning av säkerheten i luftkorridorerna? Måste dessa testflygningar genomföras av civil luftfart och flygbolagen? Slutligen, om denna situation består, förvärras eller inträffar igen – något som är troligt – måste den förvaltningsmetod som införs tillhandahålla en större samordning bland medlemsstaterna och särskilda operativa förfaranden som bygger på faktiska uppgifter och bättre samordning av andra transportmedel i undantagsfall. Men man måste också ta hänsyn till behovet att samordna hjälpen, så att vi kan få hem de tiotusentals strandade passagerarna. Även de har rätt till information och hjälp. Men hittills har enbart enstaka och nationella initiativ tagits.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Jag välkomnar det tillfälle som denna debatt ger oss att ta itu med våra ansvarsområden.

Den nationella dimensionen och mellanstatliga beslut räcker inte för att bemöta den aktuella krisen, och inte heller enkla lösningar, även om de bygger på statistiska modeller.

Det är riktigt att erkänna den iver med vilken det spanska ordförandeskapet, dagen efter att luftrummet stängdes, tog möjligheten att få till stånd en europeisk strategi i syfte att finna en lösning på det kaos som redan höll på att spridas längre än de nationella regeringarnas gränser och, ännu viktigare, störtade tusentals resenärer inom och utanför våra gränser i en desperat situation. Vår prioritering måste vara att sända hem dem.

Medan de första åtgärderna var adekvata i enlighet med försiktighetsprincipen och garanterade säkerhet för alla medborgare – de som flög och de som var på flygbanan – väckte oklarheterna om framtiden och en växande känsla av olust, till följd av komplexiteten i de mellanstatliga besluten, den viktiga frågan som alltid väcks: vad gör EU? Vi måste erkänna att det gemensamma arbetet som gjorts av kommissionsledamot Siim Kallas och det spanska ordförandeskapet lyckades på rekordtid – något som aldrig är snabbt nog, men ärligt talat, med tanke på svårigheterna gjorde de det på rekordtid – genom att ändra inställning. Även om denna inställning är försiktig, som den måste vara, väcker den viktiga frågor.

Slutsatserna av detta val är: tillämpningen av passagerarnas rättigheter försvaras inte i en exceptionell situation. Det arbete som gjordes på europeisk och nationell nivå var inte tillräckligt. På kort sikt måste vi sända hem och tillhandahålla brådskande lösningar, men på medellång sikt måste vi improvisera.

Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder borde också vara i stånd att bemöta dessa kriser. I vissa fall kan den inte ha stängt på helgerna.

Luftfartssektorn, resebyråerna, turistbranschen, logistiksektorn osv., som bara anade ett slut på krisen, har blivit riktigt illa tilltygade, och jag välkomnar att kommissionsledamot Joaquín Almunia närvarar, för han kommer att ansvara för hanteringen av den lösning som krävs för sektorn.

Att få ett så snabbt slut på osäkerheten som möjligt kommer också att hjälpa oss att komma ur denna kris. Slutligen kommer vi uppenbarligen att behöva ett ersättningssystem för flygresor, till och med efter att det gemensamma europeiska luftrummet upprättats. Järnvägarna, vägarna och sjöfartssektorn tillsammans har inte lyckats ersätta det.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman, herr Kallas! Vi har verkligen en krissituation att ta itu med. I EU har luftfarten minskats med 70 procent, och 80 procent av flygplatserna har stängt. Jag hoppas dock att vi kan dra åtskilliga konstruktiva slutsatser. För det första borde kommissionen göra allt för att se till att vulkanutbrottet inte leder till att europeiska lufttrafikföretag, som redan befinner sig i en katastrofal finansiell situation, går i konkurs. Jag säger detta mot bakgrund av gårdagens debatt om finansiering av flygpassagerartrafikens säkerhet och rådets motstånd mot att finansiera strängare säkerhetsåtgärder.

För det andra kommer experiment med ny, oprövad teknik såsom kropps- och vätskeskannrar säkerligen inte att förbättra säkerheten, men de kommer utan tvivel att påverka de finansiella förutsättningarna för europeiska lufttrafikföretag.

Det tredje är frågan om passagerarna. Jag anser att beslutet att stoppa flygningar av oro för passagerarnas säkerhet var klokt. Men denna oro skulle inte ha stannat vid det, utan den borde också omfatta hjälp till dem som utan egen förskyllan har blivit strandsatta på flygplatser. Dessa frågor har redan diskuterats mer än en gång under Europaparlamentets sammanträden och särskilt i utskottet för transport och turism. Paradoxalt nog är det först med vulkanutbrottet på Island som vi har blivit medvetna om hur viktig flygindustrin är för att Europeiska unionens ekonomi ska fungera ordentligt, och företrädarna för EU-institutionerna kan särskilt intyga detta, för de kunde inte närvara vid begravningen i Krakow i söndags.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman, herr Kallas, herr López Garrido, mina damer och herrar! Jag anser att lösningen från Europeiska unionen och medlemsstaterna på denna kris har varit fullständigt tillfredsställande och att de har gjort allt i sin makt. De har agerat enligt principen att säkerheten ska komma först. Vi kan diskutera om askmolnet skulle ha undersökts snabbare. Jag anser att detta skulle ha varit möjligt, men det som gjordes var i princip tillräckligt.

Vi måste nu noggrant diskutera och fundera över vad som skulle kunna göras för människorna, de EU-medborgare som är strandsatta. I går ringde tre personer till mig som befinner sig i denna situation. Ett fall rör några familjemedlemmar som väntar på en flygplats i Thailand, och de fått veta att de förmodligen kommer att kunna flyga därifrån den 29 april. De har redan varit på flygplatsen en hel vecka. Det andra fallet gäller några ungdomar i New York som har blivit tillsagda att inte lämna sitt hotell på minst en vecka, eftersom de skulle kunna bli upphämtade när som helst. Det tredje fallet är en familj på en ö i Norska havet, som inte längre har råd att bekosta sin logi, men som inte kan komma därifrån.

Detta är frågor som vi i Europaparlamentet måste fundera på och diskutera. Vi måste erbjuda dessa människor lösningar, stödja dem och framföra användbara förslag. Vi kan inte överge de EU-medborgare som befinner sig i denna situation. Vi måste hjälpa dem.

Talmannen. – Tack så mycket, mina damer och herrar. Vi befinner oss nu i en extrem situation, för det ämne som vi diskuterar är så brådskande och så uppskakande för många, och i synnerhet för allmänheten, att vi har mer förfrågningar inom ramen för ögonkontaktsförfarandet än någonsin.

Detta är ett rekord, eftersom jag tror vi har 13 eller 15 förfrågningar, och även om ledamöterna fortfarande ber om att få komma med kan vi naturligtvis inte ha 20 personer som ska tala.

Vi kommer trots detta att försöka ge alla en möjlighet att få ordet, bland annat tills talmannen anländer, eftersom han har gått ut ett ögonblick och jag oannonserat ersätter honom. Eftersom jag inte vill inleda nästa

debatt kommer vi att genomföra ögonkontaktsförfarandet tills talmannens öga faller ut eller tills alla som är uppskrivna har fått ordet.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot kommissionsledamoten och ministern från det spanska ordförandeskapet för deras anföranden och deras utförda arbete.

Jag anser inte att det råder några tveksamheter om att prioriteringen i denna kris är att garantera säkerheten, och säkerheten har garanterats, eftersom resultatet av katastrofen, av denna oväntade, naturliga händelse, är att inga flygplan har varit involverade i olyckor som orsakats av molnet.

Säkerhetsmålet har därför uppnåtts, och vi kan inte vara annat än nöjda med det. Det kvarstår fortfarande två problem i dag: det första är tidsplanen. Skulle man ha kunnat vidta åtgärderna tidigare? Skulle man ha kunnat göra det tidigare? Hade det varit möjligt att vidta åtgärder för att ingripa tidigare och åter öppna det område som var säkrast för flygtrafik, med tanke på den enorma ekonomiska påföljd, den ekonomiska påverkan som denna katastrof har på flygtrafiken och flygbolagen? Skulle man inte ha kunnat vidta åtgärder tidigare? Dessa frågor kräver svar.

Den andra frågan gäller de tusentals passagerare som ännu inte kommit hem och måste bo på hotell, för att ändra ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Denna debatt har gett upphov till många anföranden av transportspecialister. Det stämmer att vi har fokuserat starkt på det ekonomiska problem som denna exceptionella och oförutsägbara situation har orsakat.

Det finns också mänskliga aspekter, som man har nämnt, och jag ser på situationen mer ur perspektivet som en försvarare av medborgaren som konsument, för många hundratusentals medborgare är för närvarande strandsatta någonstans i världen, utan möjlighet att återvända hem. Jag tänker mer på dem, och särskilt på dem som inte längre har råd att stanna där de är, som är strandsatta och inte har någon annan lösning.

När det gäller tomma lufrum och dessa flygplatser som är fulla med oroliga människor måste man fundera på att omarbeta direktiven om transport, särskilt flygtransport. Direktivet om paketresor kommer förmodligen att ses över. Skulle vi inte kunna – och detta har man hittills inte talat om – fundera på en obligatorisk försäkring som ska ge dessa människor skydd i händelse av force majeure, framför allt så att de inte lämnas i nöd?

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Herr talman! Den aktuella situationen får oss att inse och vittnar om vår vanmakt inför naturens krafter. Men som en seriös organisation borde Europeiska unionen vara bättre förberedd på denna typ av situationer, och den borde särskilt vara redo att reagera effektivt i brådskande fall. Det är naturligtvis svårt att förbereda sig för något som kanske inträffar eller kanske inte inträffar en gång vart 150:e år, men vi kan nu se att den europeiska järnvägsinfrastrukturen och förbindelsenätet definitivt är otillräckligt. Vi måste i detta fall svara på frågan om hur detta ska förbättras.

Andra frågor som vi borde diskutera är först och främst vilken typ av offentligt stöd som ska göras tillgängligt för hotade bolag. Vi vet att det kommer att krävas stora penningssummor för att återställa dessa bolags finansiella situation. En annan fråga gäller hur vi ska utarbeta en strategi som ska förbereda oss på lång sikt att reagera och göra förbättringar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Herr talman! Kommissionsledamoten talade om att förfarandena är absurda och föråldrade. Låt oss därför vara konsekventa.

Vi har slösat bort alltför många möjligheter, alltför många fördrag, då vi i stället skulle ha kunnat införa behörighet för gemenskapen när det gäller det europeiska lufrummet. Trots det, medan vi inte kan agera som vi borde ha gjort i luften kan vi göra det på marken. Vi kan till exempel övervaka passagerarnas rättigheter och även medla eller begära en frist i de olika industrikonflikterna inom landtransporter. Det borde inte finnas minimitjänster. Det borde finnas maximala tjänster för alla.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Jag hoppas att den rådande svåra situationen inom europeisk transport inte kommer att vara för evigt och inte kommer att omvandlas till en verklig transportkris. Den erfarenhet som vi får är också dyrköpt, men mycket lärorik. Vi borde dra rätt slutsatser, och här finns

vissa som framkastats omedelbart. För det första är transportsäkerhet, både på det kvalitativa området och när det gäller medborgarnas rese möjligheter, ett prioriterat krav som vi delar. För det andra finns det ett behov av en balanserad utveckling av alla typer av transport, men vi får i synnerhet inte försumma järnvägstransporten. För det tredje är effektiva transporter ekonomins livsnerv. Transport av varor och arbetsstyrkans rörlighet är avgörande för utvecklingen, och vi ska särskilt komma ihåg detta under finanskrisen. Slutligen finns det ett behov av lämpliga förfaranden, samordning, ett separat stöd för flygbolag, ömsesidig hjälp och europeisk solidaritet för våra medborgares bästa.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman, herr Kallas! Katastrofen har visat oss att vi inte har förfaranden i Europeiska unionen för att hantera olyckor av detta slag, en katastrof som uppstått till följd av ett vulkanutbrott.

För det första borde Europeiska unionen samordna säkerhetsärenden och besluta huruvida flygplan kan flyga eller inte. Detta kan inte vara ett exklusivt beslut för medlemsstaterna. För det andra måste vi fundera över frågan om ekonomiskt ansvar. Jag anser att ett europeiskt försäkringssystem mot denna typ av situationer, eller kanske nationella försäkringsplaner, skulle vara en lösning. För det tredje när det gäller frågan om logistiken för de passagerare som fastnade på genomresa mellan vissa länder, där saknas det en verklig rörlighet inom transport, TNT-nät och höghastighetståg. I fallet med passagerare som har lämnats strandsatta utanför EU anser jag slutligen att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör stå redo med bestämda förfaranden för att hjälpa dem. Jag hoppas att dessa snabba förfaranden kommer att införas.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Under de senaste dagarna har vi upplevt ett kaos utan motstycke i våra liv. De flygplan som vi är beroende av för att ta oss till och från våra regioner till Bryssel och Strasbourg finns inte längre tillgängliga. Kaoset har varit massivt. Vi har tvingats ta tåg, fartyg och bussar; allt har tagit mycket längre tid, och många ledamöter kunde knappt ta sig hit.

Men det som vi har märkt under de senaste dagarna är att vi är helt beroende av flygplan. Vi har sett att det finns alternativ, men att den aktuella järnvägsinfrastrukturen inom EU är otillräcklig. Den uppfyller inte de allra senaste tekniska kraven. Kanske kan vi föreställa oss ett EU med ett fullkomligt nätverk av höghastighetståg, ett Europa där alla resor under 1 000 kilometer görs med tåg och där vi bara tar flyget för att göra längre resor?

Resandet med flyg påverkar klimatet inom EU i mycket hög grad. I högre grad än raffinaderier och stålverk ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Herr talman! Enligt min uppfattning kan de svar som ges nu bara mildra den befintliga situationen, men inte förhindra att det sker igen.

Det finns inga genvägar, inga lösningar på kort sikt i fråga om transport, och detta borde innebära en möjlighet – i synnerhet nu när vitboken håller på att utarbetas – att inkludera, presentera och fastställa nödvändiga åtgärder för att minska det överdrivna behovet av luftfartsförbindelserna. Vi måste balansera dessa förbindelser genom att underlätta och förbättra de alternativ som i nuläget har allvarliga brister i jämförelse, som järnvägar och sjötransport.

Därför tror jag att både Siim Kallas och Mathieu Grosch, som är föredragande för betänkandet, har noterat de krav som alla medlemsstater ställt i fråga om behovet av att förbättra järnvägarna och de transeuropeiska näten för detta transportsätt.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Herr talman! Det har sagts många förnuftiga saker under förmiddagens debatt, men enligt min uppfattning måste vi se framåt i högre grad. Det som skett nu kommer att ske igen. Experterna på Island säger att det inte är en fråga om huruvida det blir fler utbrott – det är bara fråga om när dessa kommer att ske. Det är anledningen till att vi måste ha lite längre framförhållning och komma fram till hur vi ska hantera situationen när den sker igen. För att kunna göra det anser jag att vi måste börja fokusera på att få till stånd snabbtågsförbindelser mellan de europeiska huvudstäderna och på hur vi ska få till stånd den driftskompatibilitet som krävs.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Mina damer och herrar! Vi är alla naturligtvis medvetna om att passagerarnas säkerhet måste vara högsta prioritet och att vi diskuterar detta i dag främst för att naturen har påmint oss om det. Flyg har ställts in i större delen av Europa, passagerare är strandade på obestämd tid, flygbolag hamnar på minus, industriarbetare är rädda för att förlora sina jobb och den ekonomiska skadan är enorm. Flygbolagen

är naturligtvis berättigade att anse att de också har rätt till skadestånd vid en naturkatastrof, när jordbrukare kan kräva det. Vad gäller miljön har vi verkligen gjort den en enorm tjänst under de senaste dagarna.

Samtrafik – låt detta bli en lärdom om att det krävs en bättre integrering i Europa när det gäller flyg-, järnvägs- och vägtrafik, att vi måste finansiera höghastighetståg och att vi måste minska utsläppen. Vi måste agera omedelbart och ansvarsfullt och, framför allt, med passagerarnas säkerhet i åtanke.

Judith A. Merkies (S&D). – (NL) Herr talman! Jag vill först och främst uttrycka mitt medkännande med alla som har drabbats av denna kris. Nu är "kris" ett ord som vi har hört alltför ofta den senaste tiden: ekonomisk kris, finansiell kris, transportkris, alla sorters kriser man kan tänka sig. En sak är säker, och det är att vårt samhälle är oerhört känsligt för den här sortens kriser. Vi behöver ett skyddsnät. Vi talar ofta om det miljövänliga samhället, men ett miljövänligt samhälle måste också omfatta miljövänlig transport, och vi har uppenbarligen mycket kvar att göra på det området.

Det är många här som har sagt det redan: det är mycket viktigt att vi omedelbart investerar i miljövänlig transport och i bättre och snabbare förbindelser inom EU – och naturligtvis också i bättre och snabbare förbindelser utanför EU, om vi har något att säga till om där – med järnväg, och varför inte också med båt? Det skulle vara bra för ekonomin, för klimatet och för stabiliteten i samhället, för det är vad som verkligen krävs.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Herr talman! Det står klart att fokus i hela denna fråga ligger på passagerarna. Vi vill att passagerare ska transporteras säkert från och inom Europa. Vi vill ha säkerhet, men vi vill också ha transportalternativ. Enligt min uppfattning behöver vi alla transportslag som finns tillgängliga i nuläget. Vi behöver luftfarten, eftersom den inte kan ersättas med någon annan lösning. Det har sagts mycket om höghastighetståg. Det skulle naturligtvis vara bra att ha fler sådana, men vad gör det allra bästa höghastighetståg för nytta om det måste stanna vid gränsen?

Av den anledningen anser jag att vi bör ta ett steg i taget. Först och främst behövs en kontinuitet i hela det europeiska järnvägssystemet, precis som det behövs ett gemensamt europeiskt luftrum. Eftersom alla parter har yttrat sig för en större samordning mellan medlemsstaterna vill jag återigen uppmana alla att agera, för det är parterna i medlemsstaterna som är ansvariga för att framstegen förhindras på detta område. Jag ber er att se till att parterna hemma i medlemsstaterna verkligen ställer sig bakom ett öppnande av transporttjänster i Europa. Om vi alla kan övertyga parterna i medlemsstaterna kommer situationen att förbättras i framtiden.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Det har talats väldigt mycket de senaste dagarna om de ekonomiska förluster som flygbolagen fortfarande gör och som är ett obestridligt faktum. Det står alltmer klart att det måste antas en mekanism till stöd för dessa bolag, inte desto mindre eftersom denna kris, som orsakats av vulkanutbrottet på Island, kan bli utdragen.

Jag anser dock att passagerarnas säkerhet och konsumentskydd måste prioriteras över allt annat. Det har rått ett enormt missnöje bland passagerare över att hanteringen av dem skiljer sig mellan olika länder och bolag. Det står klart att praxis måste standardiseras på detta område, vilket skulle innebära en stor fördel för passagerare som i nuläget förflyttas från ett ställe till ett annat mot en bakgrund av osäkerhet i fråga om öppnande av luftrummet.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Den kris som har rått under några dagar nu har också visat på – och detta har inte betonats tillräckligt – misslyckandet med Lissabonstrategin, som Europeiska unionen lyckats genomdriva det senaste årtiondet.

Detta misslyckande, som bottnar i avveckling och benhård konkurrens, visar nu, mot bakgrund av denna kris, att Europeiska unionen inte är förmögen att samordna den strategi som krävs för att inte bara kunna skydda dem som är strandade på dessa flygplatser, utan också bana väg genom att till exempel låta flygbolag göra testflygningar. Jag uppmanar därför Europeiska unionen att ta sig samman.

Vi har fått höra att vi behöver mer EU. Och det måste verkligen finnas en offentlig tjänst som stöds av Europeiska unionen inom en sektor som är så framträdande som luftfarten.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Herr talman! Detta var naturligtvis en oförutsedd kris, och i detta fall måste förstas försiktighetsprincipen komma i första hand. Vi måste dock dra lärdom av detta, och den första är att det under dessa fem dagar inte har getts uttryck för en tillräckligt stark och politiskt ansvarstagande europeisk röst. En sådan röst har saknats när det gäller skydd av passagerarnas intressen, förtydligande av deras rättigheter, sökande efter alternativ transport och samordning av lösningar.

Den andra slutsatsen är att den vanliga medborgaren inte får uppfatta lösningen på denna kris som en maktkamp mellan dem som vill undvika ekonomiska förluster och dem som vill upprätthålla försiktighetsprincipen. Det måste råda fullkomlig öppenhet och fullkomlig objektivitet i fråga om de förhållanden under vilka vi tar oss ur denna situation och under vilka hela Europas luftrum har stängts ned. En förbättring av vetenskapliga test och av samordningen på nivån ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Herr talman! Försiktighetsprincipen har blivit en princip om ansvarslöshet. Där det råder minsta risk har försiktighetsprincipen blivit en invit till att överge allt ansvar. Inga så kallade "ansvariga" parter vågar längre ta sitt ansvar.

En potentiell influensaepidemi? Vips, så uppmanas tusentals människor att vaccinera sig. Ett vulkanutbrott? Vips, så stängs hela det europeiska luftrummet ned, trots att erfarenheten visar att vulkanaska egentligen inte utgör någon fara utom för flygplan som måste flyga igenom ett kompakt moln.

På grund av försiktighetsprincipen har bolagen dock drabbats av de ansvariga parternas misslyckande att ta sitt ansvar, av experters svaghet och av politikernas kraftlöshet, som har börjat ägna sig åt pladder om behovet av att minska vårt överdrivna beroende av luftfarten och av att investera mer i järnvägsnät, förmodligen genom att förlänga dem så långt som till Asien, Nord- och Sydamerika, Afrika, Oceanien och samtliga öar däremellan.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Enligt min uppfattning har vi nått tydlig enighet om att vi först och främst måste fokusera på miljön. Michael Cramer framhöll detta mycket tydligt och jag håller med honom, för detta är ett viktigt budskap till oss alla. Vi måste naturligtvis också fokusera på Europeiska unionen, på europeiska åtgärder, som respons på en kris som har EU-omfattande betydelse och som har fått oerhört allvarliga följder för miljontals europeiska medborgare och tredjelandsmedborgare, samt på de stora sektorernas ekonomi i Europa.

Det framgick genast att händelserna åsidosatte åtgärderna från medlemsstaternas sida, som har beslutsfattande behörighet att öppna flygplatser, och därför ingrep Europeiska unionen omedelbart. Jag upprepar att man agerade omedelbart. I fredags stod det klart att situationen var allvarlig. Så snart som detta stod klart inledde Europeiska kommissionen tillsammans med det spanska ordförandeskapet för rådet och Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst (Eurocontrol) sitt arbete, och i söndags gjorde kommissionen och ordförandeskapet – Siim Kallas och jag själv – ett offentligt framträdande där vi förklarade situationen och beskrev vad som skulle göras. De åtgärder som skulle vidtas var Eurocontrols möte under gårdagen och beslutet vid rådets extraordinarie sammanträde som ägde rum i går, som sammankallades av det spanska ordförandeskapet och leddes av den spanska ministern för offentliga arbeten.

Åtgärder vidtogs följaktligen. Åtgärder vidtogs för att detta skulle leda till ett beslut, till åtgärder, till en strategi, en fokusering av europeisk natur. I dag genomförs det beslut som fattades av ministerrådet under gårdagen. I morse kl. 08.00 definierade Eurocontrol fyra zoner med ett utökat säkerhetsområde där inga flyg får lyfta/passera, och andra områden där flyg får lyfta och passera, förutsatt att det råder överenskommelse och samordning mellan medlemsstaterna. Luftrummet öppnas således gradvis, men det kommer naturligtvis att ske beroende på förhållanden och natur. Det kommer naturligtvis att bero på dessa faktorer, men det beslut som fattades i går har genomförts redan i dag, och detta kommer förstås alltid att ske utifrån försiktighetsprincipen och behovet av att garantera säkerhet.

Enligt min uppfattning såg man i detta fall genast att den europeiska strategin innebar att ett mycket mer balanserat beslut kunde antas. Den europeiska strategin innebar att olika faktorer kunde beaktas som alltid borde tas i beaktande när något särskilt händer, som det som vi går igenom i nuläget. Det innebär först och främst att riskbedömningsmodellen är mycket mer exakt, mycket mer noggrann. Som svar på vad Dirk Sterckx sade om detta vill jag säga att Eurocontrol tar hänsyn till de beslut som fattats av *Volcanic Ash Advisory Centre* [rådgivande centret för vulkanisk aska] i London, men man kommer också att ta hänsyn till testflygningarna, informationen från de nationella myndigheterna, informationen från flygplanstillverkarna och informationen från Europeiska byrån för luftfartssäkerhet i Köln, som jag håller med om måste stärkas. Allt detta kommer att beaktas vid utarbetande av en mer exakt plan, vilket sker i detta nu, genom det tekniska förslag som utarbetas av Eurocontrol, baserat på vetenskapliga uppgifter.

Den europeiska strategin innebär att säkerheten, som är en nödvändig, grundläggande princip, viktigare än alla andra principer, samtidigt kan beaktas, och därför instämmer jag med dem som har sagt detta. Det innebär att de ekonomiska konsekvenserna kan beaktas, och kommissionen har upprättat en arbetsgrupp – som också har tagits emot väldigt väl av er – som ska lägga fram en rapport nästa vecka om aspekter i samband med ekonomin. Detta innebär också att medborgarnas rättigheter och rörlighet kan beaktas. Det är anledningen till att jag återigen uppmanar alla regeringar i Europeiska unionen att hjälpa till att få hem sina medborgare, att tillämpa alla tänkbara kommunikationssätt och att anstränga sig alldeles särskilt för att göra det, för det är den främsta rätt som en medborgare har: att få åka hem, att få åka vart man vill. Därför kräver vi att deras rätt till fri rörlighet ska respekteras.

Inför framtiden anser jag att denna situation öppnar ett panorama för oss för en mycket ingående debatt, och Europaparlamentet är rätt plats för den debatten. I denna debatt måste vi fokusera på de problem med avseende på passagerarnas rättigheter som uppstår under dessa exceptionella omständigheter och behovet av en beredskapsplan, som också kräver öppenhet i fråga om Europeiska unionens åtgärder – som Izaskun Bilbao Barandica sade – så att strukturella reformer kan genomföras, vilket innebär ett stärkande av de transeuropeiska järnvägsnäten i Europa. Detta håller på att bli ett på alla sätt strategiskt mål som, när allt kommer omkring, helt enkelt är en uppbyggnad av Europa, för historiskt sett skedde uppbyggandet av den moderna staten genom en utveckling av transportmedel, vägar, järnvägar och sjöförbindelser. Byggandet av Europa, ett 2000-talets Europa, kommer inte att bli fullständigt i framtiden om det inte sker genom infrastruktur för transportmedel, och i detta fall huvudsakligen järnvägar.

Dessa två saker går hand i hand, och utvecklingen av dessa transportinfrastrukturer är en starkt politisk, symbolisk och reell fråga, som håller på att bli det huvudsakliga målet för 2000-talets Europa. I detta avseende anser jag att detta var precis rätt plats och tidpunkt för Hannes Swoboda, Martin Schulz och Magdalena Álvarez och andra talare att ta upp dessa reformer, för det är utan tvekan ett inslag för framtiden som Europeiska unionen måste sikta mot.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill med all respekt be att den här debatten förlängs, för denna ordväxling är alldeles för belevad. Människor behandlas som skräp på tågstationer, av flygbolag och av myndigheter på flygplatser. Vi är alldeles för belevade. Vi borde använda EU:s makt i rådet och kommissionen för att tvinga människor att öppna informationsdiskar. Det finns sex informationsdiskar på centralstationen i Bryssel. Fyra av dessa är stängda.

Denna debatt borde vara mycket längre, och fler ledamöter borde tillåtas att delta i den. Jag är inte alls nöjd med de åtgärder som rådet och kommissionen har vidtagit för att hjälpa resenärerna, som sover på tågstationer.

Talmannen. – Detta har nämnts ett flertal gånger i dag. Alla ledamöter av Europaparlamentet som har talat före er har tagit upp detta.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras kommentarer. Jag vill tillfoga fyra stycken.

För det första har dessa händelser gett oss en tankeställare när det gäller våra strategiska planer. En av de mest intressanta och avgörande frågorna är intermodalitet och flexibilitet mellan transportsätt och möjligheten att låta järnvägarna vara ett slags alternativ. Vi kommer att ta itu med denna fråga snart, genom diskussionerna om omarbetning av det första järnvägspaketet och vitboken om framtida transporter.

Detta är en mycket allvarlig fråga. Vi diskuterade den med ministerrådet i går också. Jag kan försäkra er om att vi tar denna fråga på mycket stort allvar – inklusive distansarbete och andra faktorer som syftar till att begränsa onödig transport och resande.

Vad gäller den ekonomiska verkan kommer vi att beakta alla aspekter och lägga fram förslag. Men vi måste vara försiktiga. Vi har inte oändligt med pengar, och saker och ting måste vara rättvisa för alla andra aktörer inom ekonomin. Vi måste gå tillväga på ett mycket balanserat sätt. Det kommer inte att ske några mirakel.

Vad gäller passagerarnas rättigheter är bestämmelserna mycket tydliga. Några ledamöter har frågat om bestämmelserna och huruvida vi borde omvärdera dem. Jag anser inte att vi borde omvärdera de bestämmelser som EU:s beslutsfattare, däribland Europaparlamentet, har antagit. De är bra. Detta är en mycket komplicerad fråga. Den handlar om genomförande och upprätthållande, och det är medlemsstaternas uppgifter. Vi har en tydlig plan för hur vi ska gå vidare med upprätthållande av dessa bestämmelser och hur vi ska påverka medlemsstaterna. Det står klart vad som måste göras med avseende på passagerarnas befintliga rättigheter.

En annan fråga, som inte är lika stor, är att många kolleger och pressen har framhållit att vi agerade för sent och att vi inte var beredda. Jag agerade i alla fall utan uppehåll. Jag var på Eurocontrol. Jag stod i kontakt med ministrar. Ni står inför samma dilemma här i dag som alla dessa experter och beslutsfattare, men denna fråga ligger i händerna på experter och på myndigheterna med ansvar för säkerhet, inte på politiker. Det är samma dilemma: säkerhet kontra flexibilitet.

Vi hade förberett oss inför ett vulkanutbrott, men vi hade olika sorters bevis med avseende på utbrottet. Detta har också nämnts i kammaren. En British Airways-flygning och en KLM-flygning påverkades av vulkanutbrottet, och därför fastställdes bestämmelser utifrån antagandet att det förelåg en allvarlig risk. Myndigheterna agerade i enlighet med antagandet att det förelåg en allvarlig risk och att flygningar skulle ställas in.

Nu agerar vi utifrån en mer differentierad strategi. På söndagen gjordes majoriteten av testflygningarna och informationen kom in till Eurocontrol, där vi diskuterade dessa frågor – testflygningarna och de slutgiltiga resultaten av dessa. Nu gäller större flexibilitet, och saken ligger fortfarande i medlemsstaternas händer. Vi går vidare med det gemensamma luftrummet, som är ett mycket lovande EU-projekt, och det råder enighet bland ministrarna om att detta är rätt väg att gå, med en bättre samordning på EU-nivå.

Detta är en stor möjlighet. Detta var de kommentarer jag ville framföra. Jag ville säga vad gäller information att kommissionen skickade ut pressmeddelanden i torsdags och fredags om passagerarnas rättigheter. Vi sade att passagerarnas rättigheter bör tas på mycket stort allvar. Kommissionen tillkännagav omedelbart informationen om passagerarnas rättigheter, och från och med söndagen inleddes en mer omfattande behandling av alla frågor, som i går hade behandlats noggrant.

Så såg det ut. Fallet är inte avslutat. Det kommer att dröja minst tre eller fyra dagar innan majoriteten av flygningarna återupptas. Lösningen för ekonomin och för passagerarna är att flygningarna återupptas och att flygbolagen flyger passagerarna hem eller till deras slutdestination. Situationen är fortfarande komplicerad, och vi måste hantera konsekvenserna.

Tack för era kommentarer. Vi kommer att få fler tillfällen att diskutera denna fråga.

Talmannen. – Den debatt som nu avslutas var verkligen den viktigaste punkten på föredragningslistan. Det var värt att sammanträda här i Strasbourg om så bara för denna debatt. Medborgarna förväntar sig att vi ska diskutera denna situation – att vi ska ta itu med dessa problem, och det är just detta som vi har diskuterat sedan i morse. Det är det viktigaste ämnet.

Jag vill också uttrycka min tacksamhet för att 14 ledamöter av Europeiska kommissionen deltog i slutdebatten. Det är mycket betydelsefullt att de har lyssnat till era kommentarer.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Även om molnet av vulkanisk aska tack vare ingripande av luftfartsmyndigheterna lyckligtvis inte kostade några människoliv får informations- och samordningsnivåerna i Europa underkänt. Nedstängningen av luftrummet orsakade problem för hundratusentals européer då de förhindrades att nå sin slutdestination. Alla försöker att hantera denna oväntade situation, men otillräcklig information har försvårat den. Det var många passagerare som varken fick tillräcklig information över telefon eller över Internet. Ytterligare förvirring orsakades av att luftfartsmyndigheter och flygbolag gav motstridig information. Det rådde också brist på samordning mellan flyg- och marktransport. Vi upplevde personligen hur viktigt det är att modernisera de offentliga transportförbindelserna mellan medlemsstaterna och att utveckla europeiska transportnät. Jag välkomnar kommissionens beslutsamma krishanteringsåtgärder. Den arbetsgrupp som inrättats i detta syfte borde förbättra samordningen mellan luftfartsmyndigheter och flygledningsmyndigheter, och det skulle också vara värt att granska det fortsatta värdet hos säkerhetsåtgärder som infördes på 1980-talet. Jag rekommenderar att Europaparlamentet i sådana här krissituationer inte komplicerar ett redan kaotiskt transportsystem genom att pendla mellan Bryssel och Strasbourg. Det borde i stället hålla plenarsammanträdena i Bryssel.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Debatten om situationen för den europeiska luftfarten får inte begränsas till den triviala frågan om hur vi ska ta oss till Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg. Om vi fokuserar för mycket på denna aspekt kommer det att ge intrycket av oberättigad självupptagenhet från parlamentsledamöternas sida. Vi måste använda vår fantasi. De sociala, ekonomiska och till och med politiska följderna av att hålla det europeiska luftrummet stängt under en längre period kan

visa sig bli en kolossal utmaning för hela Europa. I Polen frågar t.ex. vissa politiker och journalister varför vissa personer inte kunde resa till Krakow under söndagen medan andra kunde det. De frågar också varför det inte gick att komma till Krakow med väg- eller järnvägstransport under söndagen trots att det gick att färdas till Strasbourg på dessa sätt på måndagen. Händelser som skett till följd av vulkanutbrottet på Island kommer också att få en mycket stark global dimension. Vi tänker i allmänhet inte på luftfartens enorma betydelse. Enbart Etiopiens förlust, som är en följd av att det inte går att exportera blommor till Europa, uppgår till 3 miljoner euro per dag. Vi måste göra en mycket noggrann analys av hur nedstängningen av luftrummet kommer att påverka arbetsmarknaden, vår konkurrenskraft och hela ekonomin, och hur den kommer att påverka vanliga människors liv. Vem vet – det kan hända att denna oansenliga händelse på Island blir avgörande för Europeiska unionens framtid. Tack så mycket.

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) På grund av flera dagars begränsade och inställda flygningar till följd av vulkanutbrottet på Island är tusentals människor strandade på flygplatser under svåra förhållanden. Trots betydande förseningar av flygningar (över två timmar när det gäller sträckor som är kortare än 1 500 km) har flygbolagen gett begränsat eller inget stöd alls och felaktig information i fråga om resealternativ till slutdestinationerna. De har inte ordnat tillgång till kostnadsfria telefon-, fax-, e-post- eller Internettjänster, och de har inte heller tillhandahållit förflyttning eller boende, trots att passagerare har rätt till sådant stöd inom ramen för befintliga EU-bestämmelser. Passagerare med funktionshinder, äldre personer och småbarnsfamiljer är ännu mer utsatta under sådana här exceptionella förhållanden, och så har också varit fallet under denna omständighet. Denna oväntade situation har visat att sådana passagerarrättigheter som tidigare efterlevts kan raderas på några minuter och på behovet av en stadga om resenärers rättigheter, som jag också redan tidigare har hävdat är mycket stort, för att undvika en upprepning av flygbolagens och de behöriga myndigheternas hjälplöshet. Samtidigt rekommenderar jag att det automatiskt ska bli obligatoriskt att i händelse av en exceptionell förändring skicka information och ett meddelande om alternativa lösningar till samtliga passagerares mobiltelefon.

Jacek Olgiard Kurski (ECR), skriftlig. – (PL) Det askmoln som orsakades av ett utbrott av den isländska vulkanen Eyjafjallajökull har på ett effektivt sätt avbrutit flygtrafiken över Europa under de senaste dagarna. Hittills har tiotusentals flygningar ställts in, vilket gjort det omöjligt för passagerare att genomföra sina resor. Hela Europa, samt nationella och europeiska myndigheter, måste dra lärdom av detta inför framtiden, bland annat så att liknande händelser i framtiden inte paralyserar Europeiska rådets eller vår församlings arbete. Till de drabbade hörde också ledamöter av Europaparlamentet som, liksom jag, förhindrades att närvara vid sammanträdesperioden i Strasbourg denna vecka. Det har rätt en hel del meningsskiljaktigheter i fråga om vårt sammanträde i Strasbourg denna vecka, eftersom vissa ledamöter helt enkelt varit oförmögna att ta sig hit från sina valkretsar. Vi visste inte förrän i sista stund om sammanträdesperioden skulle hållas eller inte. Det skulle vara fördelaktigt för oss alla att inrätta förfaranden för framtiden, så att vi är beredda om vi råkar ut för liknande situationer igen.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman! Nyheterna har gjort att vi vant oss vid gissel, vare sig det orsakats av naturen eller avsiktligt, som får en nations struktur och samhälle på knä och orsakar nödsituationer i fråga om transport och försörjning. Medel som tillhandahållits från EU:s budget har satts in, och samordningen mellan olika civila skyddsorgan är redan i funktion, tack vare förvärvad erfarenhet. Det var emellertid ingen som hade väntat sig en sådan nödsituation som den som orsakats av den isländska vulkanen. Våra medborgare kommer inte att glömma hur informationstavlor på flygplatserna visade att varenda flygning var inställd, det fängelse som flygplatsernas transitområden utgjorde dag efter dag och de ändlösa köerna på stationer, biluthyrningsfirmor och taxihållplatser. Flygbolagen är de som har gjort de största ekonomiska förlusterna. Våra medborgare riskerar att dras vid näsan: utöver besväret och de oförutsedda kostnader som kommer att vara svåra att ersätta kan flygpriserna komma att höjas för att kompensera för de förluster som gjorts. Denna risk måste undvikas. Europeiska unionen kommer, precis som vid naturkatastrofer, att vara tvungen att svara med att, tillsammans med flygbolagen, kompensera de medborgare som drabbats av oförutsedda kostnader för att försöka minska besvären, men de måste göra det utan att riskera att ersättningen kan beskrivas som statligt stöd, vilket skulle vara olagligt stöd. Medborgarna måste framför allt försäkras om att Europeiska unionen kommer att hjälpa dem, så att de känner sig skyddade, både direkt och indirekt. Det är fortfarande många som inte kan säga att de känner sig skyddade. Vi i parlamentet, som har reducerats drastiskt genom frånvaron av många ledamöter som inte kunnat komma hit, kräver ett skyndsamt antagande av en europeisk handlingsplan för samordning mellan nationella regeringar och organ och en organiserad form av skydd av medborgarna. På så sätt kan vi uppnå ett sådant snabbt svar på medborgares behov som regeringarna är egendomligt oförmögna att garantera i nuläget.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Under de senaste dagarna har vi alla bevittnat en avstängning av flygplatser över nästan hela Europas kontinent. Denna situation är ovanlig, eftersom den inte beror på strejker utan på en naturkatastrof som orsakats av ett vulkanutbrott på Island. Denna förlamning, som vi alla i någon mån är involverade i, har fört med sig en rad konsekvenser, som ekonomiska problem för flygbolagen och en ökande betydelse av land- och sjötransport. Det är detta jag vill uppmärksamma er på. Under de senaste åren har luftfarten använts i betydligt högre grad än andra transportsätt. Den har varit snabbare, säkrare och lättvindigare för passagerare. I den nuvarande situationen är det dock nödvändigt att vidta åtgärder som gör att land- och sjötransporten bättre kan uppväga den olägenhet som förlamningen av luftfarten orsakat.

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Luftfartssäkerhet behöver inte rättfärdigas. Efter vulkanutbrottet på Island förefaller det att vara praktiskt ogenomförbart, för att inte säga omöjligt, att resa med flyg. Jag är övertygad om att en bättre samordning på EU-nivå skulle ha hjälpt EU-medborgare som var strandade på olika flygplatser runtom i världen eller oförmögna att inleda en planerad resa. Jag hoppas att det gemensamma europeiska luftrummet kommer att bli verklighet en dag.

De senaste dagarnas totalförbud mot flygtrafik har, som ni vet, också påverkat Europaparlamentet, eller snarare plenarsammanträdenas förfaranden. Jag anser inte att det är motiverat att skjuta upp omröstningen och korta ned sessionen med en dag, trots att endast omkring 65 procent av ledamöterna var närvarande på kvällen måndagen den 19 april. Enligt min uppfattning måste sessionen fortgå som vanligt.

4. Kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2010 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av José Manuel Barroso, Europeiska kommissionens ordförande, om kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram för 2010.

Jag vill betona att ett stort antal ledamöter av kommissionen också är närvarande i kammaren. Hela Europeiska kommissionen är starkt företrädd, för detta ämne är mycket viktigt för oss alla. Vi har varit tvungna att inskränka ämnet lite på grund av ändringen av arbetsplanen, och efter att vi har lyssnat till vad ordförande Barroso har att säga så kommer vi att få lyssna till tal av ordförandena för de politiska grupperna, som kommer att framhålla en politisk åsikt om det som kommissionen föreslår för 2010. Därefter kommer vi be Barroso att tala igen och att besvara kommentarerna från gruppordförandena.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack för att ni kommit hit. Det har inte varit lätt för någon av oss att ta sig till Strasbourg. Det är många ledamöter som inte kommit till Europaparlamentet, och närvaron är följaktligen inte särskilt hög. Vi har beslutat att inte rösta under denna sammanträdesperiod, eftersom alla måste ha en möjlighet att rösta och vissa ledamöter inte kunnat komma till Strasbourg alls. Därför råder vissa helt nya bestämmelser för denna sammanträdesperiod.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har äran och nöjet att presentera den nya kommissionens första arbetsprogram. Det är också det första arbetsprogrammet sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Jag har äran och nöjet att presentera det med praktiskt taget hela mitt arbetslag, Europeiska kommissionen, närvarande som ett tecken på respekt för Europaparlamentet.

Detta program presenteras vid en avgörande tidpunkt för Europa, eftersom det är nu vi måste agera. Detta program är ett direkt resultat av vår politiska dialog. Efter intensiva samråd, som utgår ifrån de politiska riktlinjer som jag presenterat för de kommande fem åren, anförtrodde parlamentet mig i september ansvaret för en andra mandatperiod. I slutet av de djupgående utfrågningar som gjorde det möjligt för oss att utforma en gemensam syn på de åtgärder som presenterats fick kollegiet som helhet ert förtroende i februari. Detta arbetsprogram ligger med andra ord i mycket hög grad i linje med de politiska prioriteringar som er institution framhållit. Eftersom detta är fallet har vi en stabil grund för att uppnå ambitiösa resultat.

Vår allra främsta prioritering nu måste vara att ta oss ur krisen och lägga grunden för en hållbar, sysselsättningsskapande tillväxt. Först och främst de brådskande frågorna: Vi diskuterade nyligen resultaten av Europeiska rådets möte. Under tiden infördes slutligen den föreslagna finansiella stödmekanismen för Grekland den 11 april. Kommissionen kommer att spela en betydelsefull roll i genomförandet av denna mekanism när Grekland ber att den ska aktiveras. Det är en logisk följd av att kommissionen är, och har varit ända från början, djupt engagerad i sökandet efter en lösning på de ekonomiska problem som Grekland stött på och i bevarandet av stabilitet inom euroområdet. Vårt engagemang har alltid legat i linje med solidaritetsprincipen, men också med principen om ansvar.

Vi måste dock göra mer och fråga oss varför dessa problem har uppstått och hur de kan förhindras i framtiden. Det är anledningen till att vi granskar stabilitets- och tillväxtpakten för att stärka den ekonomiska övervakningen och för att utvidga den bortom den enda frågan om underskott. Vi behöver en permanent mekanism för att lösa kriser. Vi måste kort sagt visa att Europeiska unionen, och i synnerhet euroområdet, kan anta de befintliga utmaningarna, och vi måste utnyttja alla de möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder.

Det är anledningen till att kommissionens första stora initiativ under den kommande månaden kommer att bli att lägga fram ett meddelande om en ökad samordning inom ekonomisk politik. Vi vet alla att Europas gemensamma intresse står på spel här. Unionen måste stärka systemet och beakta hela spektrumet av risker och ekonomiska obalanser. Vi måste förbättra de inre mekanismerna. Europa kan, genom att utrusta sig med mer robusta strukturer och en mer samordnad strategi, hjälpa de offentliga finanserna att slå in på en ny och livskraftig väg och skapa en ram som bidrar till en bredare hållbar återhämtning.

Under de senaste 18 månaderna har vi gjort enorma framsteg mot ett upprättande av ett ekonomiskt system som är mer etiskt, robust och ansvarsfullt. Vi måste fortsätta på den här vägen, täppa till de återstående luckorna i lagstiftningen och se till att våra övervakningsstrukturer håller sig i fas med en sektor som ständigt utvecklas.

Jag är övertygad om att vårt förslag om hedgefonder och privat kapital snart kommer att nå ett avgörande stadium. Kommissionen anser att den lagstiftande myndigheten kommer att bli vårt gemensamma mål, som är att se till att den nya europeiska tillsynsarkitekturen för den finansiella sektorn blir fullt fungerande från och med inledningen av nästa år.

År 2010 tänker kommissionen presentera en rad förslag på nyckelområden, som derivatmarknaderna, system för garanti av insättningar och marknadsmissbruk. Skyddet av vanliga konsumenter av finansiella tjänster kommer att uppmärksammas särskilt. Vi kommer också att arbeta med andra betydande aspekter i samband med valutaswappar och blankningar, och vi kommer inom kort att föreslå några riktlinjer i fråga om användning av medel för att lösa problemet med bankkonkurser.

kommissionens ordförande. –(EN) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Den nya kommissionen har gjort en rivstart. Genom att presentera Europa 2020-strategin direkt efter tillträdet har vi skapat förutsättningar för att få EU på rätt spår igen – på rätt spår för att kunna uppnå en smart, hållbar och allomfattande tillväxt. Nu måste vi samarbeta – Europaparlamentet, medlemsstaterna, kommissionen – för att bygga och upprätthålla den drivande kraften.

Det kommer att krävas en stor ansträngning från alla nivåer för beslutsfattande och alla samhällsnivåer för att uppnå visionen om en hållbar social marknadsekonomi till 2020. På EU-nivå måste våra åtgärder ha verkligt europeiskt mervärde. Det är syftet med flaggskeppsinitiativen inom ramen för Europa 2020 – den europeiska digitala agendan, en heltäckande industripolitik, en europeisk plan för forskning och innovation, ett resurseffektivt Europa, nya färdigheter för nya jobb, "Unga på väg" och kampen mot social utslagning. Det är på dessa områden Europa kan göra skillnad.

Vi kommer alltså att hjälpa till att driva på övergången till en resurseffektiv ekonomi med återgående klimatförändringar. Att bekämpa klimatförändringarna kommer att förbli främsta prioritering på vår dagordning, både internt och globalt. Energi- och transportsektorerna kommer att uppmärksammas särskilt i år – båda är av avgörande betydelse för att förvandla den utmaning som ett hållbart Europa utgör till en konkurrensmässig fördel.

Den gemensamma inre marknaden, som en hemmamarknad med 500 miljoner konsumenter som ligger till grund för arbeten, konkurrenskraft, överkomliga priser och konsumentval, kommer att fortsätta att utgöra ryggraden för den europeiska ekonomin. Det är särskilt viktigt att små och medelstora företag utnyttjar dess fulla kapacitet, eftersom dessa är den viktigaste drivkraften för skapande av sysselsättning i Europeiska unionen.

Att föra den inre marknaden till 2000-talet är en prioritering för kommissionen, som kommer att lägga fram nya förslag 2012. Detta är också ämnet för en rapport som jag har bitt Mario Monti att utarbeta och som vi kommer att presentera mycket snart.

Jag vill understryka vikten av social integrering i vår vision för Europa 2020. Ett samhälles verkliga styrka vilar på de möjligheter det skapar för sina svagaste medborgare. Vi måste ta varje tillfälle i akt att uppmuntra till anställning och social sammanhållning. Det innebär beredskap att utnyttja de nya sektorerna som kommer att skapa nya arbetstillfällen. Det innebär att ge människor rätt kunskaper för att skapa och upprätthålla höga sysselsättningsnivåer och underlätta ekonomisk övergång. Det innebär att arbeta för att övervinna

följderna av krisen för ungdomar genom att underlätta övergång från utbildning och fortbildning till arbete. I detta syfte kommer en omfattande europeisk plattform mot fattigdom att byggas under det nuvarande Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Denna dagordning är naturligtvis ett bidrag till ett uppfyllande av våra principer i fråga om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning.

De europeiska medborgarnas problem och välmående kommer att fortsätta att stå i centrum för kommissionens agerande. Genomförandet av en omfattande handlingsplan för Stockholmsprogrammet, som kommissionen kommer att anta senare i dag, fokuserar just på att se till att fördelarna med den europeiska integreringen på området för frihet, säkerhet och rättvisa blir mer påtagliga för medborgarna.

Denna handlingsplan representerar i sig själv ett omfattande arbetsprogram för kommissionen på området för frihet, säkerhet och rättvisa. Det placerar medborgarna i centrum för vår politik genom att underlätta utövandet av deras specifika rättigheter. Det syftar också till att utveckla ett öppet och säkert Europa med särskild fokus på att hantera gränsöverskridande brottslighet och på en gemensam invandrings- och asylpolitik.

På området för frihet, säkerhet och rättvisa har Europeiska unionen de senaste 10 åren gått från att tillämpa fri rörlighet för personer till en gemensam politik. De resultat som nåtts hittills har varit imponerande, men det är viktigare än någonsin att vi nu, under den period då vi ska ta oss ur krisen, främjar och försvarar de europeiska värderingarna och, framför allt, utnyttjar all den potential som skapas av Lissabonstrategin. Handlingsplanen inbegriper en omfattande lista över åtgärder för genomförande av de prioriteringar som redan definierats på detta område, både på EU-nivå och global nivå.

Ikraftträdandet av Lissabonfördraget ger oss också redskap till att visa större ambition. Parlamentets växande betydelse, ett effektivare beslutsfattande inom rådet, utsikterna till större samordning och konsekvens från medlemsstaternas sida i beslut av Europeiska rådet, och EU-domstolens rättsliga prövning kommer att stärka Europeiska unionens beslutsamhet i fråga om att uppfylla medborgarnas förväntningar och ta itu med deras problem.

När vi ser på 2020 måste vi också hantera en rad långsiktiga trender som direkt påverkar medborgarnas vardag. Om vi agerar nu kommer det att ge utdelning i framtiden. Kommissionen kommer t.ex. att inleda en offentlig debatt om framtiden för pensioner och analysera alternativ för att garantera pensionssystemens hållbarhet och lämplighet. På sådana här områden är naturligtvis många av hävstångarna nationella – men det får inte hindra oss från att garantera att Europeiska unionen bidrar maximalt.

På det externa området kommer den höga representantens/vice ordförandens nya roll och starten av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder att ge oss de redskap vi behöver för att bygga en starkare och mer följdriktig europeisk utrikespolitik. Vi kommer att fastställa strategiska handelspolitiska prioriteringar, driva handelsförhandlingar och arbeta med partner med frågor som sträcker sig från marknadstillträde till rättsliga ramar och globala obalanser. Vi kommer att låta målen för Europa 2020 framträda på den globala marknaden, till exempel genom G20.

Kommissionen kommer också att ta itu med de utmaningar som geopolitiken på energiområdet utgör, för att garantera en tryggad, säker och hållbar energi till rimligt pris.

En annan nyckelprioritering för kommissionen är att driva den internationella utvecklingsagendan vidare och lägga fram en europeisk handlingsplan under upptakten till toppmötet 2015 om millennieutvecklingsmålen. Detta initiativ kommer att utgöra grunden för Europeiska rådets möte i juni som en förberedelse för en gemensam europeisk ståndpunkt med avseende på FN:s högnivåmöte i september om millennieutvecklingsmålen, med som mål att anta en global handlingsplan för att uppnå millennieutvecklingsmålen till 2015. Vi vill se ett Europa som är öppet och som med konkreta åtgärder visar sin solidaritet med de mest utsatta i världen.

Slutligen kommer vi, enligt överenskommelse med parlamentet, att offentliggöra budgetöversynen under den tredje terminen i år. På så sätt kommer vi att fastställa det vi betraktar som nyckelprinciper och parametrar för effektivaste användning av Europeiska unionens ekonomiska resurser och med fullständig hänsyn till Europa 2020-strategin. Samtidigt kommer vi att göra mer detaljerade bedömningar av nyckelområden, inklusive jordbruk och sammanhållning. Jag kan försäkra er om att vi kommer att stå i förbindelse med parlamentet i alla skeden av budgetöversynen.

Innan jag avslutar vill jag kort förklara ett antal nyskapande inslag i arbetsprogrammet. Detta och kommande program måste erbjuda rätt ram för institutionerna att bygga en stabil enighet på, på vilken Europa kan koncentrera sin uppmärksamhet. Därför måste vi vara mer politiska, och vi måste också spegla den fleråriga utmaningen i fråga om initiativ i den omfattning som vi har tänkt oss. Jag anser att sättet vi vill utarbeta

arbetsprogrammen på i framtiden konkret bör visa på det särskilda partnerskap som jag och kommissionen vill upprätta med Europaparlamentet under denna mandatperiod.

I detta program identifieras 34 strategiska initiativ som vi vill lägga fram före slutet av december. Jag är övertygad om att ni håller med om att detta är en ambitiös agenda för de kommande åtta månaderna.

Samtidigt omfattar programmet många andra initiativ för 2010 och senare. Denna vägledande förteckning omfattar initiativ som kommissionen tänker arbeta med under de kommande åren. Alla dessa initiativ kommer inte nödvändigtvis att leda till framläggande av konkreta förslag. Vi måste bedöma noggrant, i linje med principerna om smart lagstiftning, vilka punkter som bör drivas vidare och i vilken form.

Arbetsprogrammet kommer att ses över varje år för identifiering av nya strategiska initiativ och antagande av det fleråriga området efter behov. Denna "rullande" strategi kommer att öka öppenheten och förutsägbarheten för alla intressenter, samtidigt som den flexibilitet som krävs för besvarande av oförutsedda utvecklingar bevaras. En sak som vi lärt oss under de senaste åren är att vi alltid bör förutsäga det oförutsägbara. De senaste åren har visat att strategiska planer inte kan huggas i sten – de måste anpassas till verkligheten på ort och ställe.

Kommissionens arbetsprogram för 2010, som vi är stolta över att presentera i dag, är en ambitiös, men också nödvändig och realistisk ram för det europeiska beslutsfattandet under det kommande året. Det är realistiskt om alla institutioner är beredda att sluta sig samman och samarbeta i syfte att leverera resultat i rätt tid till Europas medborgare. Det är nödvändigt, för det är inte något alternativ att fortsätta som vanligt om vi vill att 2010 ska utgöra en vändpunkt. Det är ambitiöst eftersom ett starkt Europa i högre grad än någonsin måste ge medborgarna de lösningar de söker. De förväntar sig detta, och vi är skyldiga att arbeta för deras välbefinnande.

Talmannen. – Tack, herr Barroso, för en omfattande presentation av kommissionens viktigaste initiativ för de kommande åtta månaderna.

Jag vill bara betona att det strategiska partnerskap som ni talade om är mycket viktigt för oss. Vi skiljer mellan verkställande och lagstiftande myndigheter, men vårt samarbete är av avgörande betydelse för våra medborgare, och därför har vi lyssnat med stor tillfredsställelse till era ord om nödvändigheten av att kommissionen och parlamentet ska stå i så nära kontakt som möjligt. Er närvaro, och de övriga kommissionsledamöternas närvaro vid sammanträdet i dag, är det bästa beviset på att kommissionen tänker agera efter sina avsikter. Tack så mycket för det.

József Szájer, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman! Vi välkomnar för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) det faktum att kommissionen har inlett sitt arbete på ett ambitiöst sätt och presenterat sitt arbetsprogram för 2010. Vi tar detta, och kommissionens närvaro, i den avsedda andan och som ett tecken på respekt för parlamentet, på att parlamentet tas på allvar, och vi är glada över att de alla är närvarande. Samtidigt beklagar vi att det redan har gått så mycket tid till spillo i år, eftersom den försenade ratificeringen av Lissabonfördraget redan har förhindrat att en harmonisering av lagstiftningsprogrammet och ett utarbetande av budgeten kan ske i år. Vi är övertygade om att denna process kommer att kunna återställas 2011, efter övervinning av några mindre svårigheter.

Lissabonfördraget har trätt i kraft, och hädanefter finns inga ursäkter för ledamöter av Europaparlamentet, och inte heller för kommissionen eller rådet, att inte agera beslutsamt och inleda arbetet, dvs. uppfylla föreskrifterna i Lissabonfördraget och medborgarnas önskemål, och sätta dem i centrum för våra politiska planer.

Europeiska folkpartiets grupp har utarbetat två listor i anknytning till kommissionens planer. Vi skickade er detaljerna redan före godkännandet. Dessa två listor, som jag nu kortfattat ska återge, består helt enkelt av en lista över vad kommissionen inte bör göra och en lista där det specificeras vad vi skulle vilja att den gör.

Först och främst vill vi be kommissionen att inte följa den praxis som rått hittills, för det skulle göra denna debatt meningslös, nämligen att i oktober bara ha lagt fram 40 procent av de lagstiftningsförslag som ska läggas fram under året. Om det fortsätter på det sättet i framtiden är den här sortens debatter meningslösa. Då kan parlamentet inte utöva sina rättigheter som man vill för att få inflytande på vilka förslag som kommissionen bör lägga fram. Det är av den anledningen som vi anser att det är viktigt att dessa lagstiftningsförslag och arbetsprogram inte kan likställas med kommunisternas gamla femårsplaner där

inget, från början till slut, var sant. Och det som de uppnådde i slutändan hade inget som helst att göra med de slutgiltiga målen.

En annan sak vi ber kommissionen om är att inte tolerera lögn och bedrägeri. För närvarande befinner sig flera europeiska länder i kris för att de har dolt de korrekta uppgifterna och ljutit om storleken på sitt budgetunderskott. De har dolt denna information för de andra, och ändå sitter vi i samma båt, och sådana saker påverkar många. Detta var fallet i Ungern, och detta var fallet i Grekland. I sådana här fall förväntar vi oss att kommissionen inte ska skygga tillbaka, utan beslutsamt peka ut sådana länder, annars kommer problemen att bli mycket större senare.

Den välkända 1800-talstänkaren från den ungerska reformeran, István Széchenyi, sade att alla som döljer problem förvärrar dem. Vi bör alltså inte dölja problemen utan bekänna dem, och på den grunden vidta nödvändiga beslutsamma åtgärder. Kommissionen bör använda sina befogenheter i detta avseende. Missförstå mig inte. Jag säger inte att kommissionen kan beskyllas för dessa kriser. Det är regeringarna i dessa länder som är ansvariga för kriserna. Men det ligger i allas vårt intresse att vi höjer våra röster mer och beslutsammare för att få se resultat.

Låt oss nu gå vidare till vad kommissionen bör göra. För det första bör man äntligen vidta åtgärder och fatta beslut för att utveckla ett ambitiöst program för att skapa nya arbetstillfällen. Man bör sätta medborgarna i centrum av arbetet. Sysselsättning, sysselsättning och åter sysselsättning bör vara den vägledande principen. Jag vill börja med att säga att vi, när vi vänder oss till medborgarna, naturligtvis måste använda ett språk som de förstår. När vi säger 2020 så associerar jag – i egenskap av ledamot av Europaparlamentet från ett tidigare kommunistiskt land – återigen till femårsplanen, eller till den typ av nummer de brukade tilldela fångar. Varför kallar vi inte 2020-programmet för Europeiska unionens program för nya arbetstillfällen, varför kallar vi inte Stockholmsprogrammet – ett namn som vi förresten är de enda som förstår – Europeiska programmet för medborgarnas säkerhet? Det jag vill säga är att de ord vi använder också är en viktig del av inledningen av hela denna process.

Vi anser att det är viktigt att små och medelstora företag deltar aktivt i processen för att skapa arbetstillfällen. De skulle inte bli glada om parlamentet pårackades 2020-programmet för nya arbetstillfällen. Vi behöver en ingående debatt, inte bara i Europaparlamentet, utan också i de nationella parlamenten, och de nationella beslutsfattande myndigheterna måste också involveras. Låt oss dra lärdom av misslyckandet med Lissabonprogrammet – ytterligare ett namn som ingen förstår! Låt oss arbeta för medborgarnas säkerhet, och låt oss vidta de åtgärder som krävs i detta avseende. Jag vill göra en iakttagelse: En människa överlever inte på bara bröd – det är också viktigt att stärka de gemensamma värderingarna. Vi förväntar oss att kommissionen ska driva vidare de program som grundas på värderingar och som hanterar kommunism, nationella minoriteters samexistens och Europas gemensamma förflutna. Europeiska folkpartiets grupp kommer att stödja er, men vi kommer att kritisera er mycket kraftigt om ni avviker från det ursprungliga programmet.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, kommissionsledamöter! Jag vill tacka er så mycket för er närvaro här i dag. Jag kan olyckligtvis inte säga detsamma om mina kolleger i Europaparlamentet. Jag skäms över att behöva säga att det inte är alla som inte är här som verkligen inte är här. De befinner sig i Strasbourg, men de är inte här i kammaren som de borde. Det tycker jag är mycket beklagligt.

Eftersom vi inte har en gemensam resolution kommer vi att presentera våra enskilda ståndpunkter för er, och ni kan sedan bedöma dem i detalj. Vi håller med José Manuel Barroso om att den centrala frågan är konkurrenskraft i kombination med social säkerhet i ett hållbart Europa. Den huvudsakliga betoningen måste ligga på att fortsätta att bekämpa fattigdom och arbetslöshet, som fortfarande ökar i vissa områden, eller som åtminstone fortsatt är oacceptabelt höga. Jag vill tacka er för att ni nämnde detta, eftersom det är något som vissa regeringschefer inte verkar vara övertygade om. Hur kan vi se till att detta sker i en period av budgetkonsolidering? Det är självklart att vi måste konsolidera våra budgetar. Detta måste emellertid göras på ett proportionerligt sätt – jag ber kommissionen att notera detta – och det måste ske i kronologisk ordning för att garantera att övriga nödvändiga mål, med andra ord bekämpningen av arbetslöshet och fattigdom, inte slås i spillror.

Jag vill ta tillfället i akt att säga hur viktig denna fråga är mot bakgrund av det toppmöte om romer som ägde rum i Córdoba nyligen, där ni inte närvarade men som två ledamöter av kommissionen var närvarande vid, Viviane Reding, kommissionens vice ordförande, och László Andor, kommissionsledamot med ansvar för sysselsättning, sociala frågor och delaktighet. Jag besökte nyligen romska bosättningar i Serbien, och det är

obegripligt att sådana platser fortfarande finns i Europa. Jag uppmanar kommissionen att göra allt som står i dess makt för att bekämpa problemet med fattigdom och arbetslöshet på detta område.

Min nästa punkt handlar om budgetkonsolideringen. Vi behöver fler investeringar. Vi diskuterade detta med Siim Kallas tidigare under förmiddagen. Vi har exempelvis investerat för lite i de transeuropeiska näten. Det är lätt att se var problemen uppstått, eftersom vi fortfarande inte har genomfört det som föreslogs i den så kallade Delorsplanen. Jag vill be José Manuel Barroso att när han talar om partnerskap ha i åtanke att vi behöver detta partnerskap, i synnerhet med avseende på budgetfrågan och framtida budgetplanering, för det är tydligt att rådet redan har för avsikt att göra nedskärningar i mindre punkter på EU-nivå. Det kan vi inte tolerera.

Barroso hänvisade till Montirapporten. Det är verkligen en viktig rapport, och det är bra att ni har bett Mario Monti att utarbeta den, eftersom han är expert på området. När vi talar om den inre marknaden måste vi emellertid också hänvisa till den sociala marknadsekonomi. I detta sammanhang är framför allt offentliga tjänster mycket viktiga för oss. Ni har gått med på att lägga fram förslag till ett ramdirektiv. Vi har inte för avsikt att täcka alla enskilda punkter här och nu, men vi måste enligt min uppfattning förlita oss på dessa offentliga tjänster för en europeisk identitet, i synnerhet med avseende på de transportproblem som vi haft, som exempelvis visar hur viktiga de offentliga järnvägstjänsterna är. De måste regleras och säkras med hjälp av en gemensam europeisk politik för offentliga tjänster, oavsett om de tillhandahålls av den privata eller den offentliga sektorn.

Nu har jag kommit till den avslutande och avgörande punkten. Ni talade om den ekonomiska krisen och om Grekland och andra länder som befinner sig i svårigheter. I våra tidigare diskussioner med Herman Van Rompuy fastslog vi att de åtgärder som vidtagits av Europeiska rådet i detta sammanhang inte var det bästa som EU kunnat erbjuda. Om allt detta hade gjorts för två eller tre månader sedan skulle Grekland inte ha behövt göra några höga räntebetalningar. Ni hänvisade till detta, men enligt min uppfattning krävs mer än hänvisningar. Kommissionen måste kräva detta på ett kraftfullt sätt.

Jag håller med er om att det inte handlar om att ingripa när krisen redan är ett faktum och underskotten är skyhöga, för detta faktum missförstås regelbundet. Det handlar om att i möjligaste mån förhindra att detta sker genom att övervaka ekonomiska förändringar och budgetförändringar. Jag kan återigen föreställa mig att regeringarna kommer att säga att vi inte kan granska deras statistiska uppgifter eller budgetförfaranden. Detta är inte acceptabelt. Om vi vill förhindra att det som skett under de senaste månaderna och åren sker igen så måste vi göra detta. Varför måste regeringarna hålla sina statistiska uppgifter och budgetförfaranden hemliga? Regeringarna måste naturligtvis tillåtas en viss frihet. De måste tillåtas denna frihet, och den måste, i synnerhet i euroområdet, överensstämma med EU:s mål och målsättningar.

Vi är beredda att ingå det särskilda partnerskap som Barroso hänvisade till. Detta partnerskap måste dock baseras på en stark ställning för både parlamentet och kommissionen. Vi kommer att förhandla om ramavtalet under de kommande dagarna. Vissa av detaljerna specificeras i detta avtal, men den avgörande faktorn är den anda som ligger bakom. Det inbegriper också att ni, om regeringscheferna skulle vilja missbruka Lissabonfördraget för att stärka sin egen position, tydligt måste klargöra att Lissabonfördraget syftar till att stärka EU. Det är anledningen till att kommissionen måste agera kraftfullt. I sådana fall kommer vi att ställa oss bakom er och stödja er, även om åsikterna går isär i fråga om enskilda detaljer. Vi måste emellertid båda kämpa för ett starkt Europa. Detta är mycket viktigt, framför allt mot bakgrund av vissa regeringschefers agerande under den senaste tiden.

Marielle De Sarnez, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande! Enligt min uppfattning är detta program kanske trevande i överkant med tanke på de omvälvningar och utmaningar som råder i nuläget, och jag anser att vi har rätt att förvänta oss en större ambition från kommissionens sida, särskilt med tanke på att ni har gjort ett sådant stort åtagande med avseende på detta.

Jag förstår först och främst, vad gäller budgetförordning, helt och fullt vad Michel Barnier försöker göra. Det är en positiv utveckling, men jag anser att vi hade kunnat gå längre och överväga andra vägar, t.ex. ett avskiljande av bankverksamhet, en beskattning av finansiella aktiviteter eller ett rent förbud mot derivatprodukter, vilket övervägs i Förenta staterna i nuläget.

Jag anser dock – och detta är enligt min uppfattning ännu viktigare – att vi absolut måste göra allt vi kan för att främja realekonomin och en hållbar investering som, till skillnad från den befintliga ekonomin, som i extremt hög grad styrs av finansiella tjänster, faktiskt skapar sysselsättning. Jag skulle väldigt gärna se att vi arbetade med konkreta projekt enligt dessa linjer. Jag ser inga sådana projekt i programmet i dag.

Jag anser också att vi behöver långtgående projekt. Om det någonsin skulle finnas en tidpunkt som är rätt för att återuppliva idén om ett järnvägarnas Europa så är det i dag, i samband med den kris som vi gått igenom. För närvarande görs 28 000 flygningar om dagen i Europeiska unionen. Det är verkligen rätt tidpunkt att återuppliva det järnvägarnas Europa som det har talats om i årtionden.

Jag anser dock att vi inte kan uppnå något utan en äkta ekonomisk samordning och ekonomisk styrning. Utifrån denna synvinkel beklagar jag att rådet leder en arbetsgrupp i denna fråga. Jag skulle ha föredragit att kommissionen gjorde det.

Vi är i omedelbart behov av samordning på områdena för budget, ekonomi och industri. Vi måste skapa en europeisk valutafond, och jämte den vidta åtgärder för att stabilisera medlemsstaternas offentliga finanser. Vi måste arbeta för skattekonvergens, trots att detta ord inte används längre. Jag tänker framför allt på frågan om företagsbeskattning. Vi kommer också att bli tvungna att arbeta med egna resurser för EU-budgeten. Enligt min uppfattning skulle dessa åtgärder vara av stor betydelse och mycket väl kunna hjälpa oss tillbaka på rätt väg mot tillväxt.

Jag vill säga ytterligare en sak om unionens framtida ekonomiska strategi för 2020: jag ber er att inte ge upp kvantifierade mål i förhållande till fattigdom och utbildning. Enligt min uppfattning kommer ni i detta avseende att få hela Europaparlamentets stöd. Det jag talar om är den europeiska sociala modellen, som vi vill ha och älskar.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, kommissionsledamöter! Jag skulle också ha velat att parlamentet besvarade den respekt som ni visat med en ökad närvaro. Vi måste arbeta på detta.

Det arbetsprogram som ni har presenterat är mycket omfattande och innehåller rubriker som låter mycket ambitiösa. Inledningen har till och med titeln "en ny epok". Jag är emellertid inte säker på att detaljerna under dessa stora rubriker gör rättvisa åt denna positivt klingande strategi. Allt handlar fortfarande om klimatkrisen och om den finansiella och ekonomiska krisen. Fallet med Grekland har återigen visat att det inte bara råder en växande splittring i ekonomiska termer, utan också i sociala termer, eftersom de villkor som råder för EU-medborgares boende i EU:s södra, östra och nordvästra delar skiljer sig mycket åt. Detta innebär att vi står inför stora utmaningar.

Jag måste hålla med Hannes Swoboda, framför allt när det gäller ett socialt Europa och en större rättvisa. Vi måste absolut ha en översyn på detta område. Vi är inte alls övertygade om att det som föreslagits är tillräckligt för att bekämpa den växande fattigdomen i Europeiska unionen.

Har vi dragit rätt slutsatser av den finansiella krisen och den påföljande ekonomiska krisen? Vi anser att den rätta strategin för att uppnå en finansiell och ekonomisk integration är att lägga fram nya förslag för att förändra företagsskatten. Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har sedan länge varit för att ta detta längre. Vi stöder också energibeskattning. Ni kommer att kunna räkna med vårt stöd om ni till sist gör verklighet av detta. Vi anser emellertid, utifrån erfarenheten av den finansiella krisen, att det fortfarande saknas ett tydligt mål för skatten på finansiella transaktioner. Vi kan naturligtvis säga att vi väntar på medlemsstaterna, men jag anser att ni ibland måste framföra mer specifika och mer precisa krav och sedan kämpa för dem, och detta har också József Szájer sagt. Det står klart att vår respons på den grekiska situationen har varit otillräcklig. Enligt vår uppfattning är det inte acceptabelt att det nu inte läggs fram några förslag om euroobligationer.

José Manuel Barroso lade en mycket stor betoning på tjänster i allmänhetens intresse under sin kampanj för en andra mandatperiod. Grupperna i Europaparlamentet har också frågat honom om detta. Enligt min uppfattning är det han sagt om offentliga tjänster och hur de bör regleras inom ramen för rubriken "att sätta människan i centrum för EU-politiken" fullständigt otillräckligt. Detta innebär att ni redan håller på att bryta ett av era huvudsakliga löften.

Vad gäller klimatskydd arbetar de olika generaldirektorat som för närvarande är involverade i klimatskyddet med scenarier med olika mål för 2050. Vad gäller transport finns det ett långsiktigt mål på en minskning med 70 procent, men för energi är det 75 procent. Connie Hedegaards arbetslag har inte bestämt sig än. Jag hoppas att de kommer att sätta upp mer ambitiösa mål. Det står emellertid klart att Bali och målet på två grader inte har någon betydelse för något av generaldirektoraten. Vad är det för nytta med allt prat om ett betydelsefullt nytt europeiskt initiativ för klimatdiplomati när vi uppenbarligen har gett upp i fråga om Bali och om det avtal som ingicks av G8? Programmets innehåll kommer inte att vara tillräckligt för att vi ska

kunna göra ett framgångsrikt europeiskt framträdande i Bonn, Cancún eller Sydafrika. Det återstår mycket att göra.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! På tal om program vill jag påminna er om lärdomen från 1992 års program: Om kommissionen ska uppnå resultat måste den fastställa en prioritering och fokusera på en politik i taget. Ansträngningen för att upprätta den inre marknaden var ett mål som var vårt besväret och som var lättbegripligt för alla inblandade – och, vilket är av avgörande betydelse, för allmänheten – men sedan dess har kommissionen alltför ofta inlett initiativ utan hänsyn till om EU varit ett lämpligt forum eller om det verkligen skulle kunna medföra påtagliga fördelar, med det fäfånga hoppet att det skulle göra den populär. Denna strategi var felaktig och misslyckades. Därför välkomnar vi den nya riktning som ordförande José Manuel Barroso har utvecklat.

Den europeiska ekonomin befinner sig fortfarande i en djup kris, och situationen kommer bara att förändras med hjälp av konsekventa åtgärder. Jag hänvisar inte enbart till den akuta kris som uppstod till följd av misslyckandet med banksystemet eller den extra press som nödsituationen i fråga om transport utgör. Jag syftar på den underliggande kris under vilken den europeiska ekonomin hamnat på efterkälken efter konkurrenskraftigare och mer innovativa ekonomier på andra sidan Atlanten och i Asien. Därför stöder vi starkt kommissionens centrala initiativ: 2020-strategin. Även om vi anser att detaljer måste tillfogas och förändringar måste göras så är politikens huvudsakliga ram korrekt. EU behöver en strategi för en smart, hållbar och allomfattande tillväxt som kan ge höga nivåer av sysselsättning, produktivitet och social integrering – bravo! Detta måste vara den dominerande prioritering som definierar kommissionen.

Vårt framtida ekonomiska välbefinnande och alla de fördelar som detta kan ge är beroende av framgångsrika företag och entreprenörer. Dessa är de som kan skapa välbefinnande och hållbara produktiva arbetstillfällen, och det är den bästa politik för att bekämpa fattigdom som någonsin utformats. Kommissionen måste vara deras allierade, inte deras motståndare. Därför välkomnar vi åtagandena om en nystart av den inre marknaden, att utvidga den ytterligare, att betona smart lagstiftning, att se till att införandet av regler är konsekvent och rättvist över hela unionen, att i betydande grad minska den administrativa bördan och skära ned på byråkratin, arbeta bort flaskhalsarna, utbyta bästa metoder inom utbildning, att modernisera arbetsmarknaden och att minska hindren för handel.

Barroso kommer att få vårt stöd om han tar initiativet till att utveckla en sjudande, dynamisk europeisk ekonomi. Ordförande Barroso kommer att få vårt stöd. Vi gläder oss naturligtvis inte åt allt. Vi är bekymrade över att vissa åtgärder skulle kunna leda till överträdelser av medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter, t.ex. konceptet "Ett Europa för medborgarna" och vissa aspekter av Stockholmsprogrammet. Framtidsutsikterna för en reform inom den gemensamma jordbruks- och fiskepolitiken är uppmuntrande, men vi är oroade över att detta kan leda till mer byråkrati snarare än en rättvis lösning för våra jordbrukare och fiskare. Slutligen håller vi inte med om att gemensamma initiativ av medlemsstaterna på området för utrikespolitik helt och hållet borde tas över av kommissionen i stället för att överlåtas på rådet.

ECR upprättades för att upprätthålla subsidiaritetsprincipen. Vi vill se ett Europa som fokuserar på sina verkliga nyckeluppgifter och ger verkliga fördelar, och vi hoppas att ordförande Barroso och hans kommission – som alla är närvarande här, en på var och en av oss i dag – kommer att utnyttja den möjlighet som är uppenbar i stora delar av det arbetsprogram som presenterats, för att driva fram ett Europa som gör sitt för att utforma en ekonomisk återhämtning och som kan erbjuda en grund för långsiktigt välbefinnande under de svåra och utmanande år som ligger framför oss.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Titeln på det program som vi diskuterar här i dag är: "Tid för handling". Jag kan bara gratulera José Manuel Barroso till hans känsla för humor, eftersom det tog fem dagar att organisera en videokonferens för unionens ministrar. Men varför är det dags att agera? Är det för att ingen har agerat än, och titeln är självkritisk? Eller är det för att denna titel, som alla andra titlar på våra byråkratiska kommunikationer, bara är ett tomt löfte som döljs bakom horder av ord?

Jag ska ge ett exempel. Just nu råder Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, även om de fattiga inte känner till detta. I ert dokument talas det om ett initiativ som ska garantera – och jag citerar – "att fördelarna av ökad tillväxt och sysselsättning kommer många till del". Är detta ännu ett skämt? Vilket initiativ rör det sig om, och hur skulle det kunna uppväga det sociala stöd som medlemsstaterna drar in på grund av sina stabilitetsprogram?

Hur tänker kommissionen fördela fördelar av något som inte existerar: ekonomisk tillväxt? Hur tänker man minska antalet fattiga människor utan att röra de rikas och de mycket rikas inkomst? Vi är oeniga med er i

fråga om politik. En återgång till en underskottets diktatur är en fallgrop för ekonomier, orsakar lönesänkningar och tillbakatvingar offentlig investering. Det är ett recept på ökad arbetslöshet.

Även om det är dags att agera anser kommissionen att unionen i slutändan har kunnat slå sig samman för att konfrontera krisen. Fråga grekerna om detta är vad de anser, om vi har agerat snabbt och om vi har varit rättvisa. När kommer vi att få ett europeiskt kreditvärderingsinstitut? Fråga portugiserna, vilkas ränteskuld stiger varje gång en kommissionsledamot beslutar sig för att tala om ekonomi. Fråga det europeiska folket. Fråga den europeiska allmänheten varför saker och ting är som de är, så kommer den att titta på budbäraren och till sist att le, för humor beskattas trots allt inte.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Företag, framför allt små och medelstora företag, som utgör 99 procent av Europas produktiva stomme, behöver fyra grundläggande element: förenklad kredit tillgång, större flexibilitet på arbetsmarknaden, mindre byråkrati i fråga om öppnande och förvaltning av företag samt, slutligen, skydd mot orättvis konkurrens.

Vi värdesätter det arbete som kommissionen gör för att strömlinjeforma den europeiska lagstiftningen med utplåningen av 1 600 rättsakter under den senaste mandatperioden, och vi stöder de förslag som lagts fram av den högnivågrupp som leds av Edmund Stoiber.

Ett annat viktigt element för företagets konkurrenskraft är den internationella situationen inom handel. I denna kristid är det viktigt att stärka Europeiska unionens handelspolitiska skyddssystem. Företagen kan inte konkurrera med sociala och miljömässiga dumpningsstrategier som genomförs av vissa tillväxtekonomier som Kina, där arbetskostnaderna är extremt låga och där det inte finns några sociala skyddsmekanismer eller medföljande kostnader, eller höga standarder för miljöskydd.

En annan fråga i vilken kommissionen bör ingripa mer aggressivt är kampen mot varumärkesförfälskning och skyddet av immateriella rättigheter.

Jag kan kort sagt inte se ett enda initiativ i kommissionens arbetsprogram som syftar till att genomföra de politiska riktlinjer om samordning som fastställts i Lissabonfördraget.

För första gången erkänns i artikel 174 i fördraget bergsregionernas särskilda roll, som utgör 40 procent av vårt territorium och har över 90 miljoner europeiska medborgare. Därför uppmanar jag er att i kommissionens nästa lagstiftningsprogram inbegripa ett förslag till ramprogram till stöd för utveckling och skydd av bergsregioner och att utnyttja all den potentiella användning av förnybar energi som bergsområden erbjuder.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! I kommissionens arbetsprogram för 2010 stod det att Europeiska unionen måste möta långsiktiga utmaningar som globalisering och måste återvinna konkurrenskraft. Problemet är att EU inte har bemött globaliseringen: Den har välkomnat den med öppna armar. Den tillåter en flod av importörer från utvecklingsekonomier med lönenivåer som befinner sig på en bråkdel av dem i Europa. Det enda sätt som vi skulle kunna återvinna konkurrenskraften på skulle vara att sänka lönerna till deras nivåer.

Jag är naturligtvis inte ens för ett medlemskap i Europeiska unionen. Men även om jag var för det skulle jag anklaga dess ledare för att svika medborgarnas ekonomiska intressen. Jag skulle säga att EU inte lika mycket är en europeisk union som en global union som försöker uppnå global rörlighet för varor och tjänster.

Jag anser att suveräna nationalstater borde bygga om sina tillverkningsbaser och därefter skydda sina marknader och sina landsmäns jobb. Mitt budskap riktas emellertid också till EU-vännerna. Europa kommer på egen risk, endera som helhet eller enskilt, att misslyckas med att skydda sin tillverkning och sitt jordbruk från konkurrensen från tredje världen. Globaliseringen måste motstås, enskilt eller kollektivt, annars kommer den att förgöra oss alla.

I kommissionens dokument hänvisas det till det påstådda behovet av att utveckla ytterligare politik i fråga om laglig invandring för att mildra risken för demografiskt åldrande. Det råder ingen tvekan om att en åldrande befolkning är ett problem i många länder. Vi måste emellertid undersöka varför detta problem uppstått. Många kvinnor fortsätter sin karriär utan uppehåll och avstår från barn av eget val – vilket är deras fulla rätt – men många andra fortsätter sin karriär för att de måste på grund av sin ekonomiska situation. De arbetar för att kunna betala sina räkningar, inte för att de ringaktar moderskapet.

Det råder ingen tvekan om att denna utveckling har påverkat födelsetalen, som har varit artificiellt stillastående till följd av ekonomiska krafter. Vi måste emellertid inte använda en låt gå-strategi gentemot ekonomiska krafter. Ett ekonomiskt ingripande kan förändra dessa ekonomiska krafter, och en förändring av dessa krafter

kommer att leda till en motsvarande förändring i familjedemografen. Idén att importera stora familjer från tredje världen som ersättning för ofödda europeiska barn baseras på ett särdeles fördärvligt och befängt antagande, som är att vi är produkter av fostran och att kulturer i tredje världen är som ytterrockar som kan tas av vid tullhamnen och ersättas med en europeisk kulturell ytterrock som kan tilldelas uppehållstillstånd och dokument på medborgarskap.

Barnen till sådana invandrare är enligt uppgift lika europeiska som den inhemska befolkningen. Det är de inte. Utpräglade kulturer skapas av utpräglade folkslag och inte tvärtom. Vi är inte en produkt av vår kultur: vår kultur är en produkt av folket. Om européer ersätts med människor från tredje världen kommer Europa att ersättas av tredje världen. Europa rensas sakta men säkert etniskt på européer.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman! Generellt sett – och då talar vi inte om dem som klart och uppriktigt har sagt att de är emot unionen och emot medlemskap i Europeiska unionen – tycker jag mig kunna säga att det trots allt finns en stor uppslutning bakom det program som vi just har presenterat här i kammaren.

Om jag ska framhålla en gemensam nämnare i de mest representativa politiska gruppernas anföranden så är det ambitioner. Vi behöver ha större ambitioner i EU. I det sammanhanget vill jag nämna några tankar som har framförts, några tankar som jag anser vara särskilt bra, kan jag tillägga.

Vår vän József Szájer talade om att vi faktiskt måste undvika kommunistregimernas modell med femårsplaner. Det är just därför vi vill behålla denna flexibilitet, som är viktig om vi ska kunna anpassa oss till en föränderlig miljö.

Samtidigt vill jag än en gång säga till József Szájer, och också till Hannes Swoboda, att det är rätt av dem att kräva att EU ska vara mer aktivt ekonomiskt och finansiellt sett, och att framhålla att medlemsstaterna har varit emot till exempel att kommissionen skulle få en mer framskjuten roll när det gäller tillsynen över de nationella offentliga finanserna.

Den första kommission som jag hade äran att vara ordförande för lade fram ett särskilt regelverk som syftade till att ge Eurostat större revisionsbefogenheter, och detta tillbakavisades av en del medlemsstater som inte ville att kommissionen skulle kunna spela denna roll.

Därför hoppas jag att lärdomen av den här krisen blir att vi blir allt mer beroende av varandra, att den ekonomiska politiken i EU inte bara är en nationell fråga. Den är naturligtvis en nationell fråga, men den är också en fråga av gemensamt europeiskt intresse, eftersom vi behöver större samordning. Jag tror att József Szájer, Hannes Swoboda, Marielle De Sarnez och alla andra håller med om att det behövs en sådan allt mer samordnad ekonomisk politik.

Det är på så sätt vi går framåt, och här vill jag särskilt framhålla de strävanden som Hannes Swoboda gav uttryck för – jag tackar honom för detta – mot ett förstärkt partnerskap mellan kommissionen och Europaparlamentet när vi talar om budgetplanen, om behovet av att stå emot vissa ganska mellanstatliga tolkningar som man får höra nu för tiden. Sådana tolkningar är förvånande, för Lissabonfördraget är faktiskt raka motsatsen till mellanstatlighet: det förstärker den europeiska dimensionen.

Jag hoppas att vi ska kunna dra lärdomar av denna kris genom att gå i riktning mot mer Europa, inte mindre. Ett exempel – som Marielle De Sarnez tog upp – är frågan om budgetförordningen. Samtidigt är det konstigt, för att inte säga ironiskt, att medlemsstaterna, efter att så många framställningar har gjorts från en del medlemsstater om åtgärder i fråga om budgetförordningen, enhälligt kom överens om att sänka ambitionsnivån i de förslag som kommissionen lade fram efter de Larosière-betänkandet.

Detta visar således att det ibland finns en skillnad mellan vad som sägs och vad som beslutas. Jag hoppas att vi, Europaparlamentet och kommissionen, tillsammans ska kunna komma till rätta med denna skillnad och försöka skapa lite större konsekvens på EU-nivå, för den ambitionen behöver vi faktiskt ha.

Nu vill jag understryka att det viktiga är att förstå subsidiaritetsprincipen ordentligt. Jag är för subsidiaritet. Jag vill också gärna tala om att jag ställer mig bakom denna tanke på subsidiaritet, herr Kirkhope, men det är viktigt att verkligen förstå vad den betyder. Subsidiaritet innebär att besluta vilken beslutsnivå som passar bäst.

När det gäller den här flygtrafikkrisen är de händelser som äger rum hur som helst märkliga. I dag såg jag i pressen – och inte bara i den euroskeptiska eller eurofobiska pressen, inte bara i kvällstidningarna utan också

i kvalitetspressen – att Europeiska unionen nu medger att det var fel att besluta att ställa in flygningar. Det är otroligt!

Om det finns ett område som faller under den nationella jurisdiktionen så är det den europeiska flygkontrolltjänsten. Beslutet fattades av de olika nationella tillsynsmyndigheterna i Europa. Ändå protesterar nu just de som är emot befogenheter på EU-nivå mot EU. Snart kommer det att heta att det var Europeiska kommissionen och Bryssel som skapade vulkanen i Island. Det hela är verkligen ganska oerhört.

(Applåder)

Låt oss vara tydliga. Det finns olika ansvarsnivåer: nationella nivåer och europeiska nivåer. Vi måste utröna vilken nivå som är lämpligast i varje enskilt fall. Jag kan säga er att kommissionen är beredd att ta sitt ansvar, men jag anser att vi måste skapa en allians med Europaparlamentet i syfte att klart fastställa vad som hör till vårt ansvarsområde och vad som inte gör det.

Utan denna allians kommer vi alltid att ha detta instinktiva behov – och i kristider vet vi att det är lättare att ta till nationalistisk och populistisk retorik – att hänföra frågor som uppriktigt sagt faller under det nationella ansvaret till Bryssel, som man ibland säger, eller kanske Strasbourg också.

Låt oss ge prov på lite sunt förnuft! Vi måste koncentrera oss på det som vi kan göra på EU-nivå, på områden där vi kan skapa mervärde med våra åtgärder, samtidigt som vi självfallet respekterar våra medlemsstater, som är demokratiska medlemsstater. Jag anser att vi genom 2020-agendan riktar in EU på det som är viktigast.

Nu är det tillväxt vi behöver, men inte vilken tillväxt som helst: Vi behöver en mer rättvis, öppen, hållbar och intelligent tillväxt som är framtidsinriktad.

Vi behöver skapa nya källor till tillväxt för att kunna komma till rätta med våra största problem, dem som vi ska diskutera i eftermiddag, nämligen arbetslösheten och mer specifikt ungdomsarbetslösheten. Det är ju på det området som vi behöver skapa denna allians mellan EU-institutionerna, också genom att arbeta tillsammans med våra medlemsstater på ett uppriktigt och lojalt sätt för att nå konkreta resultat för medborgarna.

Jag anser att vi på den punkten har en bra grund för vårt arbete under de kommande åren, och efter den här debatten känner jag mig uppmuntrad av era stödjande ord och i en del fall av era krav, och det tror jag att mina kolleger också gör. Vi ska försöka att visa oss värdiga den uppgift som ni anförtrott oss.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket för ert uttalande, herr Barroso. Jag vill säga att kommissionen har en trogen bundsförvant i Europaparlamentet när det gäller dess bemödanden på Europeiska gemenskapens vägnar. De flesta ledamöterna stöder dessa bemödanden och inställningen att kommissionen bör få ett större ansvar, särskilt i den krissituation som vi tidigare talade om – det är i sådana lägen vi förstår hur mycket vi behöver Europeiska unionen och åtgärder från kommissionens sida. Europaparlamentets ansvarsområde har också blivit betydligt större sedan Lissabonfördraget trädde i kraft, och det gläder oss. Vi anser att detta är bra för européerna – att det är bra för medborgarna. Nu måste vi ta på oss större ansvar och utnyttja de möjligheter som fördraget ger. Jag vill än en gång försäkra er om att ni och Europeiska kommissionen har bundsförvanter här, herr Barroso, och då talar jag för majoriteten i Europaparlamentet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill bara gratulera kommissionen och dess ordförande, José Manuel Durão Barroso, till det ambitiösa och mycket proeuropeiska program som han har presenterat här i dag. Det ligger helt i linje med de målsättningar som det spanska ordförandeskapet för Europeiska unionen har och med det program som ordförandeskapstrion Spanien, Belgien och Ungern har gjort upp.

Jag kan säga att rådet arbetar tillsammans med kommissionen liksom med Europaparlamentet, som jag också gratulerar till de konstruktiva anförandena till stöd för kommissionens lagstiftningsprogram.

Kommissionen har arbetat mycket hårt. Alla vet att den nya kommissionen – känd som Barroso II-kommissionen – skulle ha tillträtt den 1 november, men av olika skäl inte gjorde det förrän några månader senare, och den arbetar hårt för att ta igen den förlorade tiden på ett konstruktivt, positivt sätt. Det spanska ordförandeskapet är tacksamt för det. José Manuel Barroso och alla medlemmarna av kommissionen – de vice ordförandena och kommissionsledamöterna – vet också att vi arbetar med kommissionen, på ett sätt som jag tycker är mycket positivt, och vi är medvetna om vilka ansträngningar de gör härvidlag.

Jag är också tacksam mot Europaparlamentet. Varje gång det har förts en diskussion om de här frågorna här har Europaparlamentet haft en mycket konstruktiv inställning. Jag vill ta tillfället i akt att än en gång be Europaparlamentet att anta dessa lagstiftningsinitiativ – i dag talar vi främst om lagstiftningsinitiativ – och att göra det så snart som möjligt, så att vi kan ta igen den förlorade tid jag talade om. Jag är säker på att parlamentet också kommer att samarbeta.

Talmannen. – Jag tackar er för ert uttalande på rådets vägnar och för ert stöd för kommissionens program. Jag vill än en gång tacka José Manuel Barroso och alla kommissionens vice ordförande och kommissionsledamöter för att de kom hit i dag. Det visar att kommissionen fäster stor vikt vid samarbetet med parlamentet, vilket var vad vi hoppades.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Europeiska kommissionens arbetsprogram för 2010 är ett ambitiöst och flexibelt flerårsprogram med följande huvudmål: att hantera krisen och slå vakt om Europas sociala marknadsekonomi, att skapa en agenda för EU-medborgarna som sätter människorna i centrum för EU:s verksamhet, att utarbeta en ambitiös och konsekvent dagordning för EU:s yttre politik med en global dimension och sist men inte minst att modernisera EU:s olika verktyg och arbetssätt. En central del i agendan för EU-medborgarna är Stockholmsprogrammet för "ett öppet och säkert Europa i medborgarnas tjänst och för deras skydd", som antogs av Europeiska rådet vid dess möte i december 2009. Jag välkomnar kommissionens initiativ att lägga fram en handlingsplan för genomförandet av Stockholmsprogrammet, så att vi kan se till att fördelarna med området med frihet, säkerhet och rättvisa faktiskt kommer EU-medborgarna till godo. Handlingsplanen kommer särskilt att handla om bekämpning av gränsöverskridande brottslighet och konsolidering av den gemensamma invandrings- och asylpolitiken, och omfatta områden som att bekämpa organiserad brottslighet, terrorism och andra hot genom ett bättre polissamarbete och rättsligt samarbete.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Arbetslösheten i Europa ökar för närvarande, och nästan 17 procent av EU-invanarna lever under fattigdomsgränsen. Varje dag kämpar många européer, också de som har arbete, mot fattigdomen och har inga möjligheter att njuta av livet fullt ut, eftersom lågkonjunkturen till och med driver många människor med medelhöga inkomster in i fattigdom. Därför måste vi för det första särskilt inrikta oss på frågan om fattiga arbetande människor. För att öka sysselsättningen måste vi skapa nya arbetstillfällen, och inte vilka arbetstillfällen som helst. Vi måste försöka se till att sysselsättningen håller hög kvalitet och ta hänsyn till arbetsmarknadens krav. Framför allt bör vi uppmärksamma den stigande ungdomsarbetslösheten, ett av samhällets mest akuta problem. Om unga människor inte får möjligheter att ta sig in på arbetsmarknaden är risken att EU förlorar en hel generation ungdomar. Sedan en tid har också den demografiska situationen i EU tvingat oss att ta upp äldre människors sysselsättning. Vi måste se till att arbetsförhållandena främjar sysselsättning och att det finns möjlighet till livslångt lärande. Jag vill understryka att vi också bör diskutera funktionshindrades sysselsättning. Det är viktigt att de får förutsättningar att delta på arbetsmarknaden, inte bara på grund av de demografiska förändringarna, utan för deras egen skull, för deras värdighets och självkänslas skull. Därför vill jag fråga kommissionen vad EU ska göra för att skapa nya arbetstillfällen? Vilka reella chanser har människor att ta sig in på arbetsmarknaden? Hur kan vi skapa sysselsättning med kvalitet så att vi kan minska fattigdomen för dem som arbetar?

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Kommissionens arbetsprogram för 2010 består av 14 sidor med de vanliga trivialiteterna och plattityderna. Det stämmer att EU måste hantera krisen gemensamt. Det enda skälet till att den här krisen fick en så negativ effekt på EU är emellertid att kommissionen har bedrivit den politik den har bedrivit och genomfört obegränsade avregleringar på alla områden. Ändå vill ingen ändra på någonting. Tvärtom kommer de fortsatta minskningarna av handelsrestriktioner som kommissionen vill driva igenom att främja globaliseringen och storföretagen och åsamka medlemsstaterna och deras medborgare skada.

Europa 2020-strategin är tänkt att vara lösningen på dagens kris. När det gäller de specifika åtgärderna verkar inställningen till den ekonomiska politiken och finanspolitiken vettig, liksom framtagandet av en ny EU-struktur för tillsynen över finansmarknaderna. Genom strängare kontroll över de offentliga finanserna och budgetdisciplin i medlemsstaterna kan vi förhoppningsvis undvika sådana problem som vi för närvarande har i Grekland i framtiden. Kommissionens nya beskattningsplaner och översynen av direktivet om energibeskattnings, som innebär att energiprodukter ska beskattas på grundval av sitt energiinnehåll, bör tillbakavisas eftersom klimatförändringarna, som främst är ett naturligt fenomen, inte bara kan bemötas

genom fokusering på koldioxid. Dessutom kommer detta att sätta den europeiska ekonomin under ännu större press jämfört med konkurrenterna i USA och Asien, där inga liknande initiativ planeras.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Kommissionens arbetsprogram för 2010 innehåller de rätta prioriteringarna. Vid sidan av att modernisera arbetssätten, vilket kommer att bli en avgörande faktor för att stimulera ekonomin, och öka de europeiska medborgarnas delaktighet inriktar sig kommissionen primärt på att bekämpa finanskrisen. Det är viktigt att särskilt de EU-medborgare som har förlorat sina jobb under den aktuella krisen får nya framtidsutsikter så snart som möjligt.

Som talesman i miljöfrågor för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) tycker jag att det är viktigt att vi skapar så många hållbara arbetstillfällen som möjligt och skapar mervärde på arbetsmarknaden genom att EU spelar en ledande roll när det gäller att skydda miljön. Om vi ska kunna gå in i en ny och hållbar industriell era måste vi sluta upp med att betrakta skapandet av arbetstillfällen och ett heltäckande skydd för miljön som motsägelser. Jag anser att kommissionen har varit lite för försiktig härvidlag. Vi måste lägga grunden för detta nu. Om vi kan förbättra tillämpningen av de befintliga regelverken kan vi uppnå en hel del.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Jag gratulerar José Manuel Barroso till kommissionens ambitiösa lagstiftnings- och arbetsprogram för 2010. Tyvärr är det ont om tid – det återstår redan bara åtta månader. Trots detta hoppas jag att prioriteringarna inte bara blir tomma löften. Styrkan i programmet är åtgärderna för att bekämpa krisen. Tyvärr handlar dessa främst om den ekonomiska situationen. I avsnittet om en agenda för EU-medborgarna finns det inte några initiativ mot diskriminering, såsom att bekämpa våld mot kvinnor och visa större beslutsamhet och engagemang när det gäller att nå de sociala målen, eller att införa en långsiktig strategi för förbättrad kommunikation med unionens medborgare. Vi har arbetat med frågan om våld mot kvinnor i årtal. Det är hög tid att det införs verkkningsfulla europeiska lagbestämmelser på det här området. Jag skulle vilja att kommissionens program innehöll ett förslag till direktiv om att bekämpa våld mot kvinnor. När det gäller de sociala målen är initiativet att skapa en europeisk plattform mot fattigdom under året viktigt. Tyvärr finns det inga närmare uppgifter om detta av något slag. Dessa måste lämnas vid rådets sammanträde i juni. I fråga om moderniseringen av unionen och dess verktyg vill jag framhålla kommunikationen med medborgarna. Den måste vara en kontinuerlig process, som inte bara förekommer i valtider. Det finns en kommunikationsklyfta mellan EU och medborgarna som vi måste sträva efter att minska och i framtiden eliminera. Vi måste ge EU-medborgarna en känsla av att de befinner sig i centrum för unionens verksamhet. Det är enda sättet att undvika att resultaten av folkomröstningar kommer som överraskningar.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Debatten om kommissionens program är extra viktig eftersom den sammanfaller med att en ny era inleds i Europeiska unionen. Behovet av att i dessa kristider anta åtgärder som gör att vi klarar de långsiktiga utmaningarna gör det absolut nödvändigt att prioritera skapande av arbetstillfällen, tillsyn över finansmarknaderna och stabilisering av euron, så att allmänhetens – och de ekonomiska och sociala aktörernas – förtroende återställs.

Jag vill understryka hur viktig sammanhållningspolitiken är för genomförandet av EU:s politik. EU-regionerna kan bara skapa hållbar, integrerad tillväxt med hjälp av en sammanhållningspolitik som ger synliga resultat och respekterar subsidiaritetsprincipen, samt med hjälp av goda styrelseformer på olika nivåer: den nationella, den regionala och den lokala. Målen om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning måste vara vägledande för unionens handlande, och de måste uppnås genom tillräcklig gemenskapsfinansiering och genom att strukturfonderna används med större öppenhet, enkelhet och effektivitet.

Det är viktigt att fastställa riktlinjer för sammanhållningspolitiken och budgetramen för perioden efter 2013. Jag vill framhålla de yttersta randområdenas situation. Till följd av sina permanenta strukturella särdrag möter de problem som allvarligt inverkar på deras ekonomiska utveckling och därför kräver speciella åtgärder.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Det viktigaste för EU är att bekämpa den ekonomiska krisen och stödja den sociala marknadsekonomin. Arbetslösheten i EU var 10 procent i början av året, och ungdomsarbetslösheten var på vissa håll så hög som 20 procent. Det finns ett nära samband mellan ökad sysselsättningsgrad och EU:s industripolitik. Vilka lagstiftningsinitiativ överväger kommissionen att ta när det gäller Europeiska unionens framtida industripolitik och för att skapa nya arbetstillfällen?

Vid Europeiska rådets möte den 25–26 mars 2010 fastställdes det för första gången att ett av EU:s mål är att öka energieffektiviteten med 20 procent till 2020. Vi hittade inte det målet i kommissionens arbetsprogram, trots att det krävs initiativ på det området, initiativ som kan rikta sig till både europeiska hushåll och företag.

Vidare är gemenskapens budget för transportinfrastruktur nästan obefintlig för perioden 2010–2013, trots att utmaningarna och utvecklingsbehoven är enorma: att skapa intermodalitet mellan olika former av transporter, att utveckla höghastighetsjärnvägar som inte bara betjänar alla medlemsstaternas huvudstäder utan också andra stora städer i Europa, att skapa korridorer för järnvägsfrakt och ett gemensamt europeiskt luftrum, samt att modernisera hamnarna och utveckla sjötransporterna. När ska kommissionen lägga fram ett förslag till finansiering av en transeuropeisk transportinfrastruktur?

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

5. Samordning av humanitärt bistånd och återuppbyggnad i Haiti (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om samordning av humanitärt bistånd och återuppbyggnad i Haiti.

Kristalina Georgieva, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag vill framföra min stora uppskattning av det engagemang för Haiti som parlamentet fortsatt visar till alla ledamöterna i kammaren.

Innan jag lämnar över talarstolen till Andris Piebalgs, som kommer att berätta om återuppbyggnad och utveckling i Haiti, ska jag beskriva de fyra främsta humanitära utmaningarna under kommande månader och hur Europeiska kommissionen hanterar dem.

Den första är fortsatt humanitärt stöd och i synnerhet boende, sanitet och hälsovårdstjänster. Omplaceringen av de 1,3 miljonerna hemlösa i Port-au-Prince till tillfälliga bostäder är en mycket komplicerad uppgift, på grund av praktiska frågor som har med markägande, bortforsling av bråte, stadsplanering och säkerhet att göra. I dag prioriterar man de 10 000–30 000 människor som bor i provisoriska läger i områden med översvämningsrisk. De måste snabbt flyttas, eftersom orkansäsongen närmar sig. Detta är en prioriterad fråga i vårt program, liksom att öka lägerledningens kunskaper. Vi är också mycket engagerade i lagring av nödhjälpsmaterial. De flesta lagren tömdes helt efter jordbävningen. Nu fyller vi på dem och bygger upp den haitiska räddningstjänsten, som faktiskt har förstärkts av krisen, så att den kan använda lagren.

För det andra har vi följt en strategi som går ut på att "följa behoven" och ge hjälp där människor befinner sig, för att förhindra fler massflyttningar. Vi har sett till att vårt stöd når hela landet och inte bara Port-au-Prince. På så sätt har vi bidragit till att minska trycket på huvudstaden. I enlighet med samma resonemang tillämpar vi också en "hela ön-strategi", om det så gäller frågan om haitiska flyktingar eller logistiken för tillhandahållandet av stöd, eller lagringen av nödhjälpsmaterial inför orkansäsongen. Dominikanska republiken spelar också en roll, och vi har inte glömt bort landet i vårt återhämtningsprogram.

För det tredje ser vi till att samordningen av givarna resulterar i att vi utnyttjar varandras komparativa fördelar. Det finns många aktörer i Haiti, så detta är ingen liten utmaning, men vi har hela tiden haft en mycket stark position i den FN-ledda humanitära samordningen. När jag var i Haiti fick jag intrycket att vi faktiskt har gjort riktigt bra ifrån oss – både när det gäller räddningstjänstteam från enskilda länder och vårt egna arbete.

För det fjärde måste vi se till att övergången från humanitärt stöd till återhämtning och återuppbyggnad fungerar. Vi arbetar mycket nära tillsammans med Andris Piebalgs för att underlätta denna övergång närhelst det är möjligt. Jag ska ge er två specifika exempel: för det första uppmuntrar vi lokala livsmedelsinköp. Vi ber våra partner att stödja lokala jordbrukare genom att skapa efterfrågan och hjälpa dem att återhämta sig, även om det innebär att varorna blir lite dyrare. Det leder förstås till återuppbyggnadsarbete. För det andra stöder vi dagpenningprogram, så att vi också på detta sätt kan skapa en övergång från hjälpsatser till återhämtning.

Sist men inte minst är vi mycket resultatnriktade. EU är den främsta biståndsgivaren sett till volym och måste vara främst också när det gäller resultat.

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Vid den internationella givarkonferensen i New York utlovade Europeiska unionen 1,235 miljarder euro. Hittills är vi den främsta givaren i Haitis återuppbyggnadsarbete, så på så sätt blir vi också den som främst bidrar till den haitiska regeringens handlingsplan för återuppbyggnaden. Jag är också stolt över det sätt på vilket vi har åstadkommit detta, för det var ett löfte på EU-nivå, som bestod av stöd från många EU-länder, såsom Spanien, Frankrike och gemenskapen i stort. Men jag är också stolt över att även mitt land, som inte har haft några omfattande

förbindelser med Haiti, utlovade extra finansiering vid sidan av den som kanaliseras genom gemenskapens budget.

New York-konferensen genomfördes i en mycket god anda. Det finansiella resultatet var mycket starkt, Haitis regering tog ett mycket tydligt ansvar och det fanns många intressenter. Några ledamöter från Europaparlamentet kunde konstatera att icke-statliga organisationer, däribland en del europeiska, fick komma till tals. EU:s företag har också varit delaktiga, och övergångsmekanismer för samordningen har skapats, vilka föreslås ledas av premiärminister Jean-Max Bellerive och Bill Clinton. Eftersom alla intressenterna är delaktiga i dessa mekanismer finns det garantier för att pengarna inte slösas bort eller används för andra ändamål.

Nu är det mycket viktigt att vi koncentrerar vårt stöd så snabbt som möjligt. Kommissionen och medlemsstaterna håller redan på att ta fram ett nytt landstrategidokument och ett nationellt vägledande program för Haiti. Som stöd för våra gemensamma ansträngningar kommer vi att påskynda arbetet med att inrätta ett EU-hus i Haiti. Det kommer att göra oss mer synliga samt bidra till att göra utländska givare delaktiga.

Jag åker till Haiti nu i veckan för att ge konkret förstahandsstöd till den långsiktiga återuppbyggnaden av infrastruktur och förvaltning. Den här veckan ska jag underteckna fem finansieringsavtal värda över 200 miljoner euro sammanlagt, och jag ska också inviga en del av det vi redan har gjort, såsom återställandet av vägen mellan Port-au-Prince och Cape Haitian, vilket är helt i linje med regeringens handlingsplan och också stöder "hela ön-strategin".

Jag ska också inviga det återuppbyggda inrikesministeriet, som har finansierats med bidrag från EU i syfte att förstärka den offentliga förvaltningen. Dessutom ska jag inviga en skola i Mirabelais. Enligt president René Prévals önskemål inriktar vi oss särskilt på utbildning, och vi kommer också att utlova större budgetstöd. Budgetstöd ges inte i blindo. Vi har vidtagit många försiktighetsåtgärder och genomfört många besök, så jag kan garantera att era pengar kommer att användas för avsett syfte.

Jag kommer också att förbinda mig att regelbundet övervaka återuppbyggnadsprocessen genom regelbundna besök och att påskynda tillhandahållandet av bistånd. Jag kommer hela tiden att hålla Europaparlamentet informerat om hur återuppbyggnaden av Haiti fortskrider.

Jag vill också understryka att det inte bara är jag, utan hela kommissionen: Kristalina Georgieva, den höga representanten Catherine Ashton och en del av mina andra kolleger som kommer att hjälpa till att övervaka återuppbyggnaden, som till exempel Michel Barnier, som reser till Haiti om några månader. Det är inte bara den ansvariga kommissionsledamoten, utan hela kommissionen som är engagerad i detta.

Vi måste också diskutera några frågor som har att göra med hur vi ska kunna ge vårt stöd på ett bättre sätt med myndigheterna. Ett långsiktigt engagemang från världssamfundets sida hjälper inte om Haiti snabbt återgår till att fungera som vanligt. För att förhindra det måste vi sträva efter att vara effektiva, och vi har redan nämnt några sätt att åstadkomma detta. Men Haitis myndigheter och folk har också ett stort ansvar för att bygga bättre.

Det är särskilt två saker som är viktiga: På det sociala området bör regeringen uppmuntras att ta mycket nära kontakter med oppositionen och med hela civilsamhället. På så sätt kan man bygga upp en verklig nationell samsyn om utvecklingsplanen och främja den stabilitet som fordras för att genomföra den. På det ekonomiska området måste den makroekonomiska ram som presenterades i New York bli striktare och kombineras med en tydligt utstakad väg mot sysselsättning och tillväxt, så att cykeln med fattigdom och ojämlikhet bryts.

Gay Mitchell, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka båda kommissionsledamöterna. Jag ska ta upp tre punkter. Den första är vilken metod och vilka mått som ska användas för att mäta återuppbyggnadsbehovet i Haiti. Den andra är att se till att de åtaganden vi gör fullföljs och den tredje att tala om äganderätt och hur sårbara människor som till exempel bor i skjul på mark som de inte äger är.

När det för det första gäller återuppbyggnadsarbetena vill jag berätta att jag nyligen för Världsbankens räkning ledde lanseringen av en mycket väl utformad handbok som förklarar exakt hur återuppbyggnaden bör ske. Ska vi använda denna handbok, eller ska vi använda andra liknande åtgärder, för att se till att återuppbyggnaden av Haiti genomförs på ett professionellt sätt? Världsbanken har gjort ett utmärkt arbete i fråga om detta. Haitis ambassadör var närvarande när jag lanserade den här boken.

När det för det andra gäller de åtaganden vi gör var det mycket roligt att höra vad kommissionsledamoten hade att säga om de 200 miljonerna euro som han vidarebefordrar nästan omedelbart. Men kommer vi att

stå här igen om ett år, eller om fem år, eller ska vi äntligen fullfölja våra givaråtaganden gentemot ett fattigt land som bara inte får lämnas åt sitt öde längre?

Den tredje punkten som jag vill ta upp är att omfattningen av förödelsen i Haiti var så stor att vi faktiskt inte bara kan se till de uppkomna skadorna, utan också måste fundera på varför skadorna var så omfattande. Egendomslösa människor bodde i raviner och på bergssidor, i skjul och i vad de lyckades få ihop, för de ägde inte den mark de bodde på. Om människor har äganderätt investerar de i byggnader som har chans att stå emot liknande händelser i framtiden. Därför vill jag att detta ska beaktas aktivt som en del av strategin för att komma till rätta med detta problem.

Jag tackar återigen båda kommissionsledamöterna för deras presentation.

Corina Crețu, för S&D-gruppen. – (RO) Situationen i Haiti är långt ifrån stabiliserad, som båda kommissionsledamöterna – Kristalina Georgieva, som var i Haiti i slutet av mars, och Andris Piebalgs – har understrukt. De biståndsarbetare som fördelar stödet på plats och hjälper till med återuppbyggnaden säger detsamma. Situationen i huvudstaden verkar hålla på att återgå till det normala, åtminstone när det gäller människors vardag, och jag anser att ansträngningarna nu måste inriktas på landsbygden, där det fortfarande finns stora problem.

De här frågorna är än mer trängande och än större källor till oro eftersom regnperioden närmar sig och transportinfrastrukturen är i ett sådant skick att flödet av stöd som är avsett att fylla befolkningens dagliga behov kan komma att avbrytas. Som ni sade har återuppbyggnaden bara börjat. Det är självklart att det kommer att dyka upp andra problem också, problem som har att göra med infrastrukturen, med att skapa anständiga levnadsvillkor för befolkningen och ett minimum av offentliga tjänster, utbildning och hälso- och sjukvård. Det kommer också att dyka upp problem med att få ihop tillräckligt med arbetskraft och utbilda den.

Ett annat stort problem är omsorgen om barn som har blivit föräldralösa eller tillfälligt skilts från sina familjer och som befinner sig i en ytterst utsatt och farlig position och har en oviss framtid. Jag anser att vi måste inrikta oss mer på denna sida av den humanitära krisen i Haiti, på grund av de problem med människohandel med barn och olagliga adoptioner som finns. Sist men inte minst vill jag säga att det gläder mig att uppgiften att hantera Haitis problem är en prioriterad fråga för kommissionen. Jag kan försäkra er om att detsamma gäller alla ledamöter i utskottet för utveckling och samarbete.

Charles Goerens, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Eftersom orkansäsongen närmar sig i Haiti är det viktigt att de humanitära insatserna fortsätter. Det kommer troligen också att behövas andra nödtåtgärder.

För det första är det viktigt att tillhandahålla tillräckligt stabila tillfälliga bostäder, i tillräckliga mängder. Det är en relevant åtgärd, dels med tanke på att det tar tid att återuppbygga de förstörda bostäderna och dels för att Haitis direkta exponering för orkaner gör att man kan frukta det värsta, som de senaste erfarenheterna har visat.

Att försöka dra in den humanitära hjälpen nu vore helt enkelt oansvarigt. Att fördröja återuppbyggnadsarbetet skulle vara lika oansvarigt. Med andra ord måste allt sammanfalla: det humanitära arbetet, så att det inte blir några fler onödiga dödsfall, återuppbyggnadsarbetet, så att någonting som liknar normalt liv så snart som möjligt kan återställas, ekonomisk återhämtning, som är avgörande för att skapa resurser på lång sikt, förstärkning av Haitis budgetkapacitet på mycket kort sikt och ett bestämt åtagande att genomföra decentralisering.

FN:s givarkonferens den 31 mars var en framgång. Men vad återstår av den konferensen när allt är glömt? Bortsett från de humanitära insatserna får vi inte glömma att ekonomin snabbt måste återupplivas, vilket Internationella valutafondens verkställande direktör hoppas och ber om, eftersom han räknar med en tillväxtkapacitet på åtta procent om året under de närmaste fem åren.

För det andra blir det på liknande sätt en prioriterad ekonomisk fråga att få fart på jordbrukssektorn igen. I dag använder Haiti 80 procent av sina exportintäkter för att betala för importerade jordbruksprodukter. Vi måste komma ihåg att det har funnits tider då Haiti var självförsörjande på livsmedel.

För det tredje måste Haitis utveckling bedömas på grundval av kriterier som relevans, effektivitet, ändamålsenlighet och hållbarhet.

För det fjärde är det absolut nödvändigt att Haitis folk tar eget ansvar, om utvecklingen ska kunna fortsätta över tiden.

För det femte visar jordbävningen i Haiti än en gång – som om det behövdes – hur viktigt det är att utan dröjsmål införa ett snabbt system för humanitärt stöd i vilket alla EU:s medlemsstaters materiella och mänskliga resurser sammanförs.

Vad är det som hindrar att förslagen i Michel Barniers rapport förverkligas?

Slutligen har EU:s betydande ansträngningar att bidra till att lösa Haitis problem varit avgörande. Jag tackar den höga representanten, kommissionsledamöterna Andris Piebalgs och Kristalina Georgieva, och deras generaldirektorat. De förtjänar vår tacksamhet.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag talar för min politiska grupp och för vår grupps samordnare Nirj Deva. Jag vill understryka det oerhört viktiga faktumet att det internationella stödet till Haiti för närvarande faktiskt nästan är tre gånger större än vad Haitis regering och FN hade hoppats. Stödet ska uppgå till 11,5 miljarder euro, och det är värt att betona att Haitis regering hade hoppats på strax under 4 miljarder euro under de närmaste två åren. Att koncentrera sig på att bygga infrastruktur är absolut grundläggande, och det framhöll för övrigt min kollega Nirj Deva i den senaste debatten.

Jag vill också understryka en viktig fråga – övervakningen av detta stöd. Haitis regering är mycket svag, och distributionen av stödet är till stor del i händerna på en brokig och mycket märklig elit. Det är mycket viktigt att internationella organisationer och Europeiska unionen vet vart pengarna egentligen går.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter! Vi måste se till att de löften som gavs vid givarkonferensen omvandlas till faktiska resurser och når de avsedda mottagarna. Naturligtvis tror jag inte att detta räcker för att återuppbygga Haiti varaktigt, trots att vi är skyldiga Haitis folk det.

Europas folk har varit mycket generöst och visat solidaritet, men tyvärr finns det stor risk att människor glömmes eller fås att glömma den tragedi som våra haitiska bröder genomlider. Men ändå finns det, som ni sade, en känsla av brådska: brådska eftersom andra cykloner kan inträffa och göra människornas levnadsvillkor ännu sämre, brådska med att återuppbygga bostäder och byggnader som skolor och sjukhus när den haitiska regeringen börjar tömma vissa läger, brådska med att samordna och distribuera livsmedelsbistånd och omsorg på ett mer ändamålsenligt sätt och brådska med att utforma ett nytt hållbart projekt för jordbruket och landsbygdens utveckling för att trygga Haitis livsmedelsförsörjning.

Allt stöd och samordningen av det internationella stödet måste syfta till att värna om Haitis folks grundläggande rättigheter. Varför inte till exempel stadga att alla offentliga återuppbyggnadskontrakt ska förutsätta att dessa rättigheter respekteras och innehålla bestämmelser om sysselsättning, bostäder, utbildning och hälso- och sjukvård? Man kan inte samordna stöd och återuppbyggnad ordentligt utan att förlita sig på befolkningen själv och dess arbetstagarorganisationer, icke-statliga organisationer och sammanslutningar av jordbrukare.

Vi bör uppmuntra utarbetandet av ett nytt projekt för Haiti som syftar till att utrota alienering, fattigdom, beroende och ekonomisk och politisk dominans.

Vi får aldrig glömma att haitiernas fruktansvärda armod inte bara beror på en hemsk jordbävning. Det är också följden av att många länder har härskat över och plundrat Haiti. Vi är skyldiga landet verklig solidaritet och respekt för dess ekonomiska och politiska suveränitet: den ekonomiska och politiska suveränitet som Haitis folk har.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Herr talman! Kort efter katastrofen gjordes en bedömning av vilka stödinsatser som borde prioriteras. Jag har emellertid hört från en tillförlitlig källa, en nederländsk icke-statlig organisation, att den lokala expertisen hade mycket lite, om något, att säga till om. Detta tycker jag borde vara den första förutsättningen om vi ska kunna få stöd från lokalbefolkningen. Det är avgörande att Haitis organisationer och myndigheter är delaktiga i återuppbyggnaden. Här kan europeiska icke-statliga organisationer göra en särskild insats, eftersom de har goda lokala kontakter. Det gläder mig att båda kommissionsledamöterna också tänker i de banorna. Vi måste med andra ord mobilisera stöd i Haiti.

En annan punkt som jag vill ta upp är att livsmedelsstödet från USA och andra länder kan framstå som ett välkommet initiativ, men det har minskat Haitis jordbruks- och livsmedelssäkerhet. Detta har lett till att Haiti har blivit beroende av livsmedelsimport till över 50 procent och till att det inte finns någon efterfrågan på 35 procent av den lokala skörden. Vi måste göra betydande investeringar i det lokala jordbruket om vi ska kunna trygga livsmedelssäkerheten. Också på den punkten drar jag slutsatsen av båda kommissionsledamöternas uttalanden att kommissionen tänker i liknande banor, och det gör mig mycket

optimistisk. Så sent som i dag läste jag en helsidesartikel i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* om den aktuella situationen i Haiti. Den var verkligen hjärtskärande. Jag förstår att Europeiska kommissionen prioriterar bostäder och utbildning. Fortsätt att arbeta mot det målet. Jag önskar er all framgång och framför allt att Gud är med er.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar kommissionsledamöterna för det sunda förnuft de har visat prov på. En hel del har redan gjorts, men jag tycker också att jag kan säga att vi inte kan nöja oss med det: med tanke på de apokalyptiska förhållandena i landet är det mer nödvändigt än någonsin med ett mycket långsiktigt program – nästan ett permanent program, skulle jag vilja säga.

Den kritiska perioden är förmodligen inte över. Människor dör av hunger, törst och fattigdom nu, precis som den första dagen, och över en miljon människor är fortfarande hemlösa på ön och kommer inom kort tvingas klara sig igenom regn- och orkansäsongen.

Vad ska man göra då? Som kommissionsledamoten redan har sagt bör samordningen mellan institutionerna förbättras och kopplas till mer produktiva förbindelser med icke-statliga organisationer, särskilt de som genom att verka ute på fältet kan få Haitis medborgare att göra sitt bästa, och kan ge dem makt.

Vi måste alla vara medvetna om att om vi ska vara en referenspunkt för Haiti och dess folk så måste vi på något sätt få dem att förstå att vi vill att varje enskild människas värde och värdighet ska återställas. Det skulle betyda att deras hopp om att få leva lyckliga kan återfödas mitt i det enorma lidande som jordbävningen har orsakat.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Herr talman, kommissionsledamöter! Först vill jag framföra mitt deltagande och tack till familjerna och kollegerna till de fyra spanska soldater som dog i Haiti förra veckan.

De var specialutbildade officerare ur den spanska armén, men de åkte dit som vanliga soldater och ingick i den internationella hjälpstyrkan. De utförde biståndsarbete när deras helikopter kraschade.

Detta exempel visar att det i de flesta fallen inte finns någon motsatsställning mellan säkerhet och humanitära insatser. Utan säkerhet är det dessutom svårt att upprätthålla oberoende och neutralitet i det humanitära arbetet. Detta är ett erkännande som vi måste ge de väpnade styrkorna från många europeiska länder, däribland Spanien.

Haiti har visat att fattigdom allvarligt förvärrar de skador som naturkatastrofer åsamkar och att brist på politisk ledning omöjliggör ändamålsenliga insatser.

Normalt går fattigdom och brist på politisk ledning hand i hand, och så var och är det också i Haiti. Det innebär att vi både måste stödja återuppbyggnad och upprättande av en politisk struktur i Haiti, för det är bara på det sättet vi kan nå det mål som vi satte upp i New York: att Haiti självt ska leda återuppbyggnaden och att civilsamhället i landet ska delta i detta.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Herr talman! Först av allt vill jag gratulera de två kommissionsledamöter som är ansvariga för de här frågorna till deras anföranden och till att de hela tiden strävar efter att vara oerhört lyhörda. Gratulerar!

Jordbävningen i Haiti har lett till exceptionella och väl motiverade uttryck för solidaritet och broderskap. Jag välkomnar också att det haitiska folket, de haitiska myndigheterna, civilsamhället, de icke-statliga organisationerna, den haitiska diasporan och självfallet givarna i hela världen har visat mod och gjort stora ansträngningar.

De strukturella och institutionella svagheter i Haiti är välkända, och den här katastrofen har uppenbarat den tragiska omfattningen av dessa svagheter. Den 31 mars i New York gjorde givarna det klart att deras finansiella stöd skulle bidra till planen för återuppbyggnad och utveckling av Haiti. Principen om egenansvar fastställdes därmed, så att Haitis folk åter kan få tilltro till sina institutioner, vilket är ett brådskande krav.

Självklart måste givarnas bistånd samordnas väl och hålla hög kvalitet. Som president René Préval säger måste återuppbyggnaden genomföras på ett mer effektivt sätt. Man måste tydligt bland annat tillsätta en tillfällig kommission för återuppbyggnad av Haiti och inrätta en förvaltningsfond där många givares generösa bidrag samlas.

Ett effektivare återuppbyggnadsarbete betyder också starkare politisk ledning och institutioner som bygger på rättsstatsprincipen samt decentralisering, centrala inslag i planen för sanering och återuppbyggnad.

Kommissionsledamöter! Jag hoppas förstås att ni tar hänsyn till dessa synpunkter, och det är jag säker på att ni kommer att göra.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Herr talman, kommissionsledamöter! I detta ögonblick bor tusentals människor fortfarande i katastrofläger, och eftersom regn- och orkansäsongen närmar sig är situationen verkligen brydsam.

Eftersom det finns oräkneliga humanitära aktörer ute på fältet men ingen statsförvaltning måste alla tänkbara resurser sättas in för att förbättra samordningen av stödet under ledning av Förenta nationerna och för att leverera stödet på ett konsekvent och effektivt sätt.

Jag reste till New York och deltog i den internationella givarkonferensen den 31 mars, och jag välkomnar Europeiska unionens bidrag på 1,3 miljarder euro för återuppbyggnad av Haiti under de närmaste tre åren. För första gången uppträdde Europeiska unionen enat via Catherine Ashton.

Det är riktigt att världssamfundet har utlovat ett omfattande stödpaket, men nu gäller det att använda dessa medel på rätt sätt och fatta beslut om hur stödet ska genomföras och vilka organ som ska vara delaktiga, med tanke på att huvudrollsinnehavaren i den här återuppbyggnaden måste vara Haitis folk.

Jordbrukssektorn måste prioriteras, och vi måste förstärka landets produktionskapacitet på jordbruksområdet. Europaparlamentet kommer att bevaka återuppbyggnaden och hur dessa medel används mycket noga, och jag vill avslutningsvis framhålla att det är viktigt att det inrättas en räddningstjänst. Den har vi väntat länge på.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman, kommissionsledamöter! Den humanitära krisen i Haiti har belyst och fortsätter tyvärr att belysa svagheterna i de europeiska mekanismerna för insatser i händelse av internationella humanitära kriser. Vi måste skapa fasta finansieringsmekanismer. Vi har egentligen fortfarande inte några fasta utgiftskategorier i EU-budgeten för finansiell hjälp till tredjeländer, och stödet till Haiti kom huvudsakligen från EU-länderna på bilateral nivå. Stödet måste anlända omedelbart. I fallet med de människor som drabbades av jordbävningen i Haiti hade stödet fortfarande inte anlänt efter en vecka. EU:s resurser måste användas effektivt. Vi måste ha specialutbildad personal som snabbt och effektivt kan utforma och genomföra program för humanitärt stöd.

Självfallet var det en jordbävning som orsakade katastrofen i Haiti. Liknande humanitära kriser kan dock mycket väl orsakas av andra väderfenomen, såsom tyfoner, tropiska stormar, översvämningar och torka, fenomen som kommer att öka betydligt i frekvens och intensitet på grund av klimatförändringarna.

Vi vet alla att klimatförändringar är fenomen som vi, industriländerna, har orsakat. Tyvärr är det emellertid ofta de fattiga länderna som drabbas av konsekvenserna. Vi har en klimatskuld till sårbara länder, och vi måste dra lärdom av våra misstag när vi hanterar krisen i Haiti, så att vi kan fullgöra våra allt större globala skyldigheter i framtiden.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Herr talman, kommissionsledamöter Georgieva och Piebalgs! Efter den enorma tragedin i Haiti måste vi se framåt, som ni båda sade. Vid givarkonferensen i New York för två veckor sedan fick man ihop 7 miljarder euro. Det var åtminstone det belopp som utlovades. På grundval av den haitiska regeringens handlingsplan utlovade EU 1,6 miljarder euro. Nu är min fråga till er båda: hur ska nu detta omvandlas till en varaktig och stabil återuppbyggnad av ön? Detta kommer att bli en långdragen process, som jag ser det.

Min andra fråga till er båda är: hur bedömer ni den haitiska regeringens handlingsplan, och kan ni garantera att de stora summor som har utlovats kommer att användas på ett ändamålsenligt sätt? När allt kommer omkring har inte haitierna bara kortsiktiga behov; de har långsiktiga behov också. Vad kan vi göra för att intensifiera stödinsatserna för de 1,3 miljarderna hemlösa ytterligare och se till att infrastrukturen kan byggas upp igen på medellång sikt? Detta är viktigt, inte bara för den drabbade befolkningen, utan också för den politiska stabiliteten på denna ö, vars regering är oerhört bräcklig för närvarande. Det har ni själva bekräftat. Folket uppfattar det så att stödet inte når fram till de platser där det behövs. Hur kan vi se till att den politiska situationen i det här landet och dess regerings inställning förbättras?

(EN) Jag vill fråga hur ni ser på de resurser, både i form av personal och pengar, som tillförs den tillfälliga kommissionen för återuppbyggnad av Haiti under ledning av Bill Clinton?

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka Michèle Striffler för att hon tog upp den här frågan vid sammanträdet i dag, och Kristalina Georgieva och Andris Piebalgs för deras uttalanden. Jag anser att

många av de åtgärder som föreslogs i den resolution om Haiti som vi antog i februari är steg i rätt riktning och kan ligga till grund för återuppbyggnaden av ett katastrofdrabbat land. Dessa åtgärder sätts in i två grundläggande skeden, och det är dem vi talar om i dag. Det första skedet gäller krishjälp på kort och medellång sikt för att hjälpa de människor som har de mest trängande behoven. Det talade Kristalina Georgieva om. I det andra skedet handlar det om permanent återuppbyggnad, som måste samordnas, och om att bedöma vilka behov som finns under denna återuppbyggnadsperiod, samtidigt som man aldrig glömmer bort att det måste vara Haitis folk och regering som tar ansvar för denna process. Tack så mycket för att ni inser att haitierna också måste ta ansvar, herr Piebalgs.

Det tredje skedet är bara vår angelägenhet. Jag tänker på de slutsatser som ska dras så att vårt stöd samordnas bättre, och det gläder mig att kommissionen arbetar på detta.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Herr talman! EU har bidragit med miljontals euro, med tält, mat, soldater och läkare. Det är mycket bra, men jag skulle vilja citera Jean-Yves Jason, borgmästare i Port-au-Prince, som i februari inte använde ordet "katastrof" för att beskriva jordbävningens konsekvenser utan för att beskriva den fullständiga bristen på organisation av det humanitära arbetet efter jordbävningen.

Vi bör ställa oss frågan hur vi kan undvika att en sådan brist på organisation, som har stått Haiti dyrt, uppstår igen. Det finns ett svar på den frågan, och det känner vi alla till, det har nämnts här: genom att skapa en europeisk räddningstjänst.

Jag ställer frågan igen: när tänker kommissionen äntligen besluta att föreslå för parlamentet att en sådan styrka inrättas, en enhetlig styrka som har samma insatsregler och identiska befäls-, transport och kommunikationssystem? Det går att göra. Den kan inrättas snabbt, innan nästa katastrof inträffar. Jag uppmanar er att sluta tala om samordning och börja agera.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är nöjd med resultatet av givarländernas möte. De stora summor som gjordes tillgängliga är ett utmärkt resultat. Något som dock var ännu viktigare var den vägledande principen bakom användningen av medlen, nämligen att inte bara bygga upp igen utan att bygga upp bättre.

Haiti måste gå ur den här krisen som ett starkare land och med offentliga byggnader och bostäder som är mer avancerade än de som fanns innan jordbävningen jämnade dem med marken. Återuppbyggnaden får inte resultera i att kåkstäderna återkommer eller att liknande socioekonomiska förhållanden som tidigare uppkommer.

Pengar som sådana behövs säkerligen, men de betydande resurser som nationella och europeiska institutioner måste ställa till förfogande är bara ett första steg. Det behövs också en långsiktig plan och kraftfull, myndig samordning.

Därför välkomnar vi i dag det utmärkta arbete som våra institutioner gör när det gäller samordningen, efter att här i kammaren ha kritiserat viss inledande senfärdighet som EU uppvisade eftersom dess utrikespolitiska företrädare vare sig var särskilt effektiva eller spontana. Ansträngningarna kommer att fortsätta med en långsiktig plan som kan genomföras tack vare att våra institutioner tar ledningen.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Jordbävningen i Haiti följdes omedelbart av internationell humanitär hjälp. Vid sidan av den amerikanska och kanadensiska militären måste jag framhålla att insatsgrupper från Slovakien och Suveräna militära malteserorden snabbt och effektivt sattes in. Det var inte många länder som snabbt och effektivt gav hjälp.

Efter de inledande bedömningar som professor Vladimír Krčmér, sakkunnig och läkare som förstår sig på humanitär hjälp, har gjort måste man i dag säga att många människor och betydande ekonomiska resurser kom från Europa, men utan den utrustning, de maskiner och livsmedel, det vatten och det bränsle som behövdes för att göra ändamålsenliga insatser och rädda offer för nedfallande träd. Inte ens den samlade erfarenheten hos åtskilliga räddningsteam var tillräcklig. Goda avsikter måste också ha en praktisk sida för att bli ändamålsenliga.

Därför uppmanar jag de behöriga nationella och europeiska institutionerna att så snabbt som möjligt inrätta en gemensam humanitär insatsstyrka, såsom vi krävde i resolutionen om Haiti. Dessutom anser jag att det är mycket viktigt att stödja utbildning i humanitär hjälp och att ha erforderligt material och utrustning redo i händelse av en naturkatastrof.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamöterna för deras presentation och för allt arbete de lägger ned på Haiti. Jag anser också att det är bra att se till hela ön. Jag är visserligen mycket kritisk till unionens strategi som helhet, men jag kan mycket väl ställa mig bakom er "hela ön-strategi".

Jag uppmanar er också att inte glömma de framtida åtaganden som vi måste göra. Vi måste hålla fast vid de löften vi ger nu. Om vi upptäcker att medlemsstaterna inte håller sig till sina utlovade 0,7 procent så strikt måste ni verkligen ta i med hårdhandskarna och se till att de lägger fram sina planer. Vi måste också se till att de framsteg som vi nu gör i Haiti inte förfelas genom att andra politiska åtgärder på EU-nivå faktiskt förhindrar framsteg i Haiti och på andra håll. Vi måste verkligen ha en konsekvent politik, så att våra framgångar i Haiti inte omintetgörs av andra skadliga politiska åtgärder.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! EU har hjälpt Haiti, och det är bra, men jag anser att den här katastrofen tydligt har visat att EU måste ha snabbinsatsstyrkor för humanitär hjälp och att vi måste utforma en civil krishantering.

Det räcker inte att ge pengar. EU måste också kunna göra snabba insatser i sådana här katastrofsituationer, ge hjälp och skicka personal. Människor måste få konkret hjälp och inte bara efter lång tid. Denna hjälp är viktig, men EU saknar för närvarande kapacitet för lokal och snabb hjälp.

Jag hoppas att denna fråga kommer att uppmärksammas och att snabbinsatsstyrkor bildas.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Med er tillåtelse ska jag lämna över lite tid till Andris Piebalgs, så att han kan ta upp några av de frågor som har med den långsiktiga återuppbyggnaden att göra.

Detta har varit mycket nyttigt och uppmuntrande för oss. Innan jag övergår till frågorna vill jag göra gemensam sak med Enrique Guerrero Salom och framföra min medkänsla med familjerna till de fyra spanska soldater som avled, samt med alla dem som har förlorat sina liv under katastrofen och hjälparbetet i Haiti.

Jag ska börja med den övergripande politiska frågan, om förbättrad insatskapacitet för EU. Det gläder mig mycket att se min kollega, kommissionsledamot Michel Barnier, här i salen, eftersom han har arbetat mycket med detta. Den 26 april kommer vi att ha chans att diskutera arbetsprogrammet närmare i utskottet för utveckling och samarbete. Det innehåller en förstärkt insatskapacitet och ett meddelande om detta under 2010.

Jag kan försäkra er om att vårt team prioriterar detta mycket högt. Vi kommer att arbeta mycket nära tillsammans med medlemsstaterna och parlamentet för att finna en lösning som förbättrar vår katastrofberedskap, och logiken bakom detta är mycket enkel. I en tid då katastrofernas intensitet och frekvens ökar och våra länders budgetar kommer att vara åtstramade i årtal framöver finns det inget annat sätt än att öka den europeiska samordningen och bygga upp en resurs som är effektiv i fråga om verkan, kostnader och resultat. Jag kan berätta att vi i morgon ska genomföra vårt första landsbesök i det här ärendet. Detta kommer att vara en mycket högt prioriterad fråga för vårt team under de närmaste månaderna.

Jag ska nu ta upp fyra frågor som har ställts.

Den första handlar om att kombinera akuta insatser med långsiktigt återuppbyggnadsarbete och om vår uthållighet. Detta är verkligen viktigt, för om vi övergår till återuppbyggnad för snabbt och slutar hjälpa behövande människor riskerar vi en mycket stor tragedi. Vi tvingades ta ställning till detta i fråga om livsmedelsleveranserna eftersom Haitis regering föreslog att vi skulle övergå från att tillhandahålla livsmedel till enbart program för dagpenning och mat i utbyte mot arbete, vilket är mycket önskvärt men inte låter sig göras överallt samtidigt. Vi bevakar detta mycket noga.

När det gäller livsmedelssäkerheten i stort är EU:s nya politik mycket progressiv, eftersom den lägger samma tyngdpunkt vid alla faktorer och främjar lokala inköp av livsmedel till humanitärt stöd när det är möjligt. Vi gjorde det här ämnet till föremål för en diskussion vid en förmiddagssession i New York dit vi bjöd in icke-statliga organisationer, både haitiska och internationella, och det gjorde mig mycket stolt att det var de europeiska organisationerna som tog upp dessa frågor om säkerhet och högre produktivitet för det haitiska jordbruket till diskussion.

Jag ska beröra frågan om tillfälliga bostäder. Det är alls ingen trivial fråga, för människorna vill faktiskt inte flytta från de ställen de nu bor på. Det finns en mängd skäl till detta. Ett är att de är rädda för att återvända även om husen är säkra, på grund av det trauma de upplevde. Ett annat är att de flyttade som hela grannskap och är rädda att förlora den sociala gemenskap som håller dem samman, så det handlar inte bara om dålig

politik eller bristande vilja. Det är också ett socialt fenomen efter en katastrof av det här slaget som gör att det inte är så lätt att få människor att flytta från områden med översvämningsrisk till säkrare mark. Men vi prioriterar denna fråga.

Till sist ska jag ta upp frågan om långsiktig hållbarhet. Det handlar om ett hållbart styrelsesätt samt om ekologisk hållbarhet. Jag hade det tvivelaktiga privilegiet att flyga över Haiti och Chile med några veckors mellanrum. I Haiti, som är en ö med förstörd miljö, hade detta naturligtvis konsekvenser för förödelsens omfattning. I Chile har staten i decennier genomfört ett återbesknogningsprogram för att stabilisera marken och därmed skapa en bättre miljö, vilket självfallet är till stor nytta för människor. När vi tänker på Chile tänker vi långsiktigt.

Det här är inte mitt område, men som före detta anställd hos Världsbanken måste jag lära mig det. Jag håller verkligen med er om att det som Världsbanken föreslår om den här samordningen i en förvaltningsfond med flera bidragsgivare, liksom en institutionell projektledningsstrategi, är någonting som vi måste ta till oss och verka för.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som vanligt är det så att om jag fick önska mig någonting i mitt politiska liv så vore det att ha mer tid för att besvara de frågor som ställs till mig i parlamentet. Jag kommer inte att kunna svara på alla de frågor som har ställts i dag, men jag ska gå igenom några av dem.

Parlamentets stöd är mycket viktigt för kommissionen, för Haiti är inte någonting som bara kommissionen ägnar sig åt. Vi kände att hela det europeiska samhället ville att Europeiska gemenskapen skulle engagera sig ordentligt i återuppbyggnaden.

Det är som ett skolexempel: en bedömning gjordes på internationell nivå, regeringarna gjorde upp planer, dessa diskuterades med de icke-statliga organisationerna och godkändes sedan, och vi har en tillfällig kommission som samordnar hela processen. Vi skapar definitivt inte någonting parallellt. Vi arbetar med samma utgångspunkter och har en solid grund att stå på.

När det gäller EU:s förpliktelser har vi gjort ett politiskt åtagande och kommer att fullfölja detta. Jag tror att detsamma i hög grad gäller de andra deltagarna. Vi arbetar med äganderätten. Den är en av riskfaktorerna. Vi har ett fastighetsregister och kommer att arbeta med detta, men risker kan uppstå.

Dessa risker kan definitivt härröra från ansvarstagandet för den politiska processen. Återuppbyggnaden kan fortgå om det finns en politisk process som stöder Haitis långsiktiga utveckling och om människorna tror på den. Det är här den stora utmaningen finns, och det enda vi kan göra är att stödja Haitis folk och Haitis politiska samhälle i detta. Jag tror att vi kan åstadkomma detta och att det kan bli framgångsrikt.

När det gäller insynen har hela den internationella givarstrukturen etablerats på ett mycket tydligt och strömlinjeformat sätt med stor öppenhet. Alla EU:s processer är definitivt genomskinliga och kommer att garantera att pengarna inte bara används för rätt ändamål utan också väl och effektivt.

Slutligen tycker jag inte att vi ska underskatta dem som arbetar ute på fältet – människor från medlemsstaterna, från gemenskapen och från världssamfundet i stort. Jag vill också framföra mina kondoleanser till familjerna till de människor som har avlidit när de hjälpte till att återuppbygga Haiti. Det finns många fler som fortfarande arbetar och försöker göra sitt bästa. Det är de som bargar för att denna process kommer att lyckas, om den organiseras väl.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 13.10 och återupptogs kl. 15.05.)

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) I det här läget bör vi göra en interimsoversyn över stödinsatserna i Haiti. De huvudfrågor som vi bör ställa oss är: Hur snabbt och effektivt tillhandahålls och tillhandahålls stödet? Stöder hjälpen hållbar utveckling i Haiti? Hur samordnades hela stödinsatsen? Hur var EU företrätt utrikespolitiskt sett? De sista två frågorna intresserar mig mest, eftersom den förödande jordbävningen var det första testet för den höga representanten Catherine Ashton. Meningen med att ha en hög representant är att förstärka EU:s roll som global aktör. Men Catherine Ashton tyckte inte att det var mödan värt att resa till Haiti kort efter jordbävningen för att ge ett symboliskt stöd, och hon kunde inte heller se till att stödet till Haiti samordnades på ett effektivt sätt. En del medlemsstater lanserade enskilda stödinsatser och andra

agerade gemensamt. Det borde ha varit Catherine Ashtons uppgift att åstadkomma bättre samordning. Dessutom har Haitis regering inte varit tillräckligt delaktig. Den höga representanten borde nu antligen inse vad hennes uppdrag går ut på. Hon borde lägga fram konstruktiva förslag till strukturerings av det humanitära och finansiella stödet efter stora katastrofer. Det återstår en hel del utvecklingsarbete att göra under de närmaste månaderna, och det gäller också Catherine Ashton.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Vi har samlats här i dag för att diskutera europeisk samordning av stödet till Haiti. Under tiden kritiserar internationella kommentatorer våra okoordinerade åtgärder. Det har redan gått tre månader sedan den tragiska jordbävningen, och det verkar som om vi fortfarande inte kan komma fram till någon gemensam ståndpunkt i fråga om stödet till Haiti. I januari lyssnade vi på många anföranden om unionens roll på den internationella scenen, men det är en skam att se hur svagt och obeslutsamt unionen har agerat hittills. Att Europeiska unionen avsatte 1,2 miljarder euro som stöd till Haiti är lovvärt. Givare från hela världen har förklarat att de kommer att skänka 5,3 miljarder US-dollar till återuppbyggnad av Haiti under en tvåårsperiod. På längre sikt kommer värdet av deras stöd att stiga till 9,9 miljarder US-dollar. Det är mycket optimistiska summor. Naturkatastrofen i Haiti har emellertid fått mig att stanna upp och tänka på ett land som faktiskt kollapsade för länge sedan. Jordbävningen var en naturkatastrof, men den utbredda fattigdomen i Haiti är resultatet av en ekonomisk, politisk och social kollaps. Kollapsen och våldet i Haiti under de senaste åren är följden av brutala förbindelser med omvärlden – med vissa stater och internationella organ – sedan hundratals år. Världssamfundet har svikit Haiti. Nu måste vi göra mer för att gottgöra detta.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

6. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

7. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen. – Nästa punkt är frågetimmen med kommissionens ordförande.

De politiska grupperna kan ställa frågor om vilka ämnen som helst.

Därefter följer den andra delen av sammanträdet – frågor om sysselsättningssituationen i Europeiska unionen.

Othmar Karas, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Centrumet för europeiska politiska studier, de problem som Grekland dras med, Europa 2020-strategin och sökandet efter lösningar på den finansiella och ekonomiska krisen – allt pekar på att de nödvändiga åtgärder vi vidtar snart kommer att föra oss till det möjliga gräns enligt de befintliga fördragen. Å andra sidan tar många medlemsstater sin tillflykt till nya former av mellanstatlighet, nationalism och protektionism i stället för att se till Europa.

Vad planerar ni att göra för att komma till rätta med dessa problem, fastställa de gemensamma mål som behövs och skapa trovärdiga europeiska instrument, så att vi kan agera effektivt och ge de rätta svaren?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Det stämmer att en del nationella politiker förvånansvärt nog tolkar Lissabonfördraget som ett fördrag för mellanstatlighet. Lissabonfördraget antogs just för att förstärka den europeiska dimensionen, öka Europaparlamentets befogenheter, göra det lättare att fatta beslut med kvalificerad majoritet och förstärka kommissionens roll i fråga om ekonomisk övervakning och yttre förbindelser. Denna tolkning är således mycket förvånande, men den finns.

Kommissionens roll är förstås att vara fördragens väktare, i enlighet med artikel 117 i Lissabonfördraget, att värna om den europeiska lagen och strikt upprätthålla respekten för den, för den dag då Europeiska unionen inte längre är en laggemenskap är den inte längre någon riktig union.

Kommissionen ska också främja och spela en ledande roll i fråga om initiativ. I det syftet kommer den att fullgöra sin uppgift och försöka lägga fram förslag som jag hoppas att parlamentet kommer att stödja. I mina politiska riktlinjer nämnde jag det särskilda förhållandet till parlamentet, och jag tänker verkligen se till att förverkliga det.

Othmar Karas, för PPE-gruppen. – (DE) Olli Rehn föreslog ett paket i Madrid som ännu inte har antagits, men i samband med det fördes en diskussion om sanktioner precis i början av debatten. Jag anser inte att vi ska inleda våra diskussioner med att tala om sanktioner mot medlemsstaterna, för det vore att börja i galen

ända. I stället bör vi fastställa de gemensamma mål, gemensamma projekt och gemensamma instrument som vi behöver som komplement till dem som redan finns och inte förrän därefter överväga sanktioner för beteende som visar bristande solidaritet. Vad anser ni om detta?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Som ni sade finns det inget beslut än, herr Karas. Vi har haft en första debatt med finansministrarna, och kommissionen kommer att lägga fram ett meddelande om förstärkt ekonomisk styrning nästa månad. Vår strävan är att förstärka de förebyggande och korrigerande delarna i stabilitets- och tillväxtpakten. Vi kommer att lägga fram förslag till effektiva och mer omfattande övervakning av makroekonomiska obalanser inom euroområdet och undersöka möjligheterna att skapa en krislösningsmekanism, men vi kommer att koncentrera oss på sakinnehållet.

Vi tror att det är möjligt att göra mycket mer i fråga om övervakning av euroområdet och Ekonomiska och monetära unionen med nuvarande fördrag om det faktiskt finns en vilja hos medlemsstaterna att samarbeta och respektera fördragen.

Martin Schulz, *för S&D-gruppen*. – (DE) Artikel 125 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är den artikel som förbjuder EU:s medlemsstater att ta över andra medlemsstaters skulder. Vad anser ni om det faktum att det stödpaket som har satts samman för Grekland nu kommer att medföra att länder som till exempel Förbundsrepubliken Tyskland lånar ut pengar till den grekiska staten i tre år till en ränta på 5 procent, pengar som landet självt lånar upp till en treårsränta på 1,5 procent? Det blir en vinst på 620 miljoner euro om lånet är på totalt 8,4 miljarder euro. Innebär inte förbudet mot att överta andra medlemsstaters förpliktelser också att en medlemsstat inte får tjäna pengar på en annan medlemsstats skulder? Är ni beredd att diskutera denna mekanism, som framstår som fullkomligt oacceptabel, men den tyska regeringen eller med andra regeringar?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Det stämmer att Lissabonfördraget förbjuder övertagandet av andra medlemsstaters förpliktelser, herr Schulz. Den lösning som hittills har valts – den har ännu inte aktiverats eftersom någon begäran om detta inte har framställts – överensstämmer fullkomligt med fördraget enligt kommissionens mening. Jag vill understryka det. Jag vet att det förs en debatt i vissa kretsar i Tyskland – och i en del andra medlemsstater, men särskilt i Tyskland – och jag vill säga att det helt enkelt är fel att kalla detta för en form av övertagande av förpliktelser. Det är det inte. Det handlar om att samordna lån. Kommissionen kommer att ha det ansvaret. IMF kommer också att finnas med i det här systemet, som jag måste säga är kreativt. Det är en lösning som inte blev möjlig förrän efter omfattande diskussioner med våra medlemsstater, men den överensstämmer till fullo med fördragen och självfallet med bestämmelserna i Lissabonfördraget.

Avslutningsvis vill jag göra en politisk betraktelse och säga att jag tycker att det är ganska fantastiskt att det var så svårt att finna en solidarisk lösning för Grekland när det gick att göra för Lettland, Ungern och Rumänien. Om vi kan finna de lösningarna, som visar på solidaritet och ansvar, utanför euroområdet tycker jag att det borde vara självklart att vi kan finna dem i euroområdet också.

Martin Schulz, *för S&D-gruppen*. – (DE) Jag förstår att ni försöker undvika att besvara min fråga, herr Barroso, för den är obehaglig. Så jag ska upprepa den.

Det finns åtminstone en möjlighet att medlemsstater som kan låna upp pengar till bättre villkor än de utlåningsvillkor de själva ger kan profitera på ett annat lands skulder. Eftersom medlemsstaterna enligt förbudet mot övertagande av förpliktelser inte kan ta över andra medlemsstaters skulder borde de inte få profitera på skulderna heller. Är ni beredd att rent ut säga till Angela Merkel eller Nicolas Sarkozy, till exempel, eller till någon annan, att ni är emot detta agerande?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag har talat med de här ledarna och andra om detta i många veckor, så jag kan mycket uppriktigt säga er att det här tyvärr var den enda möjliga lösningen, herr Schulz. Kommissionen bad redan från början om ett mer konkret bevis på solidaritet med Grekland, naturligtvis med respekt för ansvarsprincipen. Men nu måste vi se till att Grekland kan fås att återvända till marknadsfinansiering så snart som möjligt, och den lösning vi kom fram till var faktiskt en lösning som innebär att lånen från medlemsstater i euroområdet ges till icke-subsventionerade räntesatser. IMF:s priser på lån ansågs vara ett lämpligt riktmärke för villkoren för bilaterala lån från medlemsstater i euroområdet, om än med en del justeringar som gjordes den 11 april.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande! Först och främst vad gäller den s.k. "no bail out"-klausulen, är detta inte vad fördraget säger. Fördraget säger att en medlemsstat inte kan tvingas åta sig skulder. Fördraget säger inte att det är förbjudet att åta sig skulder. Detta måste

tydliggöras, annars blir det bara en kakofoni om fördraget. Jag upprepar: fördraget anger tydligt att en medlemsstat inte kan tvingas åta sig skulder. Allt vad som har hittats på om Grekland handlar därför om sådant som är möjligt enligt fördraget och som kan genomföras.

Min fråga är lite annorlunda. Räntan på grekiska lån har återigen stigit till 7,6 procent, 450 baspunkter över den tyska med andra ord. Därför krävs andra åtgärder, och då tänker jag på mycket viktiga strukturella reformer: en europeisk monetärfond, en europeisk obligationsmarknad, en ambitiösare 2020-strategi.

Herr kommissionsordförande! Min fråga lyder så här: när tankar ni lägga fram ett sådant reformpaket, som även omfattar de reformer som Olli Rehn redan har berört, på rådets bord? För det är just vad som behövs nu, att presentera ett ambitiöst reformpaket vid sidan om de specifika åtgärderna för Grekland.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Först, herr Verhofstadt, och för att också svara Martin Schulz, låt oss vara alldeles tydliga och ärliga mot oss själva: om ni har frågor att ställa till Angela Merkel, måste ni göra det. Jag är inte här för att svara på Angela Merkels vägnar. Jag är här för att svara på kommissionens vägnar. Låt oss ha detta klart för oss.

Låt oss också vara tydliga från kommissionens synpunkt. Den lösning som vi har kommit fram till respekterar den s.k. "no bail out"-klausulen mycket noggrant. Vi har naturligtvis varit mycket försiktiga på den punkten. Vad gäller de åtgärder vi tänker vidta kommer meddelandet och de förslag som vi kommer att arbeta med att presenteras nästa månad. Jag vill tala om meddelandet i fråga om att stärka styrningen av euroområdet. En policydebatt har redan ägt rum, och Olli Rehn har fått i uppdrag av kommissionen att föra en inledande diskussion med finansministrarna. Jag kan därför berätta att ni, någon gång i maj, kommer att få reda på den viktigaste delen av de åtgärder som vi kommer att presentera för framtiden och som syftar till att stärka styrningen av euroområdet, och Europeiska unionen i allmänhet.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen*. – (FR) Herr talman! Får jag fråga kommissionens ordförande om den europeiska monetära fonden kommer att ingå i detta förslag?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman! För att ge ett konkret svar på den punkten kan jag berätta att vår ståndpunkt tenderar att gå emot idén att skapa en ny institution inom ramen för Ekonomiska och monetära unionen.

Ur mitt personliga perspektiv i alla fall är jag inte säker på att detta är en bra idé, men jag kan säga – personligen, eftersom kommissionen fortfarande inte har fattat beslut – att jag tycker att idén om ett instrument för att säkra finansiell stabilitet i euroområdet verkar bra. Jag kan också tillägga att vi håller på att utforska hur vi på olika sätt kan vidta åtgärder för och stärka försäkringsmekanismer som dessa för att bemöta den oro som gav upphov till idén om en ekonomisk monetär fond.

Daniel Cohn-Bendit, *för Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr Barroso! Jag hade önskat mig en kommissionsordförande som bara sade att man borde be Tyskland låna ut till samma ränta som landet lånar till, dvs. 3 procent. Ni kunde åtminstone säga det offentligt. Det hade blivit en del av debatten i Tyskland, men inte ens dessa enkla saker kan ni säga.

Jag vill ställa en annan fråga angående Acta. Ni har förhandlat om Acta-avtalet mot varumärkesförfalskning och piratverksamhet sedan 2008. I en resolution som antogs i mars uppmanade Europaparlamentet kommissionen att begränsa Acta-förhandlingarna om varumärkesförfalskning. I morgon kommer ni att offentliggöra – och det tackar vi för, vi har väntat på det i ett år – utvärderingen av debatterna och en text som antogs i slutet av toppmötet i Nya Zeeland.

Ni vet att parlamentet måste få säga "ja" eller "nej" i slutet av förhandlingarna. Vore det inte förnuftigare att låta parlamentet delta synligare och därmed garantera viss öppenhet vad gäller förhandlingarna? Annars kommer ni att hamna i samma situation med parlamentet som ni gjorde med Swift-avtalet. Jag vill därför be er att från och med nu visa större öppenhet och låta oss få ta del av förhandlingstexterna, på samma sätt som ni låter stora företag göra det. Parlamentet är minst lika viktigt som ett stort företag.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman, herr Cohn-Bendit! Det råder ingen tvekan om detta, och jag har mycket stor respekt för parlamentet. Det är också anledningen varför kommissionen och närmare bestämt Karel De Gucht bad om tillåtelse från våra partner i förhandlingarna att offentliggöra alla förhandlingstexter. Som ni vet kommer de att offentliggöras i morgon den 21 april.

Ni är säkert också medvetna om att dessa förhandlingar påbörjades innan Lissabonfördraget trädde i kraft och att vi även vill involvera parlamentet i dessa förhandlingar. Parlamentet har fått nya befogenheter på

området för internationella förhandlingar, och kommissionen ser positivt på att parlamentet får spela en viktigare roll i sådana förhandlingar.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Barroso! Låt oss inte leka med ord: Oavsett om ni bad om det eller inte, utan offentlig öppenhet kommer ni inte att kunna fortsätta med dessa förhandlingar eftersom ni har Lissabonfördraget.

Därför handlar det inte om att ni bad era partner lämna ut rapporterna till parlamentet. Ni måste göra det, annars kommer parlamentet aldrig att säga "ja" till er eftersom ni nu är bundna av Lissabonfördraget.

Enligt Lissabonfördraget är ni numera tvungna att agera öppet gentemot parlamentet, därför att ni i slutändan behöver ett "ja" från parlamentet, och detta är ingen självklarhet med tanke på läget i förhandlingarna och den text som vi har att göra med.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Ni talade om Lissabonfördragets ikraftträdande. Jag är väldigt positiv till att Europaparlamentets roll har förstärkts också på detta område, och den text som kommer att offentliggöras i morgon, något som vi behövde tillstånd från våra förhandlingspartner för att göra, är förhandlingstexten, utkastet till förhandlingstexten. Vi kommer att göra det. Ni är säkert medvetna om att vissa internationella förhandlingar är känsligare än andra och kräver försiktig behandling på vissa områden, men vi vill i högsta möjliga grad involvera parlamentet, som Lissabonfördraget rättvist har gett befogenheter till på området för internationella förhandlingar.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) I mars meddelade Europeiska kommissionen att den tänkte göra en ny översyn av arbetstidsdirektivet eftersom den förra översynen blev ett misslyckande. Det var parlamentets insisterande på att ta bort de nationella undantagsbestämmelserna från direktivet som ledde till dödläget. Som vi alla minns röstade Storbritanniens labourledamöter under inflytande av deras fackförbund för ett avskaffande av Storbritanniens undantagsbestämmelser, trots motsatta instruktioner från deras egen regering.

Kan ordförande Barroso, när vi nu får ytterligare en översyn och med tanke på att många EU-länder vill ge sina arbetstagare möjlighet till flexibla arbetstider, bekräfta att den här kommissionen kommer att föreslå ett direktiv som respekterar nationella undantagsbestämmelser från 48-timmars arbetsvecka?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag har ännu inget utkast till lagstiftningsförslag i fickan. Det är för tidigt i detta skede att ha bestämda tankar kring innehållet i eventuella ändringar. Som ni vet finns ett samrådsdokument som avsiktligt håller en öppen ton. Jag vill även höra arbetsmarknadsparternas åsikter.

De nya reglerna bör skydda arbetstagarna från de hälso- och säkerhetsrisker som oskäligt långa arbetsdagar och otillräcklig vila kan medföra. De bör också vara så flexibla att de gör det möjligt att förena yrkesliv och familjeliv och att främja konkurrenskraften hos företag, i synnerhet hos små och medelstora företag.

Jag tror att vi måste ha en lösning på detta, herr Kirkhope, uppriktigt sagt eftersom det finns rättsfall, som ni vet, från Europeiska unionens domstol som tvingar oss att finna en lösning.

Vi kommer därför att försöka finna brett stöd för ett nytt förslag och undvika de långa diskussioner som utmärkte vårt senaste försök att se över direktivet.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Jag förstår att ordförande José Manuel Barroso inte vill föregripa resultatet av kommissionens samråd. Men det finns ett antal människor i EU – inte minst de tre miljoner människor i Storbritannien som för tillfället utnyttjar undantagsbestämmelsen – som kommer att begära ett löfte från hans sida att hans kommission, under en lågkonjunktur, inte vill göra det svårare för människor att arbeta. Tyvärr kunde kommissionsledamot László Andor inte försäkra oss om detta under sin utfrågning, men jag hoppas att ordförande Barroso kommer att göra det nu.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Ni är väldigt vänlig, herr Kirkhope, men förutom Storbritannien finns det faktiskt 26 andra medlemsstater i Europeiska unionen, så ni kan förstå att vi, trots att vi är mottagliga för de farhågor som ni uttrycker, också måste lyssna till andra berättigade farhågor.

Det är en mycket svår fråga och en extremt känslig sådan. Vi måste finna den rätta jämvikten mellan den flexibilitet som ni uppmärksammar för små och medelstora företag och ett skydd för arbetstagarna som jag är säker på att ni också stöder. Detta tänker vi göra. Just därför vänder vi också till arbetsmarknadsparterna att lägga fram ett konstruktivt förslag.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr Barroso! Ni har talat om ert arbetsprogram, och det har diskuterats i parlamentet. Ni har sagt att ni vill följa upp de kritiska anmärkningarna. Jag har en fråga. Den senaste tiden har vi talat en hel del om krisen och hur vi ska övervinna den. Mitt intryck är dock att ytterst lite har förändrats vad gäller det sätt bankerna arbetar på.

Jag skulle också vilja höra svaret på en annan fråga. Anser ni att vi i parlamentet och kommissionen har gjort tillräckligt? Om så inte är fallet, vad mer anser ni behöver göras för att bekämpa orsakerna till finanskrisen på längre sikt, så att bankerna inte kan fortsätta att göra affärer på det sätt som de gör nu?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Så sent som idag, i arbetsprogrammet, har vi presenterat våra insatser inom finanssektorn. Vi har redan genomfört en stor del av dem, men ytterligare en viktig del återstår att genomföra.

Jag anser att kommissionens förslag var de rätta. Jag beklagar faktiskt att ambitionsnivån i vissa fall har sänkts av medlemsstaterna till exempel vad gäller den tillsynsram som ni i parlamentet nu håller på att behandla, och vi kommer att lägga fram vissa förslag – det finns en komplett lista som jag har presenterat för parlamentet idag – i den närmaste framtiden.

Men jag anser att det finns vissa specifika saker, för att vara mera konkret, som vi kan göra. Till exempel stöder jag idén om en bankavgift. Jag anser att det borde vara en fråga för G20-länderna. Jag finner det rättvist att bankindustrin, efter alla problem den har skapat för den allmänna ekonomiska situationen, också lämnar ett bidrag för våra ekonomiers framtid.

Det är som alltid en fråga om balans. Vi vill inte underminera vad som utgör en mycket viktig sektor av våra ekonomier – finanssektorn – men vi anser att vissa ytterligare åtgärder krävs för att återställa förtroendet i finanssektorn.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr Barroso! Jag har en kort fråga till. Josef Ackermann, chefen för Deutsche Bank, är svår att imponera på. Han har nyligen sagt rent ut att han vill göra en vinst på 25 procent. Tycker ni inte att detta utgör ett hån mot de åtgärder som kommissionen och de enskilda regeringarna har vidtagit? Han ändrar ingenting. Han har sagt att han vill göra en vinst på 25 procent ännu en gång. Det är vad Josef Ackermann, chefen för Deutsche Bank, som är en mycket viktig bank, säger.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag beklagar, jag har inte följt de uttalanden som chefen för Deutsche Bank har gjort, och jag kan inte kommentera något som jag inte känner till.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Eftersom finanskrisen var en kreditkris och en bankkris som ägde rum och härrörde från de stora kommersiella bankerna – Royal Bank of Scotland, IKB, Fortis och liknande – accepterar ni att direktivet om förvaltning av alternativa investeringsfonder, förutom att det är ytterst skadligt för Storbritannien också är ett felriktat och olämpligt lagstiftningsinitiativ från kommissionens sida som siktar på helt fel mål?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Absolut inte. Jag anser att det är ett mycket bra initiativ som siktar exakt på att återställa visst förtroende i vad som är en mycket viktig sektor av våra finansmarknader. Jag anser att det ligger i finanssektorns intresse att ha trovärdighet. Låt oss vara ärliga och öppna om detta. Finanssektorn lider för närvarande av trovärdighetsproblem, och det har sitt ursprung i, låt oss säga, oansvarigt beteende från vissa viktiga aktörer i sektorn, inte bara i Storbritannien som ni nämnde, men även i andra europeiska länder, bortsett från den situation som startade i USA. Vi behöver en lagom grad av reglering. Vi anser att den reglering som vi har presenterat har den rätta balansen och inte syftar till att skapa svårigheter för finanssektorn. Tvärtom syftar den till att skapa tillit. Finanssektorn behöver den sortens trovärdighet för att finansiera ekonomin.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Hur kommer AIFM-direktivet, som är riktat till förvaltare av alternativa investeringsfonder, att återställa förtroendet i finanssektorn när problemet ligger hos de stora kommersiella bankerna? Det är min fråga.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag är ledsen, men jag håller inte med om att problemet enbart ligger hos de stora bankerna.

Problemet i USA orsakades faktiskt inte enbart av stora banker. Det orsakades även av icke-kommersiella banker, investeringssällskap och hedgefonder. Därför instämmer vi inte med den analys som säger att det orsakades av de stora bankerna. Vissa av stora traditionella kommersiella bankerna var faktiskt inte ansvariga för krisen.

Det är många typer av aktörer som bär på någon form av ansvar för den röra som skapades inom finanssektorn. Låt oss vara tydliga kring detta. Vi anser att en lagom grad av reglering är det bästa sättet att ta itu med frågan både vad gäller banker och vad gäller andra typer av instrument eller aktörer på marknaden.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder kommer att vara ansvarig inför den höga representanten. Den höga representantens roll är, enligt artikel 18, att leda unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik på uppdrag av rådet. Trots alla sina brister består rådet i alla fall av företrädare för medlemsstater.

Inflytelserika röster bland de politiska grupperna här i parlamentet hävdar dock att kommissionen borde ha en mycket mer avgörande roll i den tjänsten. Närmare bestämt påstås att kommissionen borde bidra med minst 50 procent av personalen vid europeiska avdelningen för yttre åtgärder och att tjänsten inte borde bli föremål för mellanstatlig påverkan. Jag beklagar ordet. Det är inte mitt eget, men jag ser det som en kod för rådet och Europeiska rådet. Dessutom är den höga representanten så klart på tjänstens vägnar vice ordförande i Europeiska kommissionen.

Allt detta verkar peka på sannolikheten att EU:s utrikespolitik i praktiken kommer att drivas av kommissionen, och tanken att den drivs av den höga representanten på uppdrag av rådet skulle vara en rättslig fiktion. Håller ni med om detta?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag håller inte med. Vi är inte där. Som ni vet är inrättandet av den institutionella ställningen som vice ordförande/hög representant en av de viktigaste innovationerna i Lissabonfördraget, och tanken är att sammanföra vad vi vanligtvis kallar för mellanstatliga befogenheter med gemenskapens befogenheter.

Vad gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken kommer denna att fortsätta vara mellanstatlig i grund och botten: den tillfaller medlemsstaterna. Men det finns andra gemenskapsbefogenheter som inte borde övergå till den mellanstatliga delen nu. De borde förstås fortsätta att lyda under gemenskapsmetoden.

Kommissionens vice ordförande/den höga representanten har ofta vad vi kallar för dubbla befogenheter. Hon måste, genom att använda de bästa synergierna, sammanföra dessa två befogenheter. Därmed kommer det säkerligen att finnas befogenheter som hon kommer att kunna utveckla inom kommissionen, i egenskap av vice ordförande för kommissionen, men hon kommer även att arbeta hand i hand med medlemsstaterna och rådet. Jag tror att det bidrar till att skaffa mera sammanhängande och konsekventa yttre förbindelser för Europeiska unionen, skydda våra intressen och sprida våra värderingar i världen.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Jag kan se den interna konsekvensen i vad ni säger i egenskap av förespråkare för europeisk integration, vilket jag inte är.

Men vad ni egentligen föreslår är att vi faktiskt ska gå utöver Lissabonstrategin, som är dålig nog, och nästan utesluta rådet som trots alla sina brister i alla fall består av företrädare för nationalstater.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag skulle aldrig föreslå att kommissionen gick emot fördragen eftersom det är dess plikt att se till att fördragen respekteras. Vad jag egentligen begär av medlemsstaterna är att de respekterar fördraget, och samtliga institutioner måste respektera fördraget.

Fördraget skapar en jämvikt, och denna jämvikt måste respekteras. Det står för utveckling i förhållande till det förflutna, där vi hade helt skilda institutioner för att handskas med vad som egentligen är ett mycket viktigt gemensamt intresse – nämligen att skydda de europeiska värderingarna i världen. Jag anser att det är möjligt, med fullständig respekt för fördraget, att åstadkomma exakt vad fördraget är inriktat på att åstadkomma. Det kan göras i en anda av gott samarbete mellan alla institutioner och med fullständig respekt, förstås, för våra medlemsstater.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer från södra Italien, och i vår region bygger ekonomin på små och medelstora företag inom tillverkningsindustrin för textil, kläder och skor samt jordbruk.

Idag har den här typen av industri allvarliga problem på grund av tillströmningen av varor från Kina och de asiatiska marknaderna. Att producera en sko i vår region, i södra Italien, kostar 13 euro. Kostnaden för slutprodukten från Kina är 5,50 euro. En sparkdräkt tillverkad av oss kostar 4–5 euro, medan en från Kina kostar 1 euro.

Företagen flyttar för att överleva eller också stänger de ner, och när de stänger ner går tusentals jobb förlorade, vilket dessutom leder till en konsumtionskris och en utarmning av regionen.

Varje gång jag träffar företagare frågar de mig: "Vad hindrar er från att införa tullar, från att införa skatter?" I Kina finns lågkostnadsproduktion därför att barn från 12 års ålder arbetar 10 timmar per dag utan sociala trygghetsförmåner, utan försäkring och utan sjuk- och hälsovårdsrättigheter.

Jag vet att protektionistiska åtgärder inte är önskade, men vad är svaret? Herr Barroso, när jag möter företagare, vad ska jag säga att EU gör för att bekämpa en oåterkallelig kris där så många företag fallerar och arbetstillfällen går upp i rök och hela regioner i Europa, däribland de fattigaste, södra Italien, genomgår en allvarlig och oåterkallelig kris? Jag vill kunna ge dem svar, herr Barroso, och jag vill höra dem från er.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag förstår att ni är oroade, och er oro är berättigad. Jag vill säga ett par ord om de små och medelstora företagen som faktiskt är den viktigaste drivkraften när det gäller att skapa sysselsättning i Europa, som ni vet.

Hur kan vi bekämpa detta konkurrensproblem som kommer från andra delar av världen med lägre normer både vad gäller sysselsättning och vad gäller miljö? Jag tror definitivt inte att lösningen är att stänga våra gränser, eftersom EU är den absolut största exportören i världen. Lösningen är därför att främja anständigt arbete och försöka höja de sociala normerna i världen. Det är en fråga som vi har verkat för inom G20 också, en fråga som vi har verkat för inom ILO, och en del av den dialog som vi för med andra partner. Men jag tror verkligen inte det är en lösning – såvida det inte handlar om dumpning – att vidta antidumpningsåtgärder, och inte heller är lösningen att stänga våra gränser till andra mycket viktiga handelspartner till EU. Det hade motverkat sitt syfte.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! För att återgå till hanteringen av det grekiska problemet som nämndes tidigare har alla vi som följer utvecklingen och hanteringen av dessa problem på nära håll förstått, och många av oss har fått intrycket, att rådet har knuffat undan kommissionen.

Kommissionen var från början, anser jag, en utjämnande faktor mellan unionens mindre och medelstora medlemsstater och rådet. Idag anser jag att kommissionens roll när det gäller de frågor som Grekland handskas med, och inte bara Grekland, har begränsats till åtgärder och uttalanden av teknokratisk karaktär.

Närmare bestämt undrar jag följande: vi talar om ekonomin, om en valutaunion med starkare överstatliga element. Vi talar även om den ambitiösa Europa 2020-strategin som kommissionen håller på att utarbeta, och vi talar om att bekämpa arbetslösheten och fattigdomen. Hur ska dessa ambitiösa strategier kunna genomföras, när kommissionen inte har den roll den förtjänar?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Sysselsättningsfrågan är som ni vet beroende av den allmänna ekonomiska situationen. Låt oss ha detta klart för oss. Vi kan inte återgå till den sysselsättningsnivå som vi hade före krisen om vi inte först skapar större tillväxt i Europa.

Därför koncentrerar vi våra ansträngningar på nya källor till tillväxt och försöker faktiskt återskapa denna tillväxt som är så viktig för Europeiska unionen.

Det är vår prioritet nu. Vissa åtgärder har vidtagits, i synnerhet vad gäller sysselsättning. I vår Europa 2020-strategi finns vissa förslag på nya färdigheter, nya jobb, program för ungdomar, men den viktigaste är att återställa förutsättningarna för tillväxt, däribland förtroendet i vår ekonomi.

När det gäller den grekiska situationen handlar en hel del, som ni vet, om förtroendet för den grekiska ekonomins framtid. Därför är situationen väldigt beroende av att vissa finanspolitiska obalanser rättas till.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande! Sysselsättningssituationen i Europa är mycket oroande, som mina kolleger har påpekat. Under 2009 förlorade 2,7 miljoner människor sitt arbete i euroområdet. Dessutom har fattigdomsriskerna för den del av befolkningen som har arbete ökat till att omfatta 8 procent av Europas arbetstagare, för att inte nämna det faktum att nästan 17 procent av befolkningen lever under fattigdomströskeln.

Anser ni inte, med tanke på denna situation, att en tvåfrontsstrategi borde tillämpas? Å ena sidan genom att stärka anständigt arbete – det hade varit värt att ta med denna fråga, och inte enbart sysselsättning för tillväxtens skull, i 2020-strategin. Räknar ni för övrigt med att främja gröna, smarta jobb för att skapa ett hållbart och enat samhälle? Å andra sidan genom att höja Europas totala sysselsättningsstal med särskild tonvikt på jobb för ungdomar, som ni nämnde, men också för de över 50 år.

Ökningen av antalet ansökningar till Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och omstruktureringen inom de olika sektorerna pekar på behovet att utveckla en global industripolitik.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Alla de frågor som ni tar upp, herr Daerden, ingår i 2020-strategin. Jag har redan talat om anständigt arbete i mina politiska riktlinjer, på samma sätt som jag talade om en genuin industripolitik för Europa – inte den gamla industripolitiken, utom en politik som syftar till att skapa en hållbar industri i Europa, en modernare politik som fokuserar på hållbarhet.

När det gäller ungdomar är minst två av våra flaggskeppsinitiativ ägnade åt dem, och då menar jag initiativen "Unga på väg" och "Ny kompetens för nya arbetstillfällen". Vi har lagt tonvikten på ett antal syften, t.ex. vad gäller utbildning, bekämpning av fattigdom och kampanjen mot social utestängning. Den här aspekten omfattas av 2020-strategin just därför att vi anser att kampen mot arbetslösheten nu utgör vår högsta prioritet. Jag tror att utvecklingen av den här strategin kommer att göra det möjligt för oss att uppnå viktiga resultat i kampen mot arbetslöshet.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ni vet har arbetslösheten under de senaste åren stigit i alla europeiska länder – även om dess typ skiljer sig åt mellan länderna – och den kommer att fortsätta att öka ytterligare.

Samtliga ekonomer är överrens om att det kommer att krävas minst två år innan de sköra tecken på återhämtning som syns här och var kan bli normen, och att återhämtningen i varje fall kommer att vara så begränsad, under de kommande 10 åren minst, att den inte kommer att generera någon ytterligare sysselsättning. Det innebär att vi kommer att få en ökad arbetslöshet, en förlust av arbetstillfällen för de som idag har arbete, och samtidigt kommer vi att få generationer av unga människor som inte är inne på och inte kan komma in på arbetsmarknaden.

Jag undrar om ni inte anser att det är nödvändigt, med tanke på situationen, att driva fram en åtgärd som kan garantera en standardinkomst i Europa för alla de som mister sina jobb och att betrakta ungdomarnas situation som en sorts nödsituation och därmed komma fram med en specifik utbildningsrelaterad åtgärd som de kan ha nytta av under hela den tid som de kommer att få stå utanför arbetsmarknaden.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Ni har i princip rätt i er analys av situationen på arbetsmarknaden. Faktum är att situationen förvärras alltmer, även om det sker lite långsammare än tidigare. Vi börjar också se mer entydiga tecken på stabilisering i vissa medlemsstater.

Det har gått nio månader sedan ekonomin började återhämta sig från en djup recession, och det kan dröja en bit in på året innan den svaga konjunkturuppgången börjar få effekt och vända utvecklingen på arbetsmarknaden. Det är därför vi nu prioriterar sysselsättningen. Som ni sade är arbetslösheten särskilt oroande för ungdomar. Vi har över 20 procents ungdomsarbetslöshet i Europa. Vi har därför lanserat tre initiativ för i år. Två av dem har jag redan nämnt. Dessutom har vi ett initiativ för arbete för ungdomar. Ett av de initiativ som vi kommer att utarbeta är en satsning på yrkesutbildning, genom att öka antalet lärlingsprojekt som finansieras genom Europeiska socialfonden. Ett annat initiativ går ut på att främja kvalitativt praktiskt lärande på arbetsplatsen efter avlagd examen, så kallad praktik, bland annat med möjlighet att göra praktik i andra medlemsstater.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Förra veckan lanserade European Climate Foundation sin färdplan, *Roadmap 2050*. Färdplanen visar hur EU på tre olika sätt kan minska sina koldioxidutsläpp med 80 procent till 2050, i enlighet med våra ambitioner i Kyotoprotokollet. Vi kan åstadkomma detta utan att det kostar särskilt mycket extra. Vi skulle kunna bli nästan helt självförsörjande i fråga om energiresurser, och vi skulle se en väsentlig nettoökning i antalet arbetstillfällen genom att minska koldioxidutsläppen i vår ekonomi.

Det kan dock endast genomföras på EU-nivå. Kommer kommissionen att stödja färdplanen? Kommer den att försöka ge EU en skjuts framåt genom att föreslå de politiska åtgärder som behövs? Här finns stora möjligheter att skapa nya arbetstillfällen. Kommer ni, ordförande Barroso, att utnyttja idén för att sporra medlemsstaterna att vidta de åtgärder som behövs?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Jag känner till rapporten från European Climate Foundation, och inom 2020-strategin har vi faktiskt föreslagit ett resurseffektivt europeiskt flaggskeppsinitiativ som just syftar till att skilja tillväxt och resurser från varandra och på så sätt ge Europa en konkurrensfördel jämfört med andra internationella partner.

Detta mål fanns också med i kommissionens arbetsprogram för 2010 och därefter. Kommissionen avser att utarbeta en strategi för hur Europa före 2050 ska övergå till att vara en koldioxidsnål, resurseffektiv ekonomi

som är anpassad till klimatförändringen, framförallt genom att minska koldioxidutsläppen i energi- och transportsektorn, och därmed skapa en långsiktig ram för politik och investeringar. Jag betonar ordet investeringar.

Vi anser att klimatagendan, precis som vi kan se i sektorn för förnybar energi, kan vara ett sätt att skapa fler arbetstillfällen i Europa, det vi brukar kallar "gröna jobb".

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (EN) Den senaste tiden har det presenterats flera nya it-verktyg, såsom Google Books eller iPad, som skulle underlätta tillgången till kulturellt innehåll i digitalt format, framförallt så kallade e-böcker. De flesta av dessa initiativ kommer emellertid från Förenta staterna. Vad tänker kommissionen göra för att främja digitaliseringen av vårt kulturarv på den europeiska kontinenten?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Det europeiska digitala biblioteket är ett initiativ för att digitalisera samlingarna i våra nationella bibliotek, museer och deras arkiv. Att digitalisera, tillgängliggöra och bevara vårt rika kulturarv är en av vår tids stora uppgifter. Vi får dock inte äventyra författarnas och förläggarnas rättigheter. Detta gäller även verk som är utgångna på förlagen och så kallade "anonyma" verk. Vi måste även bedöma om vår ekonomiska insats och de offentlig-privata partnerskap som det ibland rör sig om är tillräckliga för att klara denna mycket viktiga samhällsutmaning.

Mot bakgrund av detta har jag bitt kommissionens vice ordförande Neelie Kroes och kommissionsledamot Androulla Vassiliou att inrätta en visemannakommitté. Jag har idag nöjet att meddela att Maurice Lavie, Elizabeth Nigerman och Jacques Decare kommer att anförtros denna uppgift. Som en visemannakommitté kommer de att främja idén om att genom digitalisering bevara vårt mycket viktiga arv, naturligtvis med full respekt för upphovsrätten. Jag ser fram emot att ta del av deras rekommendationer i dessa viktiga frågor vid årets slut.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr Barroso! Jag skulle vilja veta hur ni tror att stängningen av lufterummet, som nu har pågått i flera dagar, kommer att påverka sysselsättningen i luftfartssektorn? På förstasidan av den inflytelserika tidningen *Financial Times* står det idag att stängningen, som har drabbat nästan 7 miljoner passagerare och föranlett 80 000 inställda flygavgångar, har inneburit förluster för flygindustrin på 200 miljoner US-dollar om dagen. Hur tror ni att detta kommer att påverka sysselsättningen i sektorn? Jag har nämligen förstått att detta var det främsta skälet till er och Herman Van Rompuys frånvaro vid den polska presidentens begravning i Krakow.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Till att börja med vill jag hålla isär begravningen från övriga frågor.

Jag hyste stor respekt för President Lech Kaczyński. Jag arbetade mycket lojalt tillsammans med honom. Jag gjorde allt för att kunna närvara vid hans begravning.

Jag närvarade vid alla ceremonier jag kunde för att hedra minnet av president Kaczyński, hans fru och alla som omkom i den tragiska olyckan. Jag förstår inte hur man kan framföra den här typen av kritik mot EU:s institutioner, genom att utnyttja det faktum att alla dessa människor omkom.

Jag försökte in i allra sista stund åka till president Kaczyńskis begravning. Problemet är att jag först på lördagen, sent på kvällen, fick höra att det flyg som anordnades av de belgiska myndigheterna var inställt. Jag hade inte längre någon möjlighet att åka.

Jag vill således göra det helt klart att jag har gjort allt jag har kunnat för att hedra, inte bara de människor som omkom i den tragiska olyckan, utan även Polen som nation.

När det gäller själva frågan, om jag nu får använda den andra minuten till att besvara frågan om luftfartssektorn, så är vi medvetna om att vulkanen medför stora konsekvenser för industrin. Därför arbetar vi redan med att se hur vi kan hjälpa den europeiska luftfartsindustrin, om den behöver hjälp.

Den drabbas av stora ekonomiska förluster eftersom man inte har kunnat bedriva någon kommersiell verksamhet på flera dagar. Vi måste försöka hitta en global lösning för att hjälpa industrin ut ur krisen. Faktum är att vi har gjort det här en gång förut, under krisen efter den 11 september. Vi tittar således på olika sätt att lätta på reglerna om statligt stöd, precis som vi har gjort tidigare. Vi diskuterade detta vid sammanträdet i kollegiet idag.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr Barroso! Enligt officiell statistik har arbetslösheten i EU fluktuerat mellan 8 och 9 procent mellan 2000 och 2006, under Lissabonstrategin som talade om full sysselsättning.

Kommissionen förklarar i en rapport nyligen att arbetslösheten kommer att nå och överstiga 10 procent under 2010, en "social vulkan" för att använda språkbruket för dagen.

I ett antal länder som tillämpar sparprogram, till exempel Irland och Grekland, samt i länder som Rumänien, Ungern och Lettland, där Internationella valutafonden har blivit inkopplad, har arbetslösheten dessutom stigit till rekordnivåer.

Mot bakgrund av detta frågar jag er följande: Har kommissionen studerat konsekvenserna av den åtstramningspolitik som ni uppmanar och pressar länder att följa för att ta sig ur krisen? Har ni studerat vilka konsekvenser detta får för sysselsättningen och ekonomin i ett land där Internationella valutafonden har kopplats in? Anser ni att arbetslösheten kommer att minska i Europa till följd av denna politik?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Vi tvingar ingen att vidta åtgärder. När det gäller Grekland var det de grekiska myndigheterna som fattade besluten. Ni förstår dock säkert att den situation av makroekonomisk obalans som råder i den grekiska ekonomin är mycket negativ för tillväxten och även för sysselsättningen.

Det är uppenbart att det inte kommer att bli några investeringar eller någon tillväxt i Grekland om vi inte återskapar förtroendet för Greklands offentliga finanser. Utan tillväxt kan vi inte skapa sysselsättning. Därför bör vi inte ställa makroekonomisk stabilitet och återhållsamhet i motsättning eller motsats till tillväxt. Problemet är att se hur vi kan hantera en övergång, hur vi kan fortsätta att stimulera de ekonomier som har marginal att göra det, och samtidigt respektera den balans som krävs för makroekonomisk stabilitet. Det ligger därför i den grekiska ekonomins och de grekiska arbetstagarnas intresse att se till att Greklands offentliga finanser återfår sin trovärdighet så snart som möjligt.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Min fråga handlar om vulkanutbrottet som naturligtvis kommer att påverka partikel- och koldioxidutsläppen. Anser ni att det går att utvärdera vilka partikelhalter man bör räkna med i framtiden för att förhindra att arbetstillfällen äventyras? Våra luftkvalitetsdirektiv innehåller väsentliga begränsningar i det avseendet.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Vulkanutbrottet ligger verkligen utanför EU-institutionernas eller de nationella regeringarnas kontroll. Det inträffade, och nu måste vi ta itu med dess konsekvenser.

När det gäller luftfartsindustrin har vi redan sagt att vi tittar på vad vi kan göra, även med utgångspunkt i hur vi gjorde förra gången, efter den 11 september.

När det gäller den ekonomiska situationen anser jag att det är för tidigt att göra någon övergripande bedömning av de skador som uppstått, och det är förmodligen bättre att undvika väldigt dramatiska – eller låt oss säga panikartade – scenarier. Det som vi anser är viktigt nu är att ta itu med skadorna och försöka se vad vi kan göra på EU-nivå. Vi bör dock komma ihåg en sak – på EU-nivå ansvarar vi för en procent av den offentliga budgeten. Övriga 99 procent ligger i medlemsstaternas händer. Jag tycker därför att det är orättvist att vända sig till EU och be oss att försöka lösa alla problem, när vi inte har resurserna att göra det.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr Barroso! Ni har i 2020-strategin presenterat mycket ambitiösa sysselsättningsökningar, från 63 procent till 76 procent, och en minskad arbetslöshet bland personer som lämnar skolan i förtid till 10 procent. Ni betonar även utbildning, som är en nyckel till utveckling, så att 40 procent av EU-medborgarna i framtiden kommer att ha fullföljt en eftergymnasial utbildning.

Mot bakgrund av detta skulle jag vilja ställa följande fråga: Kommer Europeiska socialfonden och de fonder som är avsedda för forskning och utveckling att bibehållas i EU:s framtida budget? Detta är faktiskt viktigt för att kunna lägga tonvikten på moderna metoder, innovation och ökande sysselsättning. Tycker ni inte att vi även borde betona mikroföretagens utveckling? Detta är nämligen bästa sättet att främja egenföretagandet som fortfarande är för lågt idag. Mot bakgrund av detta förefaller dessa frågor vara motiverade.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Ja, som ni vet har vi föreslagit att utbildning ska vara ett av målen i EU 2020-strategin, till exempel att minska antalet personer som lämnar skolan i förtid och utöka den gymnasiala utbildningen. Vi anser inte att det går att diskutera konkurrenskraften i EU utan att ta upp utbildningsfrågan.

Vi försöker därför övertyga alla medlemsstater om att acceptera detta mål, och därefter måste vi naturligtvis få fram resurser, en del från medlemsstaterna och en del från EU. Därefter måste vi diskutera budgetramen. Vi är inte där än, men jag tycker visst att vissa åtgärder även bör vidtas på EU-nivå för att komplettera de nationella regeringarnas insatser. Vi har faktiskt redan vissa åtgärder för ungdomar i form av lärlingsplatser och praktikplatser inom socialfonden. Det är vår avsikt. Vi kan inte förutspå vilka resurser som kommer att finnas tillgängliga i socialfonden, men vi anser att vi bör hålla en rimlig ambitionsnivå på EU-nivå.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Igår fick vi höra i medierna att Opelanläggningen i Antwerpen kommer att läggas ned. Det här är bara ett av många exempel på förlorade arbetstillfällen i Europa. Nästa torsdag kommer de europeiska industriförbunden att hålla en demonstrationsdag i hela Europa. De vill rädda arbetstillfällen och trygga EU:s framtid som en industriell bas. Fackets medlemmar vill ha full sysselsättning, men de vill även ha en effektiv EU-politik och tydliga besked idag, inte om fem år.

Ert arbetsprogram ger inte någon särskilt tydlig information på den punkten. Ni har precis hänvisat till riktlinjerna och strategidokumentet Europa 2020. Jag anser inte att detta är tillräckligt specifikt. Ni borde ge några exempel. Vad planerar ni att göra för att på nytt bygga upp våra strategiskt viktiga industrisektorer i Europa, och vilken roll spelar kommissionen för att trygga fordonsindustrins överlevnad och bevara arbetstillfällen?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Riktlinjerna för sysselsättningen är väldigt beroende av den övergripande ekonomiska tillväxten, men vi avser att stärka sysselsättningsaspekten i vår Europa 2020-strategi. Faktum är att vi har fyra riktlinjer: att öka deltagandet på arbetsmarknaden och minska den strukturella arbetslösheten, utveckla en utbildad arbetsstyrka, främja kvalitativa arbetstillfällen och livslångt lärande, förbättra utbildningssystemen och öka deltagandet i social utbildning, samt bekämpa fattigdom och socialt utanförskap.

Det här är allmänna riktlinjer som EU-institutionerna och de nationella regeringarna nu måste följa med alla de instrument som de har till sitt förfogande. Det stämmer att det inte finns någon enkel lösning. Det finns ingen universal- eller patentlösning på arbetslösheten i Europa. Lösningen måste även komma ur de övergripande tillväxtfrämjande åtgärder som vidtagits för att skapa finansiell stabilitet, återskapa förtroendet för våra marknader och för att tillvarata den inre marknadens potential. Det är enda sättet att göra det.

När det gäller fordonsindustrin vet vi naturligtvis att det har funnits överkapacitet inte bara i Europa utan i hela världen. Vi följer utvecklingen mycket noga tillsammans med industrin, bland annat fackföreningarna i sektorn.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Arbetslösheten och utanförskapet bland ungdomar är ett stort problem. Som ni har sagt är 20 procent av ungdomarna arbetslösa.

Problemet är också att samtidigt som många människor sägs upp från sina arbeten är en stor del av dem över 50 år. Samtidigt finns det dock människor i vissa medlemsstater som säger att vi måste arbeta längre och att vi måste höja pensionsåldern. Det finns också de som säger att vi behöver ta in mer arbetskraft utifrån. Det skulle därför krävas en omfattande arbetskraftsmigration. Jag anser att det finns lite av en motsättning här.

Jag skulle vilja ställa följande fråga: Om människor vill arbeta längre, varför erbjuds då inte människor över 50 år möjlighet att fortsätta arbeta? Varför sägs de i stället upp? Varför skapar vi inte möjligheter för våra ungdomar utan säger i stället till dem att vi behöver arbetskraftsinvandring?

Vad är EU:s strategi i den här frågan? Kan vi inte skapa en sådan strategi? Jag tror att vi alla anser att vi bör se till att begåvade ungdomar hittar arbete och inte utestängs. Vårt samhälle kommer alltid att betala ett högt pris för utanförskap.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Jag vill vinna den här globala konkurrenstävlingen. En sak är säker: Vi behöver fler människor som arbetar mer och längre – och, vill jag tillägga, bättre, på ett mer konkurrenskraftigt sätt.

Det finns ingen motsättning mellan att arbeta längre i livet och att tillåta viss invandring till Europa. Det är faktiskt ganska otroligt, men idag finns det nästan en miljon lediga tjänster i Tyskland och nästan en halv miljon i Storbritannien. Det visar att det finns ett matchningsproblem mellan tillgång och efterfrågan på arbetskraft.

Det finns mycket att göra på det här området. Jag anser att pensionsreformer också är ett sätt att bidra till det. Jag vill betona att medlemsstaterna under den här krisen inte tillgrepp den sedvanliga policyn att låta människor gå i förtidspension. Det har de inte gjort. Det har faktiskt gått att hålla kvar människor i arbete längre. Det är viktigt eftersom vi måste öka sysselsättningen i Europa för att bevara Europas konkurrenskraft.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Herr Barroso! Ni sade i ert anförande idag att en av kommissionens prioriteringar när det gäller sysselsättningspolitiken är att hjälpa nyutexaminerade och ungdomar att komma ut på arbetsmarknaden.

Vi vet att arbetslösheten i denna socialgrupp för närvarande är väldigt hög. I Spanien är den för närvarande nästan 40 procent medan den i Polen är 20 procent, och den stiger tyvärr hela tiden. Jag tycker att ett problem är att de ämnen som det ges undervisning i inte motsvarar behoven på arbetsmarknaden. Ett annat är att det är svårt att skaffa sig arbetslivserfarenhet.

Anser ni att man kan säga att Leonardo da Vinci-programmet är ineffektivt inom utbildning och yrkesutbildning? Vad anser ni om programmet? Förbereder kommissionen nya åtgärder, och i så fall vilka, för att ta itu med den ökande ungdomsarbetslösheten? Vad kan ni erbjuda och föreslå idag, herr Barroso, för ungdomarna i Europa?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Ungdomsarbetslösheten är nu det mest dramatiska problemet när det gäller arbetslösheten i Europa eftersom den ligger på över 20 procent.

Vi har därför tillkännagivit tre konkreta initiativ: "Unga på väg", "Arbete för unga" och "Ny kompetens för nya arbetstillfällen". "Unga på väg" syftar till att göra de europeiska utbildningssystemen mer effektiva och rättvisa, "Arbete för unga" syftar till att undersöka olika sätt att hantera krisens konsekvenser för ungdomar och "Ny kompetens för nya arbetstillfällen" syftar till att bättre matcha kompetens och tillgång på arbetskraft med efterfrågan.

Jag har precis belyst situationen i två av de största medlemsstaterna i Europa eftersom vi 2020 kommer att ha 16 miljoner fler arbetstillfällen som kräver välkvalificerad arbetskraft. Europeiska socialfonden kommer till exempel att spendera 13,5 miljoner euro under perioden 2007–2013 på att främja anpassningsåtgärder för arbetstagare och företag.

Det finns vissa åtgärder som vi kan vidta på europeisk nivå, på gemenskapsnivå, för att komplettera våra medlemsstaters insatser för att ta itu med problemet med ungdomsarbetslöshet.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr Barroso! Jag håller inte med er. Ni sade att Europa 2020 innehöll åtgärder för att tillvarata möjligheten att skapa gröna arbetstillfällen i EU. Det stämmer inte. Ni har helt enkelt inte tagit med det i strategin, och jag undrar varför. Det är uppenbart att om man vill skapa sysselsättning så är en miljöanpassning av ekonomin en viktig möjlighet för att skapa arbetstillfällen. Varför ingår det här inte i Europa 2020-strategin? Vad planerar kommissionen att göra för att tillvarata alla möjligheter att skapa nya arbetstillfällen i en hållbar ekonomi i Europa, särskilt med tanke på att Europeiska rådets ordförande har tagit upp detta som en viktig punkt i sitt koncept, eftersom han anser att det är en stor möjlighet? Vad tänker kommissionen göra?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Jag måste påminna er om att det var kommissionen som lanserade energi- och klimatförändringspaketet. Vi har också betonat att det i vissa sektorer finns stora möjligheter att skapa nya arbetstillfällen genom en miljöanpassning av ekonomin och att det är en av prioriteringarna för framtiden och ett av de viktigaste målen i EU 2020.

Klimat- och energimålen om att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent, att 20 procent av all energi ska vara förnybar energi och att öka energieffektiviteten med 20 procent är centrala mål i EU 2020-strategin.

För att nå målet om 20 procent förnybar energi kommer vi till exempel att skapa arbetstillfällen i hela den sektorn. Det är verkligen en central del av vår ekonomiska strategi för framtiden, och vi har faktiskt gjort det till ett av våra huvudmål. Tillväxt, inte bara smart tillväxt och rättvis tillväxt, utan även hållbar tillväxt.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Det har talats en hel del om ungdomar, vilket jag tycker bara är rätt. Det finns dock en annan grupp människor som drabbas mycket hårt av sysselsättningskrisen, och det är kvinnorna. För närvarande, när det uppstår underskott i de nationella ekonomierna och medlemsstaterna gör nedskärningar i sina budgetar, görs nedskärningarna nämligen ofta inom till exempel hälso- och sjukvård och utbildning där kvinnor arbetar.

Jag skulle även vilja fråga er, herr Barroso, vad ni tänker säga och göra med de medlemsstater som skär ned på personal, utbildning och hälso- och sjukvård, trots att vi enligt 2020-strategin måste investera i dessa områden? Dagens paroll i medlemsstaterna är "spara, spara, spara" och inte "investera, investera, investera i människor". Med anledning av detta, vad tänker ni göra med dessa medlemsstater?

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Arbetslösheten för kvinnor hade i februari 2010 stigit till 9,3 procent, vilket kan jämföras med 9,8 procent för män. Den är alltså lägre för kvinnor än för män. Det stämmer dock att kvinnors arbetslöshet, som ni sade, i framtiden kan ge skäl till oro, eftersom vissa av de sektorer som kommer att drabbas hårdast av den kommande finanspolitiska åtstramningen är dem där framförallt kvinnor arbetar.

Det vi måste göra är att uppmana medlemsstaterna att ta hänsyn till det i sin politik och inte acceptera att kvinnor missgynnas i denna övergång. Vi anser att sysselsättningsmålet – och det här har vi även diskuterat med medlemsstaterna i Europeiska rådet – bör vara inriktat på att öka sysselsättningen bland både män och kvinnor. I vissa medlemsstater finns det faktiskt stora möjligheter till detta. Det finns en del länder där sysselsättningsgraden för kvinnor fortfarande är mycket lägre än för män.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack för era svar och för att ni deltagit i frågestunden här i Europaparlamentet. Jag tycker att det har varit intressant.

Tack, kolleger, för ert aktiva deltagande under den senaste timmen.

Vi kommer att träffas igen nästa månad under frågestunden med ordförande Barroso.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

8. EU-strategin för förbindelserna med Latinamerika (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för utskottet för utrikesfrågor, om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika (2009/2213(INI)) (A7-0111/2010).

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, föredragande. – (ES) Fru talman, fru Ashton! Jag skulle vilja säga att man i det betänkande som antagits av utskottet å ena sidan erkänner det spanska ordförandeskapets arbete – som jag inte ser här i kammaren, vilket förvånar mig med tanke på att vi talar om en fråga som rör Latinamerika – och å andra sidan välkomnar kommissionens meddelande *Europeiska unionen och Latinamerika: Globala aktörer i partnerskap*. Jag tycker att det är svårt att hitta två regioner som har mer gemensamt i form av värderingar och intressen än Europa och Latinamerika.

Vi känner alla till siffrorna: Tillsammans har de över en miljard invånare, de står för över 25 procent av världens bruttonationalprodukt, och utgör tillsammans med länderna i Västindien nästan en tredjedel av länderna i FN.

Det är också väl känt att EU, även om siffrorna visar på en knapp minskning, är den största givaren av utvecklingsbistånd, den största investeraren i regionen, Latinamerikas näst största handelspartner och Mercosur-ländernas och Chiles största handelspartner.

Viktigare än siffrorna är dock att vi ser Latinamerika som mer än en marknad för Europa. Vi delar därför en lång rad principer och värderingar, bland annat pluralistisk och representativ demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, yttrandefrihet, rättsstaten, rättsstatsprincipen, rättssäkerhet och förkastande av alla former av diktatur och auktoritärt styre.

Fru Ashton! Toppmötet kommer vid en mycket anmärkningsvärd tidpunkt för EU och Latinamerika. Det är en anmärkningsvärd tidpunkt för EU, eftersom vi, efter att ha genomgått en reformprocess, i och med Lissabonfördragets ikraftträdande, är lite upptagna av att övervinna och fundera över våra egna problem med den ekonomiska och monetära krisen. Vi har sett att Internationella valutafonden för första gången inte behöver rädda ett latinamerikanskt land utan en EU-medlemsstat som är medlem i den monetära unionen.

När vi tittar på EU:s tillväxt för förra året ser vi att vi i genomsnitt hade en negativ tillväxt på 5 procent, medan Latinamerika hade en negativ tillväxt på 1,8 procent. När vi tittar på tillväxtprognoserna för nästa år ser vi att EU beräknas ha en genomsnittlig tillväxt på 0,7 procent och Latinamerika 5 procent. Det innebär att det kommande toppmötet inte kommer att bli ett toppmöte mellan nord och syd, som vid tidigare toppmöten,

utan ett toppmöte mellan jämlikar. I det avseendet tycker jag att vi bör blicka tillbaka, om än kortvarigt, och känna oss nöjda med det som vi har uppnått under de senaste åren.

Det är dock uppenbart att det fortfarande återstår en hel del att göra. EU har under perioden 2000–2010 ingått associeringsavtal med Mexiko och Chile, medan Förenta staterna har ingått avtal med hela Centralamerika, med Colombia och Peru, samt med olika Mercosur-länder. Vi måste därför snabbt komma ikapp och på något sätt försöka få till stånd strategiska partnerskap med Mexiko och Chile, tillämpa klausulen om framtida utveckling i avtalen och ingå avtal med Centralamerika, där vi måste vidta generösare åtgärder. Samtidigt välkomnar parlamentet de initiativ som ni har lagt fram om att inrätta en stiftelse för EU och Latinamerika samt investeringsmekanismen.

Fru Ashton! Toppmötet är emellertid inte vilket toppmöte som helst. En väldigt viktig fråga står på spel. Om vi fortsätter att förlora vår andel av handeln med regionen, som har minskat från 25 procent till strax över 15 procent på grund av länder som Kina, kommer vi att bli irrelevanta. I enlighet med det spanska ordförandeskapet uppmanar jag därför er, som vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, att skicka en mycket tydlig signal om det engagemang som det nya Europa som vi håller på att bygga hyser för våra gamla vänner i Latinamerika.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Det gläder mig att vara tillbaka i Europaparlamentet, och jag ser verkligen fram emot den här debatten om förbindelserna med Latinamerika.

Jag vill börja med att tacka José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra för ett utmärkt betänkande. Jag tycker att det visar väldigt tydligt att våra båda institutioner är överens om vikten av – och som han mycket riktigt sade, utsikterna för – EU:s partnerskap i regionen. Jag välkomnar parlamentets åtagande att stärka förbindelserna med Latinamerika, bland annat genom den interparlamentariska dialogen. Våra gemensamma insatser är centrala för att utveckla en enhetlig politik och en stark närvaro i regionen. Jag håller med om att det kommande toppmötet är en bra möjlighet att bekräfta vårt engagemang för regionen och vår föresats att fördjupa partnerskapet.

Som mycket riktigt påpekas i betänkandet har partnerskapet varit framgångsrikt. Idag är EU Latinamerikas näst största handelspartner och största investerare i regionen. Vi utökar vårt samarbete som nu inte bara omfattar ekonomiska frågor utan även andra viktiga strategiska frågor – klimatförändringen, icke-spridning, bekämpning av narkotikahandeln, främjande av fred och säkerhet i hela världen.

Med detta i åtanke angav kommissionen förra året sin strategi för Latinamerika i meddelandet *Europeiska unionen och Latinamerika: Globala aktörer i partnerskap*. Vår huvudsakliga slutsats var att fördjupa den regionala dialogen och stödja regional integration, att stärka bilaterala förbindelser – och ta hänsyn till regionens mångfald – och att anpassa samarbetsprogrammen för att se till att de är fokuserade och resultatinknippade.

Det gläder mig att vi har tagit ett antal initiativ sedan dess. Vi har arbetat mycket nära med Brasilien och Mexiko om strategiska partnerskap och med Chile om ett associeringsavtal för utveckling och innovation. Vi har avslutat förhandlingarna med Peru och Colombia om ett flerpartshandelsavtal, vi räknar med att avsluta förhandlingarna om ett associeringsavtal med Centralamerika inom en snar framtid och vi arbetar för att återuppta förhandlingarna med Mercosur-länderna. Vi har fördjupat våra politiska dialoger om en rad frågor – hållbar utveckling, migration och kampen mot narkotika. Det här är viktiga förhandlingar och dialoger. De stärker våra förbindelser.

Det finns även mycket praktiskt vi kan göra när det gäller regional integration. Det är väldigt viktigt att EU och Latinamerika gemensamt kan fokusera på prioriterade områden. Jag håller med om att toppmötet är ett viktigt tillfälle. Vi vill ha en handlingsplan som omfattar samarbete i viktiga frågor – vetenskap, teknik och innovation, miljö, klimatförändringen och så vidare. För det andra vill vi erkänna de framsteg som gjorts med de olika delregionerna och stärka de bilaterala partnerskapen. För det tredje, som José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra sade, vill vi lansera investeringsfonden och inrätta stiftelsen för EU och Latinamerika/Västindien. Vi arbetar hårt för att stärka förbindelserna mellan EU och Latinamerika i vad som naturligtvis är en föränderlig värld och där vi kan maximera vår potential.

Jag ser fram emot att höra parlamentsledamöternas synpunkter och besvara eventuella frågor.

Catherine Grèze, föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Mot bakgrund av den finansiella, sociala och miljömässiga krisen har EU en viktig uppgift inför toppmötet i Madrid, nämligen att samarbeta för att främja utveckling.

Som officiell försvarare av mänskliga rättigheter och utvecklingsbistånd måste EU ta sig an många utmaningar i Latinamerika. Låt oss komma ihåg att EU efter att ha utlovat nästan 3 miljarder euro under tio år är den största givaren. Utskottet för utveckling välkomnar kommissionens utfästelse om att se till att millennieutvecklingsmålen respekteras, särskilt när det gäller utbildning.

Jag välkomnar också att man i betänkandet från utskottet för utrikesfrågor erkänner problemet med kvinnomord och prioriterar kampen mot klimatförändringen.

Jag beklagar dock att det saknas konkreta åtgärder och en verklig utvecklingsstrategi. Efter Köpenhamnskonferensen uppmanade utskottet för utveckling EU att uppmärksamma innovativa projekt i Latinamerika, till exempel dem som presenterades vid toppmötet i Cochabamba i veckan eller Yasuni ITT-projektet i Ecuador.

Respekt för ursprungsbefolkningarnas politiska, sociala, miljömässiga och kulturella rättigheter måste vara en central del i våra transatlantiska förbindelser. Vi har också betonat vikten av att iakttä Internationala arbetsorganisationens konventioner som trotsas i Colombia. Miljömässiga och sociala miniminormer måste iakttas.

Slutligen beklagar vi att det inte nämns någonting om offentliga tjänster, vatten eller hälso- och sjukvård i betänkandet från utskottet för utrikesfrågor. Personligen tror jag inte på en ökning av antalet studieorganisationer med en löjlig budget som inte ger möjlighet till verklig dialog med det civila samhället. Jag ser inte vitsen med att skapa fler budgetrubriker med otydliga mål som inkräktar på utvecklingsbiståndets budgetposter. Jag tror inte på ett avtal där man inte prioriterar respekten för mänskliga rättigheter och miljön.

Målet med partnerskapet mellan EU och Latinamerika är inte bara att skydda kommersiella vinster. Frihandelsavtalen med Peru och Colombia är mycket dåliga bevis på motsatsen. Det är vår skyldighet att främja regional integration och motsätta oss eventuella avtal som försvagar denna integration.

Det är vår skyldighet att framförallt försvara mänskliga rättigheter och respekt för miljön i alla våra yttre förbindelser.

Pablo Zalba Bidegain, för PPE-gruppen. – (ES) Fru talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag anser bestämt att vi måste se Latinamerika som en mycket viktig handelspartner.

Vi anser att vi bör återuppta förhandlingarna om avtalet mellan EU och Mercosur, som påverkar 700 miljoner människor och kommer att bli det ambitiösaste biregionala avtalet i världen.

Vi anser också att förhandlingarna om avtalet mellan EU och Centralamerika bör slutföras före toppmötet i Madrid som äger rum i maj.

Vi måste även utveckla associeringsavtalen med Mexiko och Chile som har varit en verklig succé. Vi måste därför uttrycka vår tillfredsställelse över slutförandet av frihandelsavtalet med Colombia som kommer att gynna både Europa och det latinamerikanska landet.

Vi anser att det nu är parlamentets uppgift att så småningom ratificera dessa avtal och se till att inget av länderna i Andinska gemenskapen som vill ingå avtal utesluts.

Vi anser naturligtvis också att frihandelsavtal kan och bör vara ett användbart verktyg för att främja utvecklingen av medborgarnas fri- och rättigheter.

Slutligen anser vi att vi i framtiden å ena sidan bör utveckla EU:s avtal med de olika länderna och regionala grupperna och å andra sidan främja interregionala integrationsavtal inom Latinamerika.

Emilio Menéndez del Valle, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman, fru Ashton! Först vill jag gratulera José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra till ett mycket lyckat betänkande.

Som ni vet är toppmötet i maj ett utmärkt tillfälle att utveckla förbindelserna mellan de båda parterna. Jag gratulerar det spanska ordförandeskapet till ett gott arbete på den punkten. Trots det anser jag att det är viktigt att fortsätta att främja och stärka förbindelserna efter ordförandeskapets slut. Här finns det en hel del för er att göra, fru Ashton, för det finns ingen annan region i världen som har större historisk, kulturell och institutionell frändskap med Europa än Latinamerika. Det finns än större anledning att främja förbindelserna med tanke på att det latinamerikanska folkets önskan och Europas ständiga stöd för demokratiska institutioner har gjort att dessa institutioner har stärkts.

Detta betänkande, som jag anser mig kunna påstå att min grupp har lämnat ett väsentligt bidrag till, är ett bra budskap att skicka till toppmötet i Madrid i maj. Jag hoppas att det kommer att bidra till toppmötets resultat och till att framhäva att det är viktigt att ta ett kliv framåt i de strategiska förbindelserna mellan EU och Latinamerika och Västindien.

Vi stöder naturligtvis antagandet av den latinamerikanska investeringsmekanismen och inrättandet av stiftelsen för EU och Latinamerika/Västindien vid toppmötet.

Även om vi är medvetna om de svårigheter som funnits under tidigare år hoppas vi att toppmötet i Madrid kan ge förhandlingarna med Mercosur en skjuts framåt.

Vi välkomnar även slutförandet av förhandlingarna om flerpartsavtalet med Peru och Colombia. Det var ett stort framsteg. Vi räknar också med att vi när den tiden kommer kan utforma ett bra, intelligent avtal som innebär att även Ecuador kan införlivas samt att vi alltid också lämnar dörren öppen för Bolivia.

Hur kan vi slutligen annat än välkomna att vi med största sannolikhet och ytterst välkommet kommer att ingå ett avtal med Centralamerika och att vi nu har gått med på att inkludera Panama i avtalet och i förhandlingarna?

Jag ska avsluta med att säga att allt detta givetvis måste ses mot bakgrund av det som gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet anser vara den grundläggande sociopolitiska filosofin på området. Det innebär att stödja de olika integrationsprocesserna i Latinamerika, kräva respekt för mänskliga rättigheter och inta ett inkluderande utvecklingsperspektiv och samtidigt alltid föra en öppen dialog, trots eventuella svårigheter som kan uppstå, och fördjupa våra förbindelser med våra strategiska partner för att närma oss målen.

Vladko Todorov Panayotov, för ALDE-gruppen. – (BG) Fru talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag vill först av allt uttrycka min förtjusning över José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras stora insats för att utveckla förbindelserna mellan EU och Latinamerika och den alldeles särskilda roll han har spelat vid sammanställningen av betänkandet. Det strategiska partnerskapet mellan EU och Latinamerika fram till 2015 kommer att utvecklas mot bakgrund av "Agenda 2020", det globala avtal som utarbetats för att bekämpa klimatförändringen och främja våra strävanden efter en grön, miljövänlig ekonomi. Jag vill därför betona att Latinamerika är en strategisk partner över vilken Europa måste utöva ett ännu större ekonomiskt och kulturellt inflytande. Detta partnerskap kan ha mycket stor betydelse, särskilt under den rådande globala finansiella krisen, och öppna för större möjligheter för kommersiella, vetenskapliga och tekniska utbyten som gör att vi kan ta oss ur krisen starkare och stabilare.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag skulle vilja tala på spanska, åtminstone under första delen av mitt anförande.

Jag vill även belysa den process som har ägt rum i förhandlingarna sedan José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande först lades fram och vad vi har åstadkommit nu. Jag anser att det har varit en bra process. Ni har godtagit flera av våra ståndpunkter, även om jag naturligtvis måste säga att betänkandet hade sett annorlunda ut om det skrivits av gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen, men så är det i parlamentet.

Herr Salafranca Sánchez-Neyra! Ni sade att ni ville se förbindelserna mellan EU och Latinamerika som förbindelser mellan jämlikar, och jag måste säga att idén tilltalar mig. Problemet är dock att fastställa vilka dessa jämlikar är: Är det regeringarna, som också är olika, eller är det folket, som kräver mer information, eller fler rättigheter – som i kvinnornas fall – eller att fattigdomen utrotas?

Det är någonting som behöver definieras och som jag anser till viss del fortfarande saknas i betänkandet. Jag medger dock att vi har lyckats till viss del. Det gläder mig också att Verts/ALE-gruppen har lyckats få med ursprungsbefolkningarnas kulturella rättigheter, ett förslag som kom från utskottet för utveckling. Frågan om kvinnomord, som är en mycket allvarlig aspekt av våldet mot kvinnor, har också tagits med, liksom domen i Interamerikanska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Jag anser att detta är stora framsteg. Sedan har vi även klimatförändringen, som påverkar befolkningarna på båda kontinenterna, till exempel det som sker med glaciärerna.

På en punkt skiljer sig det som Verts/ALE-gruppen ville från det som övriga grupper ville. Vi vill nämligen inte fortsätta med de associeringsavtal som vi har haft hittills. Vi skulle föredra att ha ett avtal med hela Andinska gemenskapen, ett övergripande avtal, och inte bara ett avtal med Colombia och Peru.

Jag skulle vilja avsluta med en specifik fråga till Catherine Ashton:

(EN) Jag fortsätter nu på engelska. Det här är en konkret fråga till er, fru Ashton, en fråga som vi tyvärr inte kunde ta med i betänkandet. Kommer ni att protestera mot jätteprojekt som den damm i floden Shingu vid Del Monte i Brasilien som planeras för närvarande och som kommer att förstöra livsrummet för ursprungsbefolkningen och inte heller är den bästa lösningen om man ser till energiförbrukningen?

En proteströrelse håller på att bildas i Brasilien, i vilken hundratals civila samhällsorganisationer deltar. Rättsliga åtgärder håller också på att vidtas i Brasilien. Jag skulle vilja fråga er vad kommissionen och vad ni som EU:s utrikesrepresentant gör för att bevara miljön i Amazonas för de människor som bor där samt för oss alla på jorden.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman, fru Ashton! Jag gratulerar José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra till ett utmärkt betänkande om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika.

Efter utvidgningen 2004 då de central- och östeuropeiska länderna anslöt sig till EU har EU av förklarliga skäl börjat inrikta sin gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik på Ryssland, Centralasien och Kina. Trots det ökar handeln mellan Latinamerika och EU fortfarande kraftigt. Vi får således inte glömma bort den till stora delar demokratiska region som vi har så mycket gemensamt med.

Senare i år kommer Brasilien att ta ytterligare ett kliv fram som världsekonomisk och världspolitisk jätte när landet håller presidentval och president Luiz Inácio Lula da Silva avgår efter att ha suttit sina maximala två mandatperioder. Brasilien har nu tillsammans med Mexiko utsetts till EU:s strategiska partner. Colombia är ett annat lovande exempel på hur demokratin verkligen kan blomstra i Latinamerika, och landet förhandlar nu om ett frihandelsavtal med EU. Colombia kommer också att hålla presidentval, och befolkningen kommer säkert att sakna Álvaro Uribes visionära ledarskap.

Venezuela leds däremot av en populistisk demagog, Hugo Chávez, som har visat föga respekt för demokrati och yttrandefrihet. Bolivia och Ecuador har också visat oroande tecken på att följa efter i samma ökända fotspår som Hugo Chávez och Fidel Castros Kuba.

Slutligen är det djupt beklagligt att president Cristina Fernández de Kirchner i Argentina har valt att avleda uppmärksamheten från inrikespolitiken och sin dåliga insats som president genom att tala stridslystet om Falklandsöarna vars invånare vill förbli brittiska.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) När det gäller José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras värdefulla betänkande om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika skulle jag vilja be rådet och kommissionen, som båda nu representeras av Catherine Ashton, att snarast vidta åtgärder på tre punkter.

Min första punkt är att vi måste kräva att de latinamerikanska länderna samarbetar fullt ut, framförallt Brasilien, som är roterande medlemmar av FN:s säkerhetsråd, i alla internationella försök att få till stånd en fredlig lösning på konflikten om kärnvapen med Iran. Vi behöver således ett genuint samarbete och stöd i den frågan.

Min andra punkt är att vi måste kräva att de latinamerikanska länderna samarbetar fullt ut i den fortsatta kampen mot islamistiska terrornätverk. Detta gäller framförallt Venezuela, eftersom varken Hizbollah eller Iran direkt sitter lugnt och stilla utan att lägga sig i andras affärer.

Min tredje punkt är att vi måste kräva att de latinamerikanska länderna samarbetar fullt ut i kampen mot det globala problemet med antisemitism. Återigen är Venezuelas president Hugo Chávez här en person som vållar stora problem, och tyvärr är han inte ensam. Stephen Roth-institutet offentliggjorde nyligen en rapport som belyser flera ganska obehagliga aspekter av denna fråga.

Slutligen höll den europeiska pressen förra veckan tyst om Kinas ökande inflytande i Latinamerika. Innebär det att EU ibland kommer att hamna i kläm mellan Bryssels båda strategiska partner?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru talman! José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande innehåller många intressanta frågor. Det är mycket omfattande. Europa kan inte bryta förbindelserna med en region som enligt skäl J i betänkandet har 600 miljoner invånare, står för 10 procent av världens BNP och som vi har särskilda historiska band till, särskilt de latinska länderna Spanien, Portugal och Italien, där många medborgare numera bor i Argentina, och till och med Frankrike, som fortfarande är närvarande i Guyana.

Jag beklagar dock att betänkandet inte tar itu med två grundläggande frågor mer direkt.

Först har vi frågan om globalisering, fri handel i världen och den internationella arbetsdelningen, som felaktigt beskrivs som en patentrösning och som utgör oerhört allvarliga ekonomiska och sociala problem, inte bara i Europa utan även i Latinamerika.

För det andra har vi problemet om självständigheten från Storebror, det vill säga Storebror USA. Vi är inte dess fiende, men vi måste ändå komma ihåg att Monroedoktrinen, vars uttalade mål då var att förhindra att Europa på nytt skulle kolonialisera Latinamerika, i praktiken blev ett protektorat, vars effekter vi såg för ett antal år sedan, framförallt i det brutala ingripandet i Panama.

Jag håller därför med om att vi bör ta itu med frågor som narkotikaproduktionen. Det är dock inte vår uppgift att diktera lagar, förnuft, rättvisa eller jämställdhet mellan män och kvinnor för människor i Latinamerika.

Vi anser att vi bör ägna oss åt de frågor som verkligen är nödvändiga.

Elena Băsescu (PPE). – (ES) Jag vill först och främst gratulera José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra till ett utmärkt arbete med det här betänkandet.

(RO) Europaparlamentet skickar för närvarande ut ett tydligt budskap om att stärka förbindelserna mellan EU och Latinamerika, särskilt mot bakgrund av det toppmöte mellan EU och Latinamerika som äger rum om en månad. Samtidigt är förbindelserna mellan EU och Latinamerika en av det spanska ordförandeskapets prioriteringar. Jag anser dock att det finns en hel del outnyttjad potential för att främja handeln mellan de båda regionerna.

Därför måste EU tillhandahålla resurser för att främja europeiska produkter på den latinamerikanska marknaden. Vissa rumänska produkter säljs redan på den latinamerikanska marknaden. Vår nationella bil, Dacia, är ett exempel på detta. Rumänien har en lång tradition av gott samarbete med Latinamerika eftersom vårt gemensamma latinska arv är en värdefull tillgång.

Jag vill betona att jag välkomnar den nya trepartsstrategi som föredraganden nämnde mellan EU, Latinamerika och Förenta staterna. Samtidigt måste vi ta hänsyn till samarbetsprojekt som kommer att stärka Internationella valutafondens rättsliga status och lika tillgång till utbildning och arbetsstyrkan.

Slutligen måste José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande och toppmötet i Madrid ligga till grund för den långsiktiga utvecklingen av det strategiska partnerskapet mellan EU och Latinamerika.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Fru talman! Jag skulle också vilja gratulera José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra. Jag tycker att det är ett mycket viktigt betänkande.

Jag skulle vilja säga att det finns miljontals skäl till varför vi bör se Latinamerika som en mycket viktig kontinent för Europa. Det finns miljontals européer som bor i Latinamerika, och det finns miljontals latinamerikaner som har kommit till våra länder, till Europa, och har funnit tillflykt och en fristad i Frankrike, Tyskland, Sverige och Spanien från sitt folks lidande.

Latinamerika är mycket viktigt för EU, och därför gläder det mig att man under de närmaste månaderna, kanske främst tack vare Catherine Ashtons och det spanska ordförandeskapets arbete, kanske kommer att kunna ingå fyra omfattande och mycket viktiga avtal med Colombia, Peru, Mercosur och Centralamerika. Detta kommer att vara oerhört viktigt för EU och framförallt för Latinamerika.

Vi måste dock hjälpa Latinamerika. Dess länder har svaga statsapparater, med en offentlig sektor som fortfarande är mycket svag på grund av mycket låga skatter. De har fortfarande mycket bristfällig demokrati, och de har problem med mänskliga rättigheter. Vi måste hjälpa det latinamerikanska folket. Vi måste alltid ha denna vision i åtanke.

Fru Ashton! Jag skulle vilja säga er två saker, eller komma med två rekommendationer, som jag tycker är mycket viktiga. För att kunna arbeta i Latinamerika behöver vi även de europeiska företagens stöd. Vår utrikespolitik måste bedrivas med en mycket stark ekonomisk närvaro från våra stora företag i Latinamerika som kan göra en hel del för utvecklingen i länderna med en kultur av socialt ansvar och med ett engagemang för deras utveckling.

Slutligen måste vi bilda en global allians med Latinamerika för att kunna arbeta tillsammans i världen, om global styrning. Vi bör sluta oss samman med dem för att bli starkare.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Fru talman, fru Ashton, herr Salafranca Sánchez-Neyra! Som ledamot av den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika är jag mycket nöjd med ert betänkande, eftersom det är väldigt viktigt för oss att fortsätta att stärka förbindelserna mellan EU och Latinamerika.

Vi har gjort stora framsteg sedan 1999. Latinamerika har 600 miljoner invånare, och även EU har nästan 600 miljoner invånare. Vi har liknande värderingar och mänskliga rättigheter, och vi är också förbundna av en gemensam önskan om demokrati och fred. De faktiska förhållandena på de två kontinenterna är dock mycket olika. I ett partnerskap är det viktigt att så långt det går se till att båda parter är lika mäktiga, och så är ännu inte fallet.

Det finns många problem i Latinamerika, bland annat analfabetism, men även bristfällig infrastruktur, en allmän brist på utbildning, ett demokratiskt underskott och kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Som tur är har vi inte lika många problem. Många människor där lever av narkotikahandeln, och detta är naturligtvis någonting som måste förändras. Som en viktig handelspartner och en aktiv givare av utvecklingsbistånd är det vår uppgift att se till att Latinamerika fortsätter att få hjälp med sin demokratiseringsprocess. Jag skulle vilja att partnerskapet leder till att människor i Latinamerika får leva i fred på samma sätt som vi gör i EU och även att de får lära och dra nytta av varandra som vi gör.

Därför tilltalas jag verkligen av tanken på en stadga för fred och säkerhet mellan EU och Latinamerika och en stiftelse för EU och Latinamerika. Jag anser att detta skulle fördjupa partnerskapet ytterligare och verkligen hjälpa oss att göra ytterligare framsteg.

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Min kollega, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, nämnde i början att Europa och Latinamerika har mycket lika värderingar. Det finns dock ett undantag.

I mars diskuterade vi situationen på Kuba. Vi får inte glömma bort Kuba, som är en betydelsefull aktör i regionen, när vi förhandlar om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika. Kubas stalinistiska regim försöker med sina totalitära metoder skada förbindelserna mellan EU och hela regionen. Regionen förtjänar emellertid inte detta. Latinamerika är en betydelsefull partner för EU, även utan den kubanska regimen. EU:s partner på den kubanska sidan bör inte vara den nuvarande Castroregimen utan förändringsivrarna och den demokratiska oppositionen. Jag hyser största respekt för alla motståndare till Kubas kommunistiska diktatur, och jag vill tacka kardinal Jaime Ortega för hans tappra ord till regimen – igår, tror jag.

Jag anser att demokrati, respekten för mänskliga fri- och rättigheter, yttrandefriheten, rättsstatsprincipen, rättsstaten och förkastandet av alla former av diktatur eller auktoritarianism inte bara utgör grunden för det biregionala strategiska partnerskapet utan även är en nödvändig förutsättning för det.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! I början av debatten sade Catherine Ashton att hon gärna besvarade eventuella frågor. Fru Ashton! Jag skulle vilja be er att besvara följande fråga.

Utskottet för utrikesfrågor har bland annat dokumenterat förslag till förhandlingar om att inrätta en stadga för fred och säkerhet mellan EU och Latinamerika, baserad på FN-stadgan.

Vems intressen stöder ni när det gäller Argentinas formella begäran till FN:s generalsekreterare, Ban Ki-moon, om att ifrågasätta Storbritanniens suveränitet över Falklandsöarna?

Argentinas utrikesminister, Jorge Taiana, har bett FN om hjälp för att förhindra att Storbritannien vidtar ytterligare ensidiga åtgärder i fråga om oljeborrning i området.

Vid ett toppmöte mellan de latinamerikanska och västindiska ledarna ställde sig samtliga 32 länder bakom Argentinas anspråk på Falklandsöarna.

Håller ni med om att Storbritannien utifrån FN-stadgans princip om självbestämmanderätt bör behålla suveräniteten över öarna? Kommer ni att stödja Storbritanniens intressen i enlighet med internationell rätt? Jag skulle gärna vilja ha ett svar på frågan.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det har funnits ett biregionalt strategiskt partnerskap mellan EU och Latinamerika sedan 1999. Några av partnerskapets grundprinciper är respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt rätten till utbildning. Det är dock vanligt att dessa principer överträds. Dessutom finns ungefär 42 miljoner analfabeter i Latinamerika. EU är både den största investeraren i Latinamerika och en viktig handelspartner.

Kvinnor är socialt missgynnade och ursprungsbefolkningar diskrimineras fortfarande, bara för att lyfta fram två problemområden, vilket strider mot de universella mänskliga rättigheterna. Det finns mycket kvar att göra i detta område, och en hel del måste förbättras.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Fru talman! Jag vill gratulera José Ignacio Salafranca för det mycket enhetliga och konkreta betänkandet. Jag håller även med den vice ordföranden/höga representanten om att arbetet med att skapa ett fördjupat partnerskap är mycket viktigt.

De senaste tjugo åren har det skett stora förändringar i Latinamerika, och det stämmer att problemet som oroade oss på åttiotalet, nämligen de olika diktaturerna, har eliminerats. Man har dock inte eliminerat narkotikahandeln, penningtvätten, terrorismen och de stora problem som fattigdom, otrygghet och arbetslösheten orsakar i regionen.

Med stöd av Europaparlamentet och Catherine Ashton kräver vi att särskilt fokus ska läggas på utbildnings- och kultursektorn. Länderna i Latinamerika är de enda länder som har så starka band – starkare är andra tredjeländer – till Europa när det gäller historia, utbildning och kultur, och jag tycker att man ska lägga särskilt fokus på dessa sektorer.

José Ignacio Salafrancas betänkande innehåller ett enhetligt program och förslag om inrättande av en stiftelse, vilket är av stor betydelse för Europaparlamentet, och en uppmaning om att Europaparlamentet ska få en ny och större roll i förbindelserna med dessa länder. Det tycker jag att vi ska ta med oss från dagens betänkande.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! De senaste månaderna har Latinamerika fått en allt större och mer konkret betydelse för EU, efter att i flera år ha fått för lite uppmärksamhet av EU. Europeiska kommissionen lade fram ett meddelande där man angav Latinamerikas båda regioner som globala aktörer och partner, och förhandlingar om associeringsavtal är på god väg. Jag måste understryka hur viktigt det är från strategisk synpunkt att ha goda förbindelser med Latinamerika. Jag tänker i synnerhet på de pågående förhandlingarna om ett associeringsavtal med Centralamerika, vars sista runda inleddes igår. Målet är att göra de sista justeringarna och avsluta förhandlingarna.

Även om jag skulle välkomna ett associeringsavtal med Latinamerika kan jag inte nog betona hur viktigt det är med respekt för mänskliga rättigheter. Avtalet bör bidra till att främja de mänskliga rättigheterna i Centralamerika, och dessa länder måste hela tiden uppmuntras att respektera de mänskliga rättigheterna. Vi ingår inte bara ett handelsavtal; vi skapar även en relation till varandra genom politisk dialog och samarbete.

Associeringsavtalet är viktigt för Centralamerika. Fattigdomen är utbredd i regionen, och avtalet måste bidra till en förbättring av människors ekonomiska situation. Under förhandlingarna får EU därför inte blunda för att Europa och Centralamerika inte är jämlika partner i avtalet. I avtalet måste hänsyn tas till att de två regionerna har olika utgångslägen, och asymmetrin i avtalet är alltså viktig. Avtalet måste vara välvägt och inte bara gynna EU och de stora företag som etablerat sig i Centralamerika. Nej, det måste framför allt förbättra situationen för vanliga medborgare och mindre företag.

Vi har valt en strategi där vi behandlar var region för sig, och jag vill poängtera att vi måste avsluta på samma sätt, så att inget land hamnar i skuggan av grannländerna.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Fru talman! Jag välkomnar betänkandet, och jag vill berömma föredraganden för hans enastående arbete. Jag skulle vilja ta upp ett par saker som rör handeln mellan EU och Latinamerika.

Handeln måste diskuteras på ett jämlikt plan. EU:s jordbrukare och producenter måste rätta sig efter en rad bestämmelser, och de livsmedel och varor som de tillverkar håller hög kvalitet. De stränga normerna bidrar till högre tillverkningskostnader för EU:s jordbrukare och producenter, vilket kan vara missgynnande på marknaden på grund av importen av produkter som är av sämre kvalitet och billigare.

Det är inte bara med anledning av EU:s producenter som vi bör se över detta. EU har gjort ett utmärkt arbete med att skydda och främja konsumenters rättigheter och hälsa. Vi är skyldiga att se till att varor och produkter som EU importerar inte äventyrar dessa rättigheter eller utgör en hälsorisk för EU:s konsumenter.

(Talmannen avbröt talaren.)

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag ska försöka att hålla mig till en minut. Francis Fukuyama hade kanske fel när han sade att den liberala demokratin innebär att historien är slut, men han har definitivt rätt i att liberal demokrati är det bästa som kan hända ett folk. Om ändå alla fick uppleva det.

I Latinamerika har demokratin tyvärr ersatts med populism, och kapitalism med socialism, eller ekonomisk populism. Här vill jag säga något till Catherine Ashton – jag vill be om något enormt, nämligen att vår erfarenhet, våra skattebetalares pengar och vårt kunnande i första hand ska ges till de länder som går demokratis väg och bygger upp en fri marknadsekonomi, och inte till de länder som bygger populistiska diktaturer.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Från det att den lanserades till i dag har strategin för att främja förbindelserna med Latinamerika visat sig ovärderlig. Det strategiska partnerskapet har stärkt förbindelserna mellan våra regioner och underlättat en finansiering av projekt och program på mer än 3 miljarder euro de senaste tio åren.

Lyckligtvis har länder i Latinamerika hittills klarat den ekonomiska krisen bättre än vissa utvecklade länder. Fattigdomen är dock fortfarande mycket utbredd och ökar bland den del av befolkningen som har det sämst ställt, vilket beror på den inrotade sociala polariseringen och de politiska och institutionella problemen i regionen. I Bolivia till exempel lever ungefär 60 procent av befolkningen i fattigdom. I Brasilien och Argentina är motsvarande siffror 26 respektive 13,9 procent. Därför stöder jag helt att utvecklingsbiståndet går till inrättandet av institutioner i dessa länder, i syfte att jämna ut de sociala klyftorna.

Det är viktigt att José Ignacio Salafrancas betänkande främjar dialog för att vi ska kunna ta reda på hur vi ska kunna uppnå millenniutvecklingsmålen. Jag ser det dock som väsentligt att man inkluderar det civila samhället och icke-statliga organisationer både i dialogen och i insatserna för att förverkliga strategins mål.

Emma McClarkin (ECR). – (EN) Fru talman! Som ledamot i Eurolat vill jag berömma det spanska ordförandeskapet och José Ignacio Salafranca för att de lyfter fram vikten av våra förbindelser med Latinamerika.

Klimatförändringarna och den globala uppvärmningen bör förbli en prioritering på den politiska agendan mellan EU och länderna i Latinamerika och Västindien, och åtagandet att arbeta för att uppnå de mål som sattes upp i Köpenhamn bör stärkas.

Även dialogen om energi och energiförsörjning bör stödjas för att bekämpa klimatförändringarna och främja en hållbar energiförbrukning.

Vi kan ha stort utbyte av varandra både inom handel, kultur och utbildning, och det övergripande målet är att våra handelsförbindelser med Latinamerika ska stärkas genom mer innovation på båda sidor samt bättre utbildning, och jag vill understryka hur viktigt det är att ytterligare förbättra och främja Erasmus för latinamerikanska deltagare. Sådana utbyten kan ge fantastiska möjligheter på ett personligt och yrkesmässigt plan samt bidra till framtida kontakter och bättre handelsförbindelser mellan EU och Latinamerika.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag välkomnar en förbättring av förbindelserna mellan EU och Latinamerika, vilket är en av nyckelfrågorna för det spanska ordförandeskapet, eftersom det gynnar båda sidor och kan gagna EU:s medlemsstater och länderna i Latinamerika.

Latinamerika har enorma mänskliga resurser, med en befolkning på över 600 miljoner samt naturtillgångar och 10 procent av den globala BNP:n.

EU är den största givaren av utvecklingsbistånd, den största investeraren och den näst största handelspartnern i Latinamerika, och bör systematiskt befästa sin ställning i regionen.

Ett välfungerande regionalt samarbete som grundar sig på gemensamma värderingar som demokrati, rättsstatsprincipen och försvar av de mänskliga rättigheterna kräver specialinriktad förbättring av befintliga mekanismer i det biregionala partnerskapet. Den typen av strategi kommer jag även att stödja under Eurolat-församlingens kommande sammanträde i Sevilla i maj.

Raúl Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru talman! Jag vill ta tillfället i akt under denna debatt att ta upp en allvarlig fråga, nämligen den situation som kom till vår kännedom för bara ett par dagar sedan och som rör Colombia.

Man har upptäckt att Colombias statliga underrättelsetjänst är direkt inblandad i förföljelser och skapande av falska vittnesmål samt i att brottsförklara oppositionsmedlemmar.

Detta fick vi berättat för oss av senator Piedad Córdoba själv. Det är en del av den akt som den colombianska underrättelsetjänsten sätter ihop om henne. Vi blev informerade om att Colombias regering, eller åtminstone det organet, på konstgjord väg försöker att skapa kopplingar mellan henne och gerillagruppen FARC.

Dessutom, vilket är ännu allvarligare, – och detta är en direkt fråga till Catherine Ashton – operationen "Operation Europe" har som uttalat syfte att förfölja, trakassera och skapa misstro till människorättsorgan i Europa, däribland Europaparlamentets underutskott för mänskliga rättigheter.

Jag ser det som mycket allvarligt och kräver en förklaring av Colombias regering. Jag tycker att det är högst lämpligt att vi i samband med detta betänkande tar reda på exakt vad som är sant och huruvida de colombianska myndigheterna verkligen planerar att göra någonting åt detta.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Efter mer än 300 år av kolonialt styre och efter att ha fungerat som arena för kalla kriget har Latinamerika nu blivit en av världens tillväxtregioner. Rysslands president Dmitrij Medvedevs besök i Central- och Sydamerika är ett tydligt tecken på att han vill stärka Rysslands ekonomiska förbindelser med Sydamerika. Det visar även att EU är på rätt spår när vi stärker våra förbindelser med denna kontinent, vars befolkning är större än EU-27.

Fast detta handlar inte bara om att inleda förhandlingar med handelsblocket Mercosur. Det handlar även om de mindre länderna som inte tillhör Mercosur eller Andinska gemenskapen. EU är inte bara den största investeraren och den största eller näst största handelspartnern; EU är även den främsta givaren av utvecklingsbistånd. Ur ekonomisk synvinkel har vi redan en ledande roll, och jag anser att vi måste använda den ställningen för att utveckla förbindelserna mellan EU och Latinamerika.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För en tid sedan utvecklade EU och Latinamerika ett strategiskt partnerskap i syfte att skapa ett effektivt partnerskap mellan de två regionerna.

Jag ber att få påminna er om det toppmöte som ägt rum regelbundet sedan 1999, och 2010 är inget undantag. Ett nytt sammanträde mellan EU och Latinamerika kommer att hållas i maj i Madrid.

Så det är med stor glädje som jag i dag uttrycker mitt starka stöd här i kammaren för José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras betänkande. Jag instämmer i de lovord och hyllningar som samtliga, eller de flesta, talare har framfört. Lovorden är väl förtjänta, och jag håller helt med. Betänkandets syfte är att befästa de redan starka politiska, historiska, kulturella och ekonomiska band som finns mellan de två regionerna, så jag tycker att initiativet till en stiftelse är passande och relevant i nuläget.

Som ledamot i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling vill jag lyfta fram den ekonomiska aspekten och nämna några siffror som visar att detta är ett snabbt växande område av stor betydelse, med 600 miljoner konsumenter och tillverkning av några av våra viktigaste råmaterial.

Priserna på jordbruksråvaror i Latinamerika har nyligen sjunkit tack vare vissa atmosfäriska störningar, vilket har lett till att tillgången varit god och konstant i många av områdets tillverkningsländer, och att många investerare har fått hög avkastning. Jag vill dessutom påminna er om att EU är den främsta investeraren i Latinamerika och den största givaren av utvecklingsbistånd, med en uppskattad investering på 3 miljarder euro under perioden 2007–2013.

Till sist vill jag ta upp klimatförändringarna – som även togs upp nyligen i berörda utskott, där man antagit viktiga betänkanden – och att man än en gång ser över en del av resolutionen som har mitt fulla stöd.

Jag uppmanar därför till samtal och samarbete med Latinamerika i kampen mot klimatförändringarna, så att Köpenhamnsmålen kan uppnås fortare. Samarbetet med de största utvecklingsländerna är avgörande för att EU ska lyckas uppnå de klimatmål man själv satt upp.

Peter Skinner (S&D). – (EN) Herr talman! Låt mig uttrycka hur mycket jag uppskattar det arbete som utförts och de uttalanden som gjorts.

Som vissa av er har påpekat kvarstår dock vissa svåra frågor angående Colombia och de mänskliga rättigheterna. Ett par av mina kolleger är frånvarande, däribland Richard Howitt som inte kan närvara på grund av vulkanutbrott, så jag får hänvisa till hans påpekande: fackföreningsmedlemmar inom handeln i Colombia har råkat ut för särskilda problem. Jag vill be kommissionsledamoten och andra att ha det i åtanke när det gäller alla strategier och förbindelser vi har med den kontinenten.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik*. – (EN) Herr talman! Som några av mina kolleger vill jag börja med att än en gång gratulera José Ignacio Salafranca för det utmärkta betänkandet, och jag vill i likhet med honom och andra tacka det spanska ordförandeskapet för deras arbete med att förbereda toppmötet och insatser för att stödja de initiativ som tagits.

Det kommande toppmötet är viktigt. Det ger oss möjlighet att stärka den förbindelse som vissa ledamöter har tagit upp. Vi kommer även att hålla utrikesministermöte parallellt med toppmötet, vilket är extra viktigt för mig. Jag hoppas att vi alla lyckas ta tillvara på detta tillfälle att fördjupa förbindelsen med de länder som kommer att närvara.

Några ledamöter har även tagit upp handelns betydelse och de europeiska företagens roll, och här instämmer jag helt. Vi är regionens största investerare. Det glädde mig särskilt att visa kolleger nämnde vikten av innovation, för den tycker jag också är av stor betydelse. Som jag förväntat mig har ni lagt stor vikt vid mänskliga rättigheter och hur viktigt det är att se till att de har en tydlig plats i alla våra dynamiska förbindelser och löper som en röd tråd i vårt arbete.

Några ledamöter har talat om den punkt i betänkandet där man tar upp kvinnomord och ursprungsbefolkningar. Kommissionen har alltid försvarat ursprungsbefolkningars rättigheter och kommer att fortsätta övervaka de projekt som togs upp.

Angående Colombia är jag väl medveten om vilka åsikter som finns både i parlamentet och de europeiska och internationella fackliga samorganisationerna, med vilka jag har arbetat i min tidigare roll. Vi följer noga situationen. Vi har noterat de stora framsteg som gjorts. I handelsavtalet kommer ni att se hur viktiga den omfattande klausulen om mänskliga rättigheter och de åtaganden som görs i avtalet är, och jag hoppas att det – eftersom vi övervakar detta – i viss mån kommer att mildra problemen, även om det säkerligen kommer att vara en del av våra fortsatta förbindelser med Colombia.

Jag håller även med om att vi har en viktig roll tillsammans med dessa länder i större internationella frågor. Brasilien och Iran gavs som specifika exempel på detta. Jag har diskuterat just den frågan med Celso Amorim, Brasiliens utrikesminister, och vi håller kontakten om detta.

Falklandsöarna togs upp. Vissa medlemsstater har ratificerat FN:s havsrättskonvention. Falklandsöarna är associerade till EU, och rättstatsprincipen skulle vara tillämplig.

Klimatförändringarna är också en mycket viktig fråga. Vi bör komma ihåg att vi har en viktig dialog med denna region. Det glädde mig även att ni nämnde Erasmus och tog upp hur viktigt det är med utbildningsprogram.

Avslutningsvis vill jag än en gång berömma José Ignacio Salafranca.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter för deras anföranden.

Fru Ashton! Till er vill jag säga att en förutsättning för att dessa förbindelser ska utvecklas de kommande åren är den politiska viljan. Det var politiska ambitioner som låg till grund för både ministerdialogen i San José 1985, formaliseringen av dialogen med Riogruppen 1990 och beslutet att gå ett steg längre och instifta toppmötet.

Jag vill svara Edvard Kožušník med att vi verkligen är en gemenskap med delade värderingar, och jag vill påpeka att vi under föregående sammanträdesperiod antog en viktig resolution om Kuba där vi krävde ett omedelbart och ovillkorligt frigivande av politiska fångar. Jag vill passa på att be Catherine Ashton att ingripa för att hjälpa en olikstänkande, Marta Beatriz Roque, som är villkorligt frigiven och sjuk. Hon fick nyss spansk medborgarskap i ett fall som drivs av en före detta parlamentsledamot, Fernando Fernández Martín, för att hon ska kunna komma till Spanien och få behandling.

Vi behöver dock gå från ord till handling, och det framkommer i associeringsavtalen. Fru Ashton, jag anser att ni skötte förhandlingarna om avtalen med Colombia och Peru på ett utmärkt sätt. Trots att människorättssituationen i Colombia fortfarande är oroväckande har läget förbättrats avsevärt. I Colombia vill man ha fred, och man förtjänar verkligen detta avtal. Om jag ska vara uppriktig tror jag att en majoritet av parlamentet vill ha detta avtal.

Vi måste ge människorna i Centralamerika lite andrum i förhandlingarna. Vi representerar 25 procent av deras export, medan de representerar 2 procent av vår. Vi måste vara generösa, och som ni sade behöver vi blåsa nytt liv i avtalet med Mercosur.

I mina ögon befinner sig EU å ena sidan i en tillbakagång, i ekonomiskt hänseende, medan vi å andra sidan har blivit starkare i och med den höga representanten.

Hon behöver därför göra en kraftansträngning för att visa våra politiska ambitioner under toppmötet i Madrid, och se till att förbindelserna med Latinamerika fortsätter att stå högt upp på EU:s agenda.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) EU är Latinamerikas främsta handelspartner och Mercosurs och Chiles näst största handelspartner. De flesta direktinvesteringarna i Latinamerika kommer från EU:s medlemsstater. Förbindelserna mellan EU och Latinamerika sträcker sig dock längre än handel; de har även historiska, institutionella och kulturella dimensioner.

Därför anser jag att vi behöver upprätta ett handelsavtal som innebär närmare samarbete med Latinamerika. De upprepade ansträngningarna för att underteckna ett associeringsavtal med Mercosur utgör ett första steg i den riktningen.

Associeringsavtalet ger ett instrument som skulle främja båda regionernas gemensamma ekonomiska, sociala och geopolitiska intressen. Det skulle bli det första interkontinentala associeringsavtalet mellan norr och söder som ger ett alternativ till andra mindre rättvisa integrationsförsök som det allamerikanska frihandelsavtalet.

Ett närmare handelssamarbete mellan Latinamerika och EU skulle underlätta genomförandet av den ekonomiska och sociala sammanhållningspolitiken i syfte att främja den ekonomiska utvecklingen och välbefindandet i båda regionerna. Jag hoppas att vi får ett antal tillfredställande slutsatser i den riktningen presenterade för oss under toppmötet mellan EU och Mercosur den 17 maj.

9. Föredragningslista (fortsättning): se protokollet

10. Kirgizistan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om Kirgizistan.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att få denna möjlighet att göra ett uttalande om Kirgizistan. Som ni i parlamentet vet är den allmänna situationen fortfarande okontrollerad och spänd. Kirgizistan har fått stor medial och politisk uppmärksamhet, och jag har noga följt händelseutvecklingen från början. Jag har gjort två uttalanden, ett den 7 april och ett den 8 april.

Jag skickade nästan omedelbart dit en delegation som leddes av EU:s särskilda representant Pierre Morel, och vi höll tät kontakt under hela hans vistelse.

EU, FN och OSSE inledde den samordnade insatsen i Bisjkek förra veckan, och den fortsätter för närvarande och kommer att pågå tills man hanterat krisen och dess konsekvenser. Igår talade jag med den kazakiske utrikesministern Kanat Saudabajev, som i dag besöker Bisjkek som ordförande för OSSE, och som bokstavligen just meddelade mig att han precis har avslutat sitt uppdrag.

De politiska spänningarna förväntas minska till följd av presidentens avgång i enlighet med artikel 50 i landets nuvarande konstitution, och att han lämnat landet. Det innebär dock inte att krisen är över, och vi har viktig uppgift att fylla.

Viktiga av allt är att vi ser till att det råder stabilitet och allmän ordning, för även om det har blivit lugnare fortsätter våldsamheterna. Igår fick vi rapporter om att så många som fem personer dog i upploppen i Bisjkeks utkanter. Alla parter måste vara försiktiga och undvika provokationer. Återupprättandet av lag och ordning

måste prioriteras. Medborgare och företag i Kirgizistan måste kunna återgå till vardagen utan att riskera sina liv eller fysiska integritet.

En annan fråga är interimregeringens legitimitet. Trots att president Kurmanbek Bakijev har avgått officiellt måste interimregeringen anta en tydlig plan för återgången till konstitutionell och demokratisk ordning samt till rättstatsprincipen.

Man har tillkännagivit delar av en sådan "färdplan" – en ny konstitution håller på att tas fram som det sedan blir folkomröstning om, och det kommer att hållas president- och parlamentsval.

Vi tittar gärna på en sådan plan. Det viktiga för oss i sammanhanget är att konstitutionsprocessen är allomfattande och att många får chans att delta. Företrädare från samtliga partier och etniska grupper ska kunna bidra till ett nytt konstitutionsförslag före folkomröstningen.

Jag kan berätta för er att de första tecknen ser uppmuntrande ut. Jag hoppas att de bekräftas de närmaste dagarna, och jag kommer att diskutera detta med ministrarna i Luxemburg på måndag.

Om vi är nöjda är interimregeringen beredd att få till stånd en snabb återgång till laglighet, och har de en genuin önskan att ansluta sig till de demokratiska samhällena är vi redo att ge det politiska, ekonomiska och tekniska stöd som behövs.

Med Europarådets Venedigkommission skulle vi kunna bidra till arbetet med en konstitutionell reform och en förnyad vallagstiftning. Från förra årets presidentval vet vi att det finns stort utrymme för förbättring.

Med OSSE är vi beredda att arbeta med förberedelserna av och formerna för valövervakningen, och tillsammans med Kirgizistans befolkning är vi beredda att göra vad vi kan för att förverkliga deras dröm om ett demokratiskt och öppet samhälle.

För det tredje är det uppenbart att Kirgizistan behöver materiellt bistånd. På kort sikt är vi beredda att bistå landet för att tillgodose de humanitära behov som kan ha uppkommit i samband med de nyligen inträffade händelserna.

Utifrån den information som vi fått av våra partner som är på plats – Röda korset och FN:s utvecklingsprogram – verkar det för närvarande inte finnas några större humanitära behov att tillgodose. Det kan dock finnas särskilda medicinska behov. Kommissionen kommer genom generaldirektoratet för humanitärt bistånd givetvis att övervaka den humanitära situationen i landet och anpassa sig efter situationen.

Vi kommer att fortsätta bistå landet som tidigare inom mänskliga rättigheter, utbildning och fattigdomsbekämpning.

För det fjärde finns det efter de senaste två veckornas dramatiska händelser ett behov av ansvarighet och rättvisa. Över 80 personer har omkommit, och flera hundra har skadats när man öppnade eld mot demonstranterna i Bisjkek. Dessa händelser kan inte bara skyllas på en sida. Vi måste få klarhet i vad som faktiskt hände, vem som bär ansvaret och vad som behöver göras för att undvika att det upprepas.

Som denna nyligen inträffade kris visat behövs ordentliga ekonomiska och sociala reformer. Tyvärr visar det som skett i Kirgizistan hur dåligt styre och brist på reformer kan skapa politisk instabilitet och leda till våldsamheter.

Situationen förvärras ytterligare av omstörtningen och den omfattande plundring som följde, och den ökande organiserade grova brottsligheten.

Jag kommer att diskutera med ministrarna på måndag, som är den politiska ramen genom vilken EU kommer att tillgodose de mest brådskande behoven, men i dag är jag givetvis mycket angelägen att höra ledamöternas åsikter i saken.

Elmar Brok, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag vill tacka er för er bedömning av situationen. Det stämmer att vi först bör försöka återskapa lag och ordning och skydda människoliv, och sedan börja bygga utifrån den grunden.

Å andra sidan, och det förklarade ni i ert sista påpekande, är det tydligt hur viktigt det är med en ekonomisk och social utveckling, eftersom det även är en viktig måttstock för politisk stabilitet. Det innefattar även jämlikhet, såklart, som ofta blir lidande på grund av korruption och liknande. Oavsett om det var rättfärdigat eller ej var den typen av problem en av orsakerna till sammandrabbningarna.

Vi måste vara medvetna om att dessa länder är så pass instabila att våra insatser för att skapa stabilitet genom att bidra till bättre statsbyggande, demokrati och rättsstatsprincipen är av avgörande betydelse. Hela regionen är strategiskt mycket viktig för oss, inte bara de enskilda länderna. Detta gäller inte bara tillgängliga energikällor, utan området som helhet, i synnerhet med tanke på den religiösa inriktningen i majoriteten av de före detta sovjetiska republikerna. Om den utvecklas till fundamentalism kan det få katastrofala följder för oss.

Därför är det extremt viktigt att hjälpa dessa länder, både för biståndet i sig och med tanke på våra egna intressen.

Vi bör komma ihåg att grannländerna i regionen, varav några är stora, bär ansvaret för att dessa svagheter inte utnyttjas för att återskapa gamla maktförhållanden som skulle förhindra modernisering.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton! Jag vill också tacka för ert uttalande. En diktator eller en president som betar sig som en diktator fråntas sin makt. Hans efterträdare jublar och glädjer sig åt att kunna införa demokrati åt sina medborgare. Efter några månader befinner han sig i samma position, och det verkar som att demokratin endast har återupprättats för att hans son eller andra familjemedlemmar ska kunna få bekväma och välbetalda arbeten.

Vi hoppas att det mönstret inte upprepas nu igen och att Roza Otunbajeva har ett annat tillvägagångssätt. Hennes förflutna och den attityd som hon ofta uppvisat tyder på det. Men det räcker inte. Vi behöver bevis. Om hon ska slippa sin föregångares öde måste hon ha en annan strategi och se till att hon hjälper människorna i landet. Jag hoppas att den utkastade presidenten kommer att vara klok nog att inte försöka skapa oenighet igen, och gör ett uppriktigt försök att leva ett fredligt liv i exil, vilket skulle ge den kirgiziska befolkningen en chans att bygga en demokratisk stat.

Den situation som jag beskriver gäller tyvärr inte bara Kirgizistan. Liknande förhållanden råder i andra länder. Vi önskar företrädaren för Kazakstan lycka till med sitt arbete för Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE). Situationen i Kazakstan är långt ifrån idealisk. Samma sak gäller Uzbekistan och andra länder. Frågan är hur vi kan stödja den demokratiska utvecklingen där – eftersom det inte är någon produkt som vi bara kan leverera, utan något som måste växa fram i dessa länder – och det måste vi ta reda på. Regionen är mycket känslig, som Elmar Brok redan sagt. Pierre Morel gör en bra insats som särskild representant, men det räcker inte.

Jag vill påminna er alla om att det under det tyska ordförandeskapet med Frank-Walter Steinmeier togs fram en strategi för Centralasien som vi har hört mycket lite om på sistone. Därför vill jag be er att gå tillbaka till den strategin och omarbete den till en stabilitetsstrategi för regionen. Detta handlar inte bara om energiförsörjningen från Turkmenistan genom Kazakstan. Det handlar även om stabilitet och i synnerhet den politiska stabiliteten i en region som ligger nära Afghanistan. Vi vet att situationen i vissa länder, som Uzbekistan, är instabil och problematisk. I slutändan är det givetvis fråga om medmänsklighet, för det borde inte behöva finnas några offer över huvud taget.

Mot bakgrund av detta måste vi göra nya försök att ta fram en strategi för Centralasien som omfattar ekonomi, demokrati och medmänsklighet. Jag vill be er att ta tillvara på fallet med Kirgizistan som en möjlighet att förnya strategin för Centralasien och ge nytt liv åt den.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! I den vackra avslutningen i det kirgiziska Manaseposet – ett omfattande litterärt verk som är 20 gånger längre än Iliaden och Odyssén tillsammans, och som kan vara till hjälp för att förstå landets historia – vill hjältens fru som representerar hela befolkningen skydda minnet av honom mot utländska gruppers angrepp och bevara hans grav. Till slut bestämmer hon att hennes namn ska stå på graven, i stället för hjältens Manas namn, just för att se till att den inte ska förstöras vid fiendens angrepp.

Den typen av engagemang för det allmänna bästa, för folket, borde vi förvänta oss av den nya kirgiziska styrande klassen, som i själva verket inte är så ny. Jag råder självklart den höga representanten att vara konstruktiv, och inta en positiv, om än försiktig, inställning gentemot interimregeringen, men även att kräva en rad reformer som måste vara tydliga.

Dessa åtgärder bör bestå i en internationell kommitté som undersöker vad som hänt och en tydlig tidsplan för återinförandet av demokratiskt styre – eftersom interimregeringen per definition inte godkännts som en legitim regering genom allmänt val – men även reformer för att motarbeta korruption på ett effektivt sätt och i förlängningen göra Kirgizistan oberoende av domstolarna, vilket är långt ifrån hur det ser ut i dag.

Man bör även – och detta är kopplat till både domstolar och korruption – effektivisera den oerhört förtryckande byråkratiska nomenklaturen och offentliga förvaltningen. Detta är det första verkliga testet av EU:s nya strategi för Centralasien i en kritisk nödsituation som den vi nu ser i Kirgizistan.

Nu när Förenta staternas inflytande i landet är starkt begränsat får vi inte låta det hamna i Rysslands hårda grepp, och jag anser att detta är en möjlighet för oss alla att göra ett åtagande.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton! Vi vet att många i samband med tulpanrevolutionen 2005 hoppades att allt skulle förändras när man fick en ny president som verkligen skulle ta folkets behov och intresse av demokrati och medbestämmande på allvar. Så blev det tyvärr inte, och nu har han gått samma öde till mötes som sin föregångare.

I detta fall måste EU vara med och påverka i stor utsträckning. Fru Ashton, jag välkomnar att ni har skickat den särskilda representanten Pierre Morel till regionen. Det var klokt och gjorde stor nytta. Det är dock lika viktigt att EU nu ser över sin strategi för Centralasien så att den blir effektiv. Jag hoppas att rådet börjar med det arbetet nu på måndag.

Nu undrar jag: Hur ska ni hantera detta? På vilket sätt tänker ni se till att utarbetandet av en konstitution verkligen blir omfattande och inbegriper alla, som ni sade? Vi måste hjälpa regionen och Kirgizistan att lägga mer kraft på samarbete och mindre på konfrontation. Det är viktigt för framtiden i hela regionen och även i andra länder.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Situationen i Kirgizistan är faktiskt ytterst instabil. Ändå har Kirgizistan varit, och är kanske fortfarande, ett av de länder som verkade vara mest öppet för att inrätta demokratiska institutioner.

Tulpanrevolutionen 2005 väckte återigen enorma förhoppningar. Kurmanbek Bakijev har misslyckats, han har varit oförmögen att bemöta befolkningens behov och krav, han har låtit korruptionen blomstra och har spelat sin egen roll i detta med viss koterianda, han har tömt penningkistorna om man ska tro på vissa uppgifter och har infört en alltmer auktoritär regim, vilket politiska motståndare, människorättsförsvarare och journalister har fått betala ett högt pris för.

Efter oroligheterna den 7 april inrättades en provisorisk regering, men Kurmanbek Bakijev verkar inte ha gett upp även om han har lämnat landet, och som ni sade blossade nya upplopp upp i går i södra delen av landet och kring huvudstaden.

Fru kommissionsledamot! Kirgizistan är faktiskt ett mycket strategiskt viktigt land, och inte bara i militärt avseende. Landet får inte bli en lekplats för vissa stormakter. Trots att en del diskussioner har förts är EU:s närvaro i denna region i världen inte tillräckligt stor. EU:s stöd och diplomatiska närvaro förblir halvhjärtade. Man behöver bara läsa nyheterna om situationen i landet för att bli övertygad om detta. Det handlar inte bara om Förenta staterna, Ryssland och Kazakstan, det land som för närvarande innehar ordförandeskapet för Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). EU:s stöd är mycket viktigt för att garantera Kirgizistans självständighet. Fru Ashton, ni har rätt, prioriteringen måste vara att återupprätta rättsordningen, men vi måste mycket snabbt gå vidare efter detta och, vilket några av mina kolleger redan har sagt, genomföra en lämplig strategi för denna region i världen.

Ja, vi måste hjälpa Kirgizistan att bekämpa fattigdomen; 40 procent av befolkningen lever under fattigdomströskeln. Ja, vi måste bidra till landets ekonomiska utveckling, precis som ni sade, särskilt när det gäller utbildning och hälsa, men även vatten, som är en central prioritering i denna region i världen. Ja, vi måste naturligtvis stödja demokratin och försvaret av de mänskliga rättigheterna. Detta är nu en ytterst brådskande fråga.

Vårt åtagande, fru vice kommissionsledamot, både kan och måste vara att förhindra att Kirgizistan går mot fundamentalism och en ny auktoritär regim. Det handlar inte om att vi ska ingripa i landets inrikesfrågor, utan tvärtom, det handlar om att hjälpa det kirgizistanska folket att återigen lita på demokratin. Det är lösningen för att se till att Kirgizistan spelar en viktig roll i denna region i världen.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Situationen i Kirgizistan är mycket viktig för stabiliteten i Centralasien, en region där EU har särskilda intressen när det gäller försörjning av råmaterial och energi.

Efter oroligheterna den 7 april är det nödvändigt att återupprätta förhållanden som kommer att leda till ett fritt, lagligt och snabbt val av en demokratisk regim, om detta är genomförbart med tanke på den lokala

situationen. Det är oroande att en avsevärd mängd vapen har stulits av kriminella grupper, med alla risker för ökad laglöshet, väpnade konflikter och terrorism som det medför.

EU och andra aktörer, inklusive Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) måste hjälpa landet att inrätta stabila, funktionsmässiga, mindre korrumperade och mer demokratiska institutioner. Ett observationsuppdrag inför det kommande valet skulle vara ett tecken på en sådan solidaritet.

Men vi får inte tro att en ny författning eller ett nytt parlamentariskt system kommer att räcka för att skapa verklig demokrati. Detta beror oundvikligen på medborgarnas politiska mognad och ett allmänt medvetande om lagen och individers rättigheter. Vi måste tillhandahålla långsiktigt stöd på det här området.

Inese Vaidere (PPE). – (EN) Herr talman! Förra veckans upplöpp har störtat in Kirgizistan i en politisk, rättslig och ekonomisk kris. Landets författningsdomstol upplöstes praktiskt taget, och interimregeringens åtgärder förefaller vara splittrade. Samtidigt har Kurmanbek Bakijevs bror meddelat att det handskrivna meddelandet om avgången är förfalskat och att Kurmanbek Bakijev själv inte har avgått.

Enligt ögonvittnen har nya lokala grupper uppstått som försöker ta över de regionala styrelserna. Likaså har etniskt baserade grupper uppkommit, vilket skapar rädsla för mer etniskt våld. Kriminella grupper härjar fritt i landet. Ett stort antal vapen cirkulerar, och plundring förekommer. Tryggheten, säkerheten och EU-medborgarnas intressen i landet hotas fortfarande.

Den nuvarande interimregeringen klarar inte av att bemöta dessa hot. Situationen är fullständigt oklar för lokalbefolkningen. Den höga representanten Catherine Ashton har utfärdat två uttalanden där hon uttrycker sin oro, men det finns ett akut behov av mer aktiva och praktiska åtgärder. Det är viktigt att EU intar en fast ståndpunkt om situationen i Kirgizistan, som är ett så strategiskt viktigt land. Vi måste öka vår närvaro där i samarbete med FN, USA och OSSE för att försvara Kirgizistans medborgare och EU-medborgarna i landet, som för närvarande inte kan skydda sina liv och försvara sin egendom. Det står klart att EU bör genomföra en oberoende utredning av orsakerna till och konsekvenserna av upplöppen.

När det gäller den kirgizistanska centralbankens materiella resurser och byrån för investering och utveckling måste de utvärderas innan ytterligare finansiellt stöd anslås. Överksamhet och tvekan från EU:s sida och det faktum att det saknas en verklig strategi och taktik kan orsaka en mycket farlig utveckling och undergräva EU:s egna ekonomiska och politiska intressen och trovärdighet i regionen och i resten av världen.

Eleni Theoharous (PPE). – (EL) Herr talman, fru Ashton! Under de tjugo år som Kirgizistan har varit oberoende har landet styrts av en korrumperad regim, och få framsteg har gjorts för att förbättra landets demokratiska institutioner. När det gäller de senaste femton åren kan jag personligen intyga detta, eftersom jag har varit personligt involverad i egenskap av medlem i OSSE och på andra sätt.

De personer som styrde landet fram till i går och de personer som störtade dem är alla kuggar i samma korrumperade system. Militären befinner sig i huvudstaden, och genomför sökningar och gripanden i detta nu. Trots detta måste vi ge den nuvarande regimen en chans, eftersom landet befinner sig i det sista skedet före ett inbördeskrig och upplösning.

Det kirgizistanska folket är fredsälskande, och jag antar att många av er har lärt känna det genom boken av den berömde författaren Tjingiz Ajtmatov, som var ambassadör i Bryssel till för fyra år sedan. Ett finansiellt nödläge, social ojämlikhet och utländska länders ingripanden har orsakat utbrott som ibland kan nå gränserna för inbördeskrig, och i det här sammanhanget håller jag inte riktigt med om att Kirgizistans folk kan avvärja terrorismen.

Som sagt finns det en verklig risk för att Kirgizistan delas upp i nord och syd, vilket utländska aktörer underblåser, medan landets OSSE-medlemskap och OSSE:s ständiga närvaro i landet inte verkar ge resultat på demokratiseringsområdet. Det råder naturligtvis en permanent humanitär kris, som kanske inte är akut, men det har inte skett någon modernisering eller förbättring av de demokratiska institutionerna under alla dessa år. Folk lever långt under fattigdomsgränsen.

Det är därför Europaparlamentet måste ingripa, i samarbete med andra EU-institutioner, med kommissionen och rådet, och se över den strategi som hittills har förts på detta område.

En stark delegation från Europaparlamentet måste övervaka framstegen med demokratisering och bevilja medel på ett kontrollerat sätt, med målsättningen att utveckla institutionerna och utbildningssystemet, eftersom destabiliseringen av Kirgizistan utgör en stor risk för att hela Central- och Västasien destabiliseras, och även Europa. Om EU vill spela en effektiv fredsbevarande roll måste vi agera nu.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Situationen i Kirgizistan ger upphov till stor oro. Landet har en strategisk ställning i Centralasien. Det finns en amerikansk militärbas på landets territorium, som bidrar stort till operationerna i Afghanistan, och det finns även ryska trupper i landet.

Det är olyckligt att de senaste veckornas protester har urartat i våld och orsakat dödsfall. Myndigheterna måste vidta åtgärder för att skydda civilbefolkningens liv. Så sent som i går skedde nya sammandrabbningar mellan etniska kirgizer, ryssar och turkar. Med tanke på att stora ryska och uzbekiska grupper lever i landet kommer hela regionens stabilitet att påverkas om de interetniska sammandrabbningarna fortsätter.

Fru Ashton! EU måste särskilt inrikta sig på konflikten i Kirgizistan, ge humanitärt bistånd och delta i insatserna för att stabilisera situationen.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru Ashton! Vi är här för att diskutera de oroande händelserna i Kirgizistan och hjälpa till så gott vi kan för att stabilisera situationen i landet. En aktiv strategi från EU:s sida gentemot Kirgizistan är särskilt viktig, men det är lika viktigt att vi även upprätthåller samma starka principåtagande när det gäller en annan fråga, som har strukits från föredragningslistan för dagens sammanträde. Eftersom det är en aktuell fråga och människors liv står på spel, anser jag att det är min skyldighet att uppmärksamma er på detta. Jag talar om den svåra situationen för västsahariska aktivister, fredsaktivister från Västsahara som är internerade på marockanska fängelser, som hungerstrejkar och riskerar sina liv. Amnesty International har också uppmärksammat oss på deras svåra belägenhet. Jag vill därför be er att ni och era kolleger omedelbart uppmärksammar detta problem, annars kan det vara för sent.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Den senaste tidens händelser i Bisjkek är oroande och utgör ett tragiskt slut på tulpanrevolutionen 2005, eller färgrevolutionen, när president Kurmanbek Bakijev utlovade demokrati och mänskliga rättigheter, och i stället gav landet korruption, svågerpolitik och ett ökat envælde.

Kirgizistan är det minsta och fortfarande fattigaste landet i Centralasien, och en oroande infiltrering av radikala islamister i Ferganadalen har skett under de senaste åren, så stabilitet måste vara EU:s prioritering för regionen.

Det är helt riktigt att nu erkänna den nya Otunbajevaregeringen, ett ovanligt exempel där vi har ett gemensamt intresse med Ryssland, som faktiskt stödde revolutionen och störtandet av Bakijevregeringen. President Roza Otunbajeva tjänstgjorde under en kort tid som ambassadör i Storbritannien, så hon är även väl insatt i hur EU fungerar.

Avslutningsvis är Centralasien en strategisk region med tanke på energifrågorna och den globala säkerheten, och den operativa kapaciteten för den amerikanska militärbasen i Kirgizistan är ytterst viktig för att även stödja de internationella säkerhetsstyrkorna (Isaf) i Afghanistan.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! Fem år efter tulpanrevolutionen, när president Askar Akajevitj Akajev störtades, har en blodig revolution skett. Det finns naturligtvis två skäl till detta. För det första handlar det om problemet med svågerpolitik och korruption, vilket i sin tur innebär att det saknas grunder för en demokratisk stat, och för det andra beror det på landets finansiella och ekonomiska problem.

Catherine Ashtons initiativ, som har inneburit att Pierre Morel i dag kan ge oss en fullständig rapport om vad som verkligen sker i Kirgizistan, är viktigt. Jag vill komma med en innerlig vädjan när det gäller situationen i landet. Som vi vet står Kirgizistan under ryskt inflytande, och har även en amerikansk militärbas. EU:s aktiva deltagande bör främst inriktas på att bygga upp grunden för en demokratisk stat och även att garantera den inre säkerheten. Över 80 dödsfall är en dålig signal för uppbyggandet av landet. Så jag upprepar min innerliga vädjan och håller tummarna för Catherine Ashtons uppdrag.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Kurmanbek Bakijev är varken den första eller den sista politiska ledaren som orsakar misstränkning och besvikelse och behandlas som en diktator efter glimten av hopp i början och efter det att hans namn först kopplades ihop med demokratisk optimism.

Det finns en enkel förklaring till den här situationen. På grund av bristen på stabila institutioner är det sannolikt att politikerna orsakar besvikelse och dras in i denna spiral av konflikt, korruption och utpressning. Vi får inte glömma att president Kurmanbek Bakijev har utnyttjat det faktum att det finns en rysk och en amerikansk militärbas på Kirgizistans territorium för att ständigt utpressa väst.

Lösningen är därför att inrätta institutioner genom samtycke, grundat på en allmän samrådsprocess, ett brett samförstånd och en hög kompromissanda bland de politiska krafterna. Den främsta prioriteringen är dock att sätta stopp för våldet, vilket den höga representanten nämnde. Våldet är allvarligt, och man måste så

snabbt som möjligt finna en lösning för att sätta stopp för det. Annars kommer våldet att hindra den politiska processen.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Situationen i Kirgizistan är minst sagt oroande, särskilt om vi tänker på de uttalanden som den f.d. utrikesministern har gjort, som anser att Kirgizistans öde verkar luta allt närmare åt det ryska ekonomiska gränsområdet.

En vecka efter det att f.d. president Kurmanbek Bakijevs regering föll, som flydde landet med flyg den 15 april, är det ingen som vet vilken landets slutliga politiska destination eller framtida politiska avsikter kommer att vara. Det står dock klart att den ryske försvarsministern spelade en roll i detta genom att underlätta f.d. president Kurmanbek Bakijevs flykt efter det att folk gick ut på gatorna för att kräva hans avgång.

Många vapen är i omlopp i Kirgizistan, som är ett litet land med bara 5,3 miljoner invånare, och det enda landet i världen som hyser både en amerikansk och en rysk militärbas. Spänningarna sprider sig nu till grannländerna, och EU måste vara medvetet om de prioriteringar och möjligheter som uppstår vid den här tidpunkten, för att sätta stopp för ett eventuellt inbördeskrig och hjälpa landet att gå mot en demokratisk parlamentarisk republik med en stabil ledning inom de sex närmaste månaderna.

Fru Ashton! Som ni sade kan allt detta åstadkommas om vi kan bidra aktivt på två sätt: för det första genom ett diplomatiskt bidrag, men även – som ni förklarade – genom ett konkret och materiellt bidrag. Det kommer att vara avgörande att vi snabbt kan tillhandahålla hjälp för att minska och försvaga alla sociala spänningar.

Vi måste agera snabbt och för det allmänna bästa, eftersom detta kommer att bli ännu ett viktigt test för EU. Vi är inte på Haiti, utan i Kirgizistan. Låt oss åtminstone försöka ta oss dit i tid den här gången.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! När Sovjetunionen bröt samman på 1990-talet trodde många att de unga demokratierna skulle utvecklas nästan av sig själva. Nu vet vi att dessa stater har ärvt enorma problem från Sovjetunionen. Under Sovjeteran undertrycktes meningsskiljaktigheter mellan etniska grupper i hög grad, vilket är anledningen till att det finns så många religiösa och kulturella konflikter i dessa länder i dag. Demokrati utvecklas inte bara över natten, och kommer inte att uppstå alls så länge som korrumpierade klaner växer sig rika på landets och medborgarnas bekostnad.

Ryktet säger att de krypskyttar som sköt in i folkmängden i Bisjkek var uzbekiska och tadzjikistanska legosoldater. Det verkar som om det var ett försök att utlösa en internationell konflikt som skulle ha försatt hela Centralasien i fara. EU:s yttre politik bör inriktas på att undvika denna situation. Militära ingripanden är dock fel taktik, vilket den tyska närvaron i Afghanistan är ett tydligt bevis på. Det är viktigt att ge intelligent och målinriktat ekonomiskt bistånd och utvecklingsbistånd. Vi måste prioritera bekämpningen av korruption och ta ifrån de lokala klanerna deras makt. Först då kommer demokratin att ha en verklig chans i Centralasien.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Europeana-projektet innebär en ny ambitiös dimension. Med detta digitala EU-bibliotek kommer mångfalden och rikedomerna hos vår kultur att bli tillgänglig. Det är viktigt att våra länder engagerar sig starkt i detta projekt. En central aspekt av detta initiativ rör ett grundläggande värde, nämligen respekten för kulturell och språklig mångfald.

En av vår kontinents horisonter är Afrika, men vi har svärat ned den horisonten med slaveri och kolonialism. Vi har en skyldighet gentemot det afrikanska folket att erkänna och rätta till våra misstag. Enbart finansiell ersättning kan inte bemöta det behovet, men tack vare Europeana-projektet kan vi hjälpa till att återbörda en del av det afrikanska folkets kultur när det gäller muntlig litteratur till dem.

Amadou Hampâté Bâ, en malisk intellektuell, har sagt att "när en gammal människa dör i Afrika är det ett bibliotek som bränns ned". Att arbeta för att digitalisera verk av muntlig litteratur, som ofta samlas in av grupper av etnologer och antropologer, och främja fri tillgång till dem genom Europeana-projektet, för att därigenom göra dem allmänt tillgängliga, skulle vara ett sätt att skydda och ge liv åt mänsklighetens kulturella mångfald, som vi alla fäster stort värde vid.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! I dag sitter jag även i kommissionens stol. Ni ledamöter har tagit upp ett antal viktiga punkter, och på den korta tid som jag har till mitt förfogande kommer jag att försöka fänga upp och besvara så många av dem som möjligt.

Elmar Brok, Charles Tannock och andra talade om att det är viktigt att tänka på att Kirgizistan är ett av de fattigaste länderna i Centralasien, och naturligtvis en av de främsta mottagarna av EU-bistånd per capita. Jag håller verkligen med om att social och ekonomisk utveckling är ett centralt inslag i den strategi som vi måste

lägga fram på det här området. Även Hannes Swoboda talade om att det är viktigt att vi försäkrar oss om att det verkligen sker en verklig politisk reform. Vi för ett mycket nära samarbete med FN och OSSE. Alla som har befunnit sig i regionen under de senaste dagarna har upprepat att reformerna är mycket viktiga för den fortsatta händelseutvecklingen, och jag instämmer fullständigt i det som sagts om regionens politiska stabilitet. Det är mycket viktigt.

Vi måste återigen granska den här frågan mycket noggrant. Det finns en strategi för den här delen av Centralasien, och den kommer att ses över, men jag ser på frågan i samband med avdelningen för yttre åtgärder, och vad vi bör göra i regionen för att knyta ihop de olika inslagen i kommissionens och rådets stöd. Niccolò Rinaldi och andra ansåg, vilket jag håller med om, att vi bör ha en försiktig, men samtidigt positiv och konstruktiv inställning, och jag håller även med flera ledamöter som talade om värdet och betydelsen av rättsstatsprincipen. Den är central för allt vi gör i landet för att se till att det verkligen råder rättsordning i praktiken och att rättsstatsprincipen naturligtvis tillämpas inom det rättsliga systemet, men även inom ramen för den så nödvändiga politiska och författningsmässiga reformen.

Ulrike Lunacek talade om att valet – och jag tror att det var just de ord som användes i den genomgång jag hade – långtifrån nådde upp till internationella normer. Viktiga inslag som enligt min mening bör ingå i insatserna är naturligtvis finansiellt stöd, och jag har redan nämnt rättsstatsprincipen, politisk och författningsmässig reform, valet och även den koppling vi vill göra i ekonomiskt avseende. Ett exempel på detta är att Kirgizistan är ett av de stora vattenrika länderna i regionen, det försörjer regionerna med vatten, vilket ledamöterna säkert känner till. Vi har hjälpt dem med deras vattenförsörjning i över fem år vid det här laget, och jag hoppas naturligtvis att vi kommer att kunna återuppta detta så viktiga arbete så snart krisen har lösts och det finns en fast förankrad legitim regering.

Detta är bara några av de faktorer som jag tycker är viktiga att ta hänsyn till. Jag anser att vi har en bra närvaro i regionen. Pierre Morel har varit där i flera dagar. Han har just kommit tillbaka. Han kommer att hålla en genomgång med Piotr Borys i utskottet för utrikesfrågor den 27 april för att informera utskottet om den senaste händelseutvecklingen. Vi har skriftlig kontakt med några timmars mellanrum, och vi har talat med varandra flera gånger. Han har även varit i kontakt med kolleger. Vi har en stark närvaro i Pierre Morel, och jag gratulerar honom och hans grupp till deras arbete.

Betydelsen av demokrati, som Fiorello Provera nämnde, kan aldrig underskattas enligt min åsikt. Vi måste därför se förbi några av de problem som Inese Vaidere talade om, dvs. instabilitet, rykten och osäkerhet, problem som naturligtvis är enormt viktiga att lösa. Vi har redogjort för det vi ville åstadkomma under de första avgörande dagarna, och jag hoppas att ledamöterna anser att vi har reagerat på ett bra sätt.

Avslutningsvis vill jag påpeka att några av de nuvarande medlemmarna i den regering som håller på att bildas är tidigare människorättsförsvarare från oppositionen, som förtrycktes av den f.d. presidenten och som EU har stött, även ni här i parlamentet naturligtvis. Även om jag inte hyser några illusioner om karaktären hos politiken i landet, och i regionen i stort för den delen, anser jag ändå att vi ändå måste ge den här regeringen en chans att bildas, att gå med på att genomföra de så viktiga politiska och författningsmässiga reformerna och hålla val när den säger att den kommer att göra det. Om regeringen är villig att göra dessa saker kommer vi att stödja den nu och in i framtiden. Jag är mycket tacksam för era kommentarer, och vi kommer att genomföra strategin enligt de linjer som jag har beskrivit.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den folkliga oro som har brutit ut de senaste dagarna i Kirgizistans huvudstad har satt stopp för framstegen med "tulpanrevolutionen" 2005, som väckte förhoppningar om en demokratisk förändring i den f.d. Sovjetrepubliken.

Europaparlamentet följer utvecklingen av den politiska krisen i Kirgizistan med stor oro. Detta beror inte bara på landets centrala geostrategiska position för Ryssland och Förenta staterna, utan även på att stabiliteten i Centralasien, regionens politiska och ekonomiska utveckling och det interregionala samarbetet är av intresse för EU, inte minst för att Centralasien är viktigt för vår energiförsörjning och vårt ekonomiska och handelsmässiga partnerskap.

Risken för att ett inbördeskrig bryter ut och för ett "andra Afghanistan" måste avvärjas. Vi sätter vårt hopp till den diplomatiska medling som Förenta staternas, Rysslands och Kazakstans presidenter – Kazakstans

president är för övrigt ordförande för OSSE – genomför i sina förhandlingar med den kirgizistanska interimregeringen för att inrätta allmän ordning och författningsmässig legalitet, så att fria val kan hållas och landets problem lösas.

Som ordförande för delegationen för förbindelserna mellan EU och Centralasien hoppas jag att vi trots den senaste tidens etniska sammandrabbningar kommer att göra allt vi kan för att skapa nationell fred och en varaktig återgång till demokratiskt liv i Kirgizistan.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Stabiliseringen av situationen i Centralasien kommer att garantera ett bra samarbete med EU. Ingen tvivlar på att Kirgizistan spelar en särskilt viktig roll i det sammanhanget. Kirgizistan är viktigt för EU av strategiska skäl – landet har energikällor och naturresurser, och det hyser en amerikansk militärbas som stöder Natostyrkorna i Afghanistan.

Samtidigt har misslyckandet med att genomföra lämpliga reformer efter det att Kirgizistan blev självständigt lett till den dramatiska situation som vi ser i dag. För närvarande bör vi koncentrera oss på att garantera säkerhet för civilbefolkningen och tillhandahålla humanitärt bistånd. Dessutom bör vi göra allt vi kan för att förhindra att landet radikaliserar. Vi får inte tillåta att ett inbördeskrig bryter ut.

I ett långsiktigt perspektiv är det viktigt att utforma en ny strategi för hela regionen. Vi bör snabbt enas om en särskild EU-ståndpunkt som omfattar centrala aspekter som förebyggande av religiös fundamentalism, bekämpande av fattigdom och korruption, uppbyggande av civilsamhället, försvar av de mänskliga rättigheterna samt demokratisering. Vi bör skicka en observatörsgrupp till det kommande valet. Vi måste följa med i utvecklingen och, samtidigt som vi undviker att lägga oss i inre frågor, göra allt vi kan för att hjälpa Kirgizistan att gå mot demokrati och genomföra effektiva reformer när situationen har stabiliserats. Om EU ska skicka ytterligare bistånd till Kirgizistan anser jag att det måste vara kopplat till krav på reformer som garanterar lag och ordning och respekt för de mänskliga rättigheterna.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Herr talman, fru Ashton! Jag välkomnar att EU:s särskilda representant har skickats till Kirgizistan. Vi måste veta vilka planer interimregeringen har. Det måste finnas garantier för ett slut på våldet i Kirgizistan och lag och ordning och demokrati måste också garanteras.

Under revolutionen i Kirgizistan gav de krafter som kom till makten president Kurmanbek Bakijev skulden för begränsningarna av den fria pressen, våldet mot journalister, gripandet av oppositionsledare, korruptionen, distanseringen från demokratiska värden och landets dåliga ekonomiska situation. Vi måste därför hoppas att Kirgizistan inom kort förändras till en demokratisk stat som styrs av rättsstatsprincipen. Samtidigt är våra förhoppningar i den riktningen endast berättigade om vi själva är beredda att ge resurser till genomförandet av denna plan, eftersom Kirgizistans kämpande ekonomi inte kan ge tillräckligt stöd för att genomföra de så efterlängtna sociala, ekonomiska och politiska reformerna.

Om målet är att skapa hållbar utveckling i den centralasiatiska regionen måste vi, förutom att erbjuda ekonomisk hjälp, även erbjuda interimregeringen vår kunskap om genomförande av reformer, precis som vi har gjort i Kosovo, Makedonien och på andra håll. I detta sammanhang är det värt att påpeka att Estland har gett den här typen av hjälp till både Ukraina och Georgien, vilket visar att vår erfarenhet av att kommunicera med människor som lever i de länder som utgjorde f.d. Sovjetunionen inte bör underskattas. Med det regimskifte som sker får vi inte låta något tillfälle gå förlorat för att underlätta en övergång till demokratiska värden i Kirgizistan. Det skulle därför vara oansvarigt av oss att lämna Kirgizistan utan hjälp, så att landet blir beroende av några av sina stora grannar.

11. Toppmöte EU-Kanada (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om toppmötet EU-Kanada.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Kanada är en av Europeiska unionens äldsta partner och likasinnade. Vi samarbetar om en rad olika frågor – både bilateralt och naturligtvis även ute i världen.

Våra förbindelser är fast förankrade i en gemensam historia som går långt tillbaka i tiden, och vi delar gemensamma värden som är djupt kända. Det är på denna grundval som vi samarbetar för att skydda våra gemensamma intressen. Vi gör naturligtvis detta till förmån för medborgarna i EU och Kanada, men även för att främja säkerhet och välstånd i hela världen.

Detta är alltså ett viktigt partnerskap. Vi måste vårda och investera i det, så att vi kan förverkliga partnerskapets fulla potential. Detta är också syftet med nästa toppmöte mellan EU och Kanada, som kommer att hållas i Bryssel den 5 maj.

Tidpunkten är mycket lämplig. Eftersom Kanada är ordförande för G8- och G20-toppmötena i slutet av juni, utgör toppmötet mellan EU och Kanada en möjlighet att bedöma läget och anpassa våra strategier för de globala frågor som kommer att diskuteras vid G8- och G20-toppmötena, t.ex. hur vi kan främja en hållbar ekonomisk återhämtning, samarbetet om reformen och regleringen av finansmarknaderna, klimatförändringarna och kampen mot kärnvapenspridningen.

Jag deltog i G8-utrikesministrarnas möte nyligen i Kanada, där många av dessa frågor redan diskuterades.

Vi kommer också att få möjlighet att diskutera de bilaterala förbindelserna mellan EU och Kanada och hur vi kan samarbeta om regionala kriser. Vår målsättning är att hålla ett fokuserat och affärsmässigt möte.

Inom ramen för våra bilaterala förbindelser kommer vi vid toppmötet att diskutera insatserna att uppgradera och modernisera förbindelserna mellan EU och Kanada. Mötet kommer att utgöra ett utmärkt tillfälle att skapa stöd på högsta politiska nivå för att nå ett ambitiöst och omfattande avtal om ekonomi och handel så snart som möjligt.

Vi kommer att granska de framsteg som gjordes under de första tre förhandlingsrundorna, men även ge ny drivkraft åt förhandlingarna, med tanke på att de är mycket viktiga för att utöka handeln och skapa arbetstillfällen. När det gäller handel mer generellt bör man vid toppmötet sända en tydlig signal om att EU och Kanada förkastar protektionism och upprepa vårt åtagande för ett ambitiöst, fullständigt och välvägt avslutande av Dohautvecklingsrundan.

Frågan om ömsesidiga viseringsfria resor bör även behandlas vid toppmötet. Vårt mål är klart: Vi vill ha viseringsfria resor till Kanada för alla EU-medborgare så snart som möjligt.

Vi kommer även att få tillfälle att diskutera vårt samarbete om krishantering, vilket, och det är jag glad över att kunna säga, utökas snabbt. Vi har flera pågående krishanteringsoperationer, särskilt vårt polisuppdrag i Afghanistan, där vårt samarbete med Kanada är exemplariskt.

Av uppenbara skäl kommer även Haiti att finnas med på dagordningen för toppmötet. Kanada spelar en mycket viktig roll på Haiti, och ett av de områden där vi både kan och bör stärka våra gemensamma insatser är att koppla ihop krishanteringsåtgärder till långsiktigare utveckling. Jag betonade även detta under New York-konferensen om Haiti den 31 mars, som EU och Kanada gemensamt ledde, tillsammans med Frankrike, Spanien och Brasilien.

Tillsammans med mina kolleger Andris Piebalgs, kommissionsledamot med ansvar för utveckling, och Kristalina Georgieva, kommissionsledamot med ansvar för internationellt samarbete, humanitärt bistånd och krishantering, hade jag glädjen att meddela i New York att EU kommer att bidra med över 1,2 miljarder euro till återuppbyggnaden och utvecklingen av Haiti.

EU och Kanada har båda ingått ett långsiktigt åtagande för att bistå Haiti på vägen mot återuppbyggande, att bygga upp på nytt för en bättre framtid.

Klimatfrågan kommer att diskuteras vid toppmötet. Med tanke på situationen efter Köpenhamn kommer insatserna för anpassning och begränsning till klimatförändringen att stå högst upp på dagordningen även i fortsättningen, vilket kommer att kräva en stödjande energipolitik. Tanken om att EU:s och Kanadas samarbete bör inriktas på finansieringsmekanismer och stöd till ren utveckling i tredjeländer har brett stöd.

Klimatförändringens följder för Arktis kommer att vara ett annat viktigt diskussionsämne vid toppmötet. Ingenstans är konsekvenserna av klimatförändringen mer kännbara än i Arktisregionen. Miljöförändringarna kommer att påverka Arktis folk, biologiska mångfald och landskap allt mer – både på land och till havs. Att skydda regionen och dess befolkning är ett centralt mål i EU:s politik för Arktis som är under utveckling, vilket ledamöterna säkert kommer ihåg från min redogörelse under sammanträdesperioden i mars. Över 40 procent av Kanadas landmassa ligger i norr, och landet delar därför vårt intresse av att skydda den arktiska miljön och säkra en hållbar ekonomisk och social utveckling av regionen.

Avslutningsvis, och när vi talar om att uppgradera och modernisera förbindelserna mellan EU och Kanada, har vi ramavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Kanada från 1976. Avtalet är fortfarande i kraft, men är omodernt. EU-Kanada-samarbetet har utökats till andra områden, t.ex. yttre politik och säkerhetspolitik, och ett närmare samarbete på området för rättsliga och inrikes frågor.

Vi behöver alltså ett moderniserat ramavtal som kan fungera som ett paraply för alla våra sektorsavtal, inklusive det omfattande avtalet om ekonomi och handel, och för närvarande sonderar vi terrängen tillsammans med Kanada för att uppgradera avtalet.

I en värld i ständig förändring som brottas med stora utmaningar behöver vi tillförlitliga partner. Kanada är en av EU:s viktigaste partner. Vi siktar på ett produktivt toppmöte med tydliga resultat.

Elisabeth Jeggle, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Tack, fru Ashton, för er utförliga redogörelse. Som vice ordförande för delegationen för förbindelserna med Kanada i Europaparlamentet är jag särskilt nöjd över att vi diskuterar det kommande toppmötet mellan EU och Kanada här i parlamentet. Som ni vet har omröstningen tyvärr skjutits upp till början på maj. Jag vill dock kort redogöra för de frågor som är viktiga för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater).

Kanada har varit en av Europeiska unionens närmaste och äldsta partner ända sedan 1959. Kanada och EU delar många gemensamma värden och är starkt positiva till en multilateral strategi för att hantera globala utmaningar. I år, 2010, innehar Kanada ordförandeskapet för G8 och kommer att vara värd för nästa G20-möte. När det gäller de pågående förhandlingarna om ett omfattande avtal om ekonomi och handel mellan Europeiska unionen och Kanada, är det viktigt för oss att fördjupa och stärka de goda förbindelserna mellan EU och Kanada vid det kommande toppmötet.

Av detta skäl efterlyser vi i vår gemensamma resolution ett samstämt tillvägagångssätt för att bemöta de utmaningar vi står inför, särskilt när det gäller den ekonomiska och finansiella krisen, yttre politik och säkerhetspolitik, utvecklingssamarbete, klimat- och energipolitik och förhandlingarna i Doharundan. Men vi vill även att problemet med det viseringskrav som den kanadensiska regeringen delvis har infört för EU-medborgare från Tjeckien, Bulgarien och Rumänien ska lösas under det kommande EU-Kanada-toppmötet. Mot bakgrund av detta välkomnar vi varmt att ett viseringskontor har öppnats vid den kanadensiska ambassaden i Prag och att en expertgrupp har inrättats om denna fråga.

Avslutningsvis vill jag återigen betona att jag är övertygad om att toppmötet mellan EU och Kanada kommer att bidra till att fördjupa de redan nära politiska förbindelserna mellan de två parterna. Tack för ert engagemang och intresse.

Ioan Enciu, för S&D-gruppen. – (RO) Som den höga representanten Catherine Ashton redan har sagt är Kanada en av EU:s äldsta partner, och årets toppmöte är viktigt för att fortsätta och befästa detta nära samarbete på alla områden, dvs. ekonomiska frågor, handel, klimatförändringar och militära frågor. Jag välkomnar verkligen de åtgärder som har vidtagits hittills för att ingå ett handelsavtal mellan EU och Kanada, och jag hoppas att årets toppmöte kommer att ge den nödvändiga drivkraften för att slutföra detta.

Med tanke på den rådande ekonomiska situationen och tillståndet för miljön måste jag betona att det krävs ett nära samarbete för att identifiera alternativ till de traditionella källorna för energiproduktion. Lösningarna måste respektera de båda staternas, EU:s och Kanadas, speciella särdrag, som arbetar med att utveckla och använda kolsnål teknik. Samtidigt bör vi även främja samarbete inom energi/klimat-sektorn och havssektorn i Arktis.

Det finns även känsliga frågor som kommer att behandlas vid toppmötet. Jag tänker här på ekologiska frågor, den globala uppvärmningen, handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) och det omfattande avtalet om handel och ekonomiskt samarbete (Ceta), banksektorn, att skapa stabilitet på de finansiella och ekonomiska marknaderna, Cites-konferensen och avtalet mellan EU och Kanada om passageraruppgifter (PNR). Med tanke på tidigare erfarenheter tror jag att EU och Kanada kommer att lyckas med föresatsen att lösa så många av dessa frågor som möjligt. Frågorna måste dock diskuteras med finess och förståelse, utan ömsesidiga beskyllningar, utan enbart genom att se mot framtiden och ta hänsyn till medborgarnas intressen på båda sidor. Att garantera ömsesidighet i bilaterala förbindelser är en av EU:s grundprinciper. Vi hoppas att Kanada inom en snar framtid kommer att häva viseringskravet för rumänska, tjeckiska och bulgariska medborgare, och därmed garantera en rättvis och jämlik behandling av alla EU-medborgare.

Avslutningsvis, och med tanke på att det krävs ett yttrande från Europaparlamentet för att ingå internationella avtal, måste parlamentet involveras och rådfrågas redan i den inledande fasen av projekt. Jag tar tillfället i akt för att be kommissionen att skapa en effektiv kommunikation med parlamentet för att nå hållbara resultat.

Wolf Klinz, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Partnerskapet mellan EU och Kanada fungerar mycket väl, inte bara på det ekonomiska området, utan även när det gäller frågor om yttre politik, t.ex. Iran, Afghanistan, Haiti och liknande frågor.

Trots detta står vi inför ett antal allvarliga utmaningar. Jag är övertygad om att vi kan övervinna dem, eftersom vi har en så nära vänskap och ett så nära partnerskap. Jag tänker särskilt på fem frågor. För det första måste vi reglera finanssektorn ordentligt. G20-mötet ingav stora förhoppningar, och vid G20-toppmötet i Toronto, som Kanada står värd för, anser jag att det är viktigt att det tydligt framgår att G20-länderna vidtar konkreta åtgärder och inte bara kommer med löften.

Den andra frågan har redan nämnts. Vi har mycket liknande mål när det gäller klimatpolitiken. Vi i EU kan absolut lära av Kanada om projekt för avskiljning och lagring av koldioxid och annan utveckling inom den sektorn. Vi hoppas kunna enas om gemensamma minskningsnormer.

Den tredje frågan handlar om behovet av ett nytt handelsavtal, och enligt min åsikt är våra mål mycket liknande även på det området. Jag vill lyfta fram två områden där det krävs åtgärder och där vi vill närma oss varandra, men fortfarande står på ett visst avstånd. Ett av dessa områden är viseringsfria resor, som ni, fru Ashton, redan har nämnt. Jag hoppas att det kommer att bli möjligt att behandla etniska minoriteter från EU-medlemsstaterna på samma sätt som alla andra EU-medborgare.

Den sista frågan handlar om avtalet om passageraruppgifter, som löpte ut i höstas. Det är i själva verket fortfarande i kraft, men har ingen rättslig grund längre. Vi behöver en ny rättslig grund så att vi kan ta fram ett nytt avtal. Den nya rättsliga grunden måste garantera att de medborgerliga rättigheterna respekteras. Moderna tekniska möjligheter till nätverksarbete får inte utnyttjas för att göra alla dessa uppgifter om namn, födelsedatum, flygningar, kreditkort osv. lätt tillgängliga på ett sådant sätt att informationen kan missbrukas. Vi hoppas att vi kommer att kunna samarbeta för att skapa en rättslig grund som motsvarar vårt europeiska koncept för medborgerliga rättigheter.

Reinhard Bütikofer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton! Kanada är en god vän och en viktig partner till EU. Landet är även en viktig internationell aktör och har länge varit en mogen demokrati som vi kan lära oss mycket av. Men eftersom det var länge sedan vi antog en resolution om Kanada här i parlamentet bör vi utnyttja det här tillfället för att titta mer allvarligt på förbindelserna mellan EU och Kanada än vad som görs i resolutionen.

Jag tycker att det är pinsamt att så många gemensamma utmaningar nämns i resolutionen, utan att politiken för Arktis finns med bland dem. Det nämns ingenting om att skydda Arktis med hjälp av mål och normer. Arktis nämns endast i förbigående, och det faktum att Kanada i mars på ett ganska bryskt sätt förhindrade Sverige, Finland, Island och urbefolkningen att delta i ett internationellt möte om Arktis förbises fullständigt.

Jag tycker även att det är pinsamt att problemen med tjärsand, tonfisk och förbudet mot sälslakt inte tas upp. Det handlar inte alls om att provocera Kanada. Men om vi för en seriös diskussion med en vän är det både dumt och skamligt att inte nämna de problem vi har. Ingenting nämns om att Kanada inte spelade en särskilt positiv roll i Köpenhamn. Problemet med viseringspolitiken, särskilt när det gäller Tjeckien och dess romer, bör också lyftas fram tydligare.

Vi måste arbeta tillsammans i partnerskap, men vi får inte sopa problemen under mattan eftersom det inte hjälper någon. Min grupp kommer därför att verka för att problemet med tjärsand och import av sälprodukter tas med i resolutionen.

Philip Bradbourn, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Som ordförande för delegationen för förbindelserna med Kanada välkomnar jag varmt den här resolutionen, som faktiskt utgör den första delen av toppmötet mellan EU och Kanada. Det har redan sagts att Kanada är en av EU:s äldsta partner, och stärkandet av våra förbindelser över Atlanten har blivit en prioritering för båda sidor. Som Catherine Ashton nämnde i sina inledande kommentarer görs det nu framsteg i diskussionerna med Kanada om ett omfattande avtal om ekonomi och handel, som förhoppningsvis kommer att bli normgivande för framtida handelsavtal mellan EU och tredjeländer.

Parlamentet måste ge sitt samtycke till sådana avtal, och jag hoppas att kommissionen kommer att hålla ledamöterna, särskilt den interparlamentariska delegationen och utskottet för internationell handel, fullständigt informerade och låta dem delta i alla skeden av dessa diskussioner.

Jag kan helhjärtat stödja den resolution som vi behandlar eftersom den är koncis och man håller sig till de frågor som kommer att behandlas under toppmötet och våra förbindelser med den kanadensiska regeringen.

Resolutionen anger en positiv ton för framtida diskussioner och är ett uttryck för parlamentets vilja att engagera sig positivt tillsammans med vår äldsta handelspartner. Resolutionen kan bidra till att inte bara öka parlamentets anseende, utan kan även utgöra ett bra underlag för framtida diskussioner med andra tredjeländer.

Joe Higgins, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Herr talman! Det har inte gjorts någon utvärdering av de sociala, miljömässiga och ekonomiska konsekvenserna av ett ekonomiskt avtal mellan Europeiska unionen och Kanada.

Det kanadensiska fackförbundet för offentliganställda, som har 600 000 medlemmar från sektorer som hälsovård, utbildning, lokala kommuner, samhällsnyttan och transport, är allvarligt oroat över konsekvenserna av ett eventuellt avtal. Det nationella fackförbundet för offentliganställda och andra anställda, som samlar 340 000 medlemmar i Kanada från den offentliga och privata sektorn, är lika oroat och så är även Kanadensiska alliansen av offentliganställda, med 165 000 medlemmar.

Dessa arbetstagare är oroliga eftersom de anser att avtalet främst skulle genomföras i storföretagens intresse både i Kanada och i EU, och inte främst i arbetande människors eller den sociala rättvisans intresse.

Nu vill både europeiska och kanadensiska transnationella företag ta sig in på området för offentliga tjänster i Kanada – naturligtvis för att göra största möjliga vinster. De ser ett avtal mellan EU och Kanada som ett verktyg för att tvinga fram en omfattande privatisering inom områden som kollektivtransport, vattenförsörjning och el. En sådan utveckling skulle vara illavarslande för de kanadensiska arbetstagarnas löner och villkor. Det kan bli början till en kapplöpning mot botten på exakt samma sätt som vi har sett i EU, där kommissionen själv stöder privata tjänsteföretags rättigheter att exploatera arbetstagarna, vilket visade sig när kommissionen stämde den luxemburgska staten för att den ville att migranter som är anställda inom tjänsteyrken skulle ha samma skydd som luxemburgska arbetstagare.

Nu är kanadensiskt vatten ett särskilt mål för de multinationella vattenbolagen. Vissa EU-baserade multinationella företag har tidigare härjat i länder som Bolivia, med privatisering av vattenresurserna som följd, och Kanada känner redan av deras fördärvliga inflytande.

Som tur är står vanliga människor i Kanada beredda att kämpa för att skydda sin offentliga vattenförsörjning. De måste dock vara vaksamma.

De offentliganställdas fackförbund i EU är också oroliga, och jag uppmanar fackförbunden i både Kanada och EU att genomföra en verklig kampanj för att skydda offentligt ägande av offentliga tjänster med demokratisk kontroll i stället för maximering av privata vinster. De bör inte bara samlas på ledningsnivå, utan det krävs ett verkligt engagemang från de djupa leden för att skydda de offentliga tjänsterna.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! EU och Kanada har haft ett gott partnerskap i många år, så det är bara naturligt att vi vill utöka det till att omfatta frihandel. Men är den nuvarande metoden verkligen den bästa med tanke på hur lång tid förhandlingarna har tagit? Är EU-apparaten alltför ohanterlig och byråkratisk för att kunna sköta den här uppgiften?

Kanada skulle vilja ha ett frihandelsavtal med EU, men samtidigt vägrar landet att förbjuda den fruktansvärda metod som används för valslakt, som fullständigt strider mot alla djurhälsobestämmelser.

Kanada vill likaså ha rätten att beskatta sjötransporter genom en isfri nordvästpassage. Men en rutt norr om Amerika måste vara fritt tillgänglig för alla. Nordvästpassagen är en idealisk väg för att spara tid, pengar och bränsle och gynnar även miljön. Den förbättrar alla de nordliga ländernas konkurrenskraft. Jag uppmanar därför Kanada att rätta sig efter förslagen i frihandelsavtalet och släppa alla tankar på att beskatta användningen av öppet hav.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Som om det inte redan var pinsamt nog att information har läckt ut mitt under förhandlingarna om ett omfattande avtal om handel och ekonomiskt samarbete (Ceta), har en anklagelse även framförts om att Kanada tvingas att anpassa sina upphovsrättslagar till USA:s och EU:s normer om en del av Ceta-avtalet och handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta). Det verkar som om Ceta kommer att medföra en betydande privatisering, avreglering och omstrukturering. Detta innebär att lokala myndigheter förhindras att tillämpa särskilda lokala eller etniska upphandlingsriktlinjer. Det är naturligtvis vettigt att lägga ut större kontrakt på upphandling, och det måste självklart finnas regler för att se till att korruption och svågerpolitik inte grasserar.

När våra lokala myndigheter här i EU redan klagat över att de inte får anlita företag som visar socialt engagemang, utan i stället generellt tvingas att ge kontrakt till de företag som dominerar marknaden, är det ännu mer oförståeligt att vi vill införa liknande regler för andra länder. När frihandelsavtal ger multinationella företag möjlighet att begära skadestånd från regeringar på grund av regeringarnas beslut om miljö- och hälsopolitik, står det klart att EU har lärt sig alltför lite av den finansiella och ekonomiska krisen och fortsätter på den felaktiga, nyliberala kursen.

Om EU verkligen vill finnas till för sina medborgare, som folktalarna alltid säger, måste vi sluta att gå åt fel håll och förvandlas till en sköld mot globalisering, samtidigt som vi stöder vänliga makter som Kanada.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Precis som andra ledamotskolleger redan har gjort vill jag först och främst betona att toppmötet mellan EU och Kanada utgör ett viktigt tillfälle att fördjupa vårt partnerskap med denna viktiga demokrati. Dessa förbindelser är oerhört viktiga för EU eftersom de omfattar en partner som delar samma värden och som vi har samarbetat med under lång tid.

Samtidigt vill jag påminna er om den förklaring som utfärdades vid det förra EU–Kanada-toppmötet i Prag i maj 2009, där våra gemensamma mål upprepades, och jag citerar, ”att främja en fri och säker rörlighet för personer mellan EU och Kanada, i syfte att så snart som möjligt utöka viseringsfria resor till Kanada till att omfatta alla EU-medborgare”.

Ett år senare tvingas vi konstatera att vi fortfarande har långt kvar till att nå det målet. För närvarande är det inte bara rumäner och bulgarer som omfattas av ett obligatoriskt viseringskrav, utan viseringar återinfördes även för Tjeckien förra året, vilket ni känner till.

Jag anser att detta först och främst handlar om ett problem med ömsesidighet. Eftersom alla EU-medlemsstater har upphävt viseringskravet för kanadensiska medborgare enligt vår lagstiftning, vilket ni är väl medvetna om, har vi å andra sidan, om jag får uttrycka mig så, ett problem med konsekvensen, eftersom Kanada har upphävt viseringskravet för ett av kandidatländerna, Kroatien, medan landet som sagt för närvarande har kvar viseringskraven för medborgare från EU-medlemsstater.

Jag anser därför att man vid toppmötet i maj måste göra avsevärda, för att inte säga avgörande framsteg i frågan om att upphäva viseringskraven för samtliga EU-medborgare. Enligt min åsikt krävs det särskilda åtgärder, och det här målet måste placeras så högt upp som möjligt på dagordningen eftersom vi inte längre låter oss nöja med principförklaringar. Denna form av diskriminering är ytterst orättvis, särskilt för medborgarna i det land som jag kommer från, en EU-medlemsstat, som har gjort betydande tekniska framsteg när det gäller upphävande av viseringskrav.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Jag undrar varför jag alltid får en känsla av att jag bör misstänka kommissionen för att inte vilja lägga fram handlingar för Europaparlamentet. Så är fallet med det frihandelsavtal som håller på att förhandlas fram med Kanada. Jag instämmer i kritiken från de ledamotskolleger som har sagt att det finns en del misstänkta omständigheter, särskilt de som Joe Higgins nämnde, och jag håller fullständigt med honom.

Enligt min åsikt är handelsavtal bra om de bidrar till att främja allmänt välbefinnande på båda sidor, men inte om de nästan enbart tjänar ett fåtal stora multinationella företags intressen. När man inser att hälsa, utbildning eller offentlig säkerhet plötsligt har blivit föremål för handelsavtal och att de ska avregleras och privatiseras, börjar man misstänka att avtalet tjänar ett fåtal och kommer att skada det stora flertalet. Jag vill varna de personer som försöker kringgå Europaparlamentet genom att införa avtal av det här slaget.

För det andra vill jag påpeka att om man håller möten och förhandlar med en långsiktig partner som Kanada blir man tvungen att ta upp vissa obehagliga frågor. Jag anser att diskussioner och förhandlingar av det här slaget bör omfatta frågan om sällskap. Detta är inte menat att reta upp någon, utan att klargöra EU:s ståndpunkt och finna en lösning för att få slut på den fruktansvärda omständigheten att man gör stora vinster på bekostnad av små djur.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Min ledamotskollega Sebastian Bodu hade inte möjlighet att ta sig till Strasbourg i dag, så jag kommer att tala för hans räkning.

För närvarande kan 39 miljoner EU-medborgare från Rumänien, Tjeckien och Bulgarien inte resa till Kanada utan visum. Över hälften av dessa personer – 22 miljoner – är rumäner. Att behålla viseringssystemet för inresor i Kanada, och detsamma gäller Förenta staternas system, skapar en situation där en del EU-medborgare betraktas som andra klassens medborgare.

EU-medborgarnas fria rörlighet måste behandlas på ett enhetligt sätt. Viseringsproblemet inverkar på förbindelserna mellan EU och Kanada. Vid tidigare toppmöten efterlyste kommissionens ordförande José Manuel Barroso en lösning på den här frågan. Vi måste ta upp den även i fortsättningen.

I Rumäniens fall har andelen avslag på viseringsansökningar minskat från 16 till 5 procent under perioden 2004–2008. Cirka 200 000 rumäner bor i Kanada, varav det stora flertalet har kommit dit genom den kanadensiska statens officiella invandringssystem. Jag förstår inte varför Kanada tillämpar olika synsätt i den här frågan. År 2009 hävdades viseringskravet för ett europeiskt land som inte är en EU-medlemsstat, och det skäl som uppgavs var att ett stort antal medborgare som kommer från det landet redan bor i Kanada.

Jag anser att även Tjeckien måste omfattas av viseringsundantaget. Det skäl som uppgetts för att återinföra viseringskrav får inte bli en faktor för de andra staterna. Det var Europaparlamentet som såg till att viseringsfrågan finns med på dagordningen för toppmötet mellan EU och Kanada. EU måste vidhålla ståndpunkten från oktober 2009, dvs. att tillämpa solidaritetsklausulen om problemet inte har lösts till årsslutet 2010.

Fru vice ordförande Ashton! Att nå ett viseringsundantag för de berörda medlemsstaterna skulle vara en stor framgång för er i ert arbete. Jag önskar er lycka till i dessa insatser.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman! Kanada är en av Europeiska unionens äldsta och närmaste partner, och har så varit sedan 1959. Vårt samarbete måste emellertid alltid grundas på gemensamma värden och ömsesidig respekt.

Kanada är ett av de tio länder i världen som släpper ut mest växthusgaser och det enda landet som, trots att det undertecknade och ratificerade Kyotoprotokollet, därefter offentligt förklarade att det inte hade för avsikt att uppfylla sina rättsliga åtaganden. I stället för att minska utsläppen med 6 procent jämfört med 1990 har utsläppen i Kanada ökat med 26 procent. Produktionen av tjärsand är den största orsaken. Utsläppen av växthusgaser från produktion av tjärsand är 3–5 gånger högre än utsläppen från konventionell produktion av olja och naturgas. För produktion av tjärsand krävs det även två till fem tunnor vatten för varje tunna tjära som utvinns, och produktionen ger sedan upphov till en rad avfallsprodukter som hotar både den biologiska mångfalden och den infödda befolkningens liv. Denna produktion förstör även borealskogen, en av de största kolsänkorna på jorden. Till 2020 kommer tjärsand förmodligen att ha gett upphov till mer utsläpp än Österrike och Irland tillsammans. Kanada lägger bara 77 US-dollar per person på gröna bidrag, jämfört med 1 200 US-dollar för Korea, 420 för Australien och 365 för Förenta staterna.

Att se till att borealskogen skyddas är ytterst viktigt, och det är därför viktigt att vi uppmanar Kanada att efterleva de internationella avtal som vi har ingått tillsammans, men som bara vi respekterar ensidigt, och detta bör utgöra grunden för allt framtida samarbete.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Kanada har varit en av Europeiska unionens närmaste och mest stabila partner sedan 1959. Det gläder mig stort att den ekonomiska situationen har förbättrats i Kanada under den sittande högeradministrationens mandatperiod, vilket inte har skett under tidigare mandatperioder i landet.

Den förbättrade ekonomiska situationen och den starkare kanadensiska dollarn, som skapar ökat välbefinnande för de kanadensiska medborgarna, har även sänt en positiv signal till andra länder och har skapat gynnsamma förhållanden för utvecklingen av inte bara det politiska utan även det ekonomiska samarbetet. Jag anser att toppmötet mellan EU och Kanada i Bryssel kommer att leda till konkreta framsteg i förhandlingarna om ett komplext avtal om ekonomiskt partnerskap.

Kanada är EU:s elfte största handelspartner och står för upp till 1,7 procent av unionens sammanlagda utrikeshandel, och EU är den näst största investeraren i Kanada, medan Kanada är den fjärde största investeraren i EU.

År 2008 nådde den sammanlagda volymen av varor nästan 50 miljarder euro, medan tjänsterna stod för 20,8 miljarder euro. Avregleringen av handeln med varor och tjänster mellan EU och Kanada, i kombination med ett ökat marknadstillträde, kommer att göra det möjligt att blåsa nytt liv i och fördjupa den bilaterala handeln, vilket kommer att medföra avsevärda fördelar för både EU:s och Kanadas ekonomier.

Jan Březina (PPE). – (CS) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! EU:s gemensamma viseringspolitik står nu inför en stor utmaning i form av det viseringskrav som Kanada har infört under de senaste tio månaderna för medborgare från Tjeckien. Genom sin ensidiga åtgärd gentemot Tjeckien har Kanada även, på ett helt oacceptabelt sätt, kringgått de EU-organ som ansvarar för den gemensamma viseringspolitiken. Rättigheterna för medborgarna i en medlemsstat och anseendet hos de EU-institutioner som upprätthåller

dessa rättigheter är följaktligen hotade. Den exempellösa åtgärden från den kanadensiska regeringens sida gentemot en EU-medlemsstat ställer hela EU inför ett solidaritetstest.

De tjeckiska medborgarna litar på att kommissionen bestämt tar på sig rollen som försvarare och företrädare för en medlemsstat och dess berättigade intressen. Det kommande toppmötet mellan EU och Kanada kommer att bli ett unikt tillfälle för detta, och viseringsfrågan bör finnas med bland diskussionspunkterna. Det är hög tid att vi gör allt vi kan för att nå ett genombrott i den här långdragna affären. Jag välkomnade att kommissionen i oktober 2009 antog en rapport där den uppmanar Kanada att öppna ett viseringskontor i Prag och fastställa en tidsplan för hävandet av viseringskravet. Kanada har uppfyllt det första kravet, men ännu inte det andra, och därför bör varken kommissionen eller rådet vara nöjda med framstegen hittills. Påtryckningarna på Kanada bör inte mildras, utan bör tvärtom skärpas. I detta sammanhang vill jag uppmana kommissionen att göra ett tydligt uttalande om sitt åtagande att föreslå, om framstegen är otillräckliga, motåtgärder genom att införa ett viseringskrav för kanadensiska tjänstemän och diplomater.

Jag är fast övertygad om att vi måste sluta att släpa fötterna efter oss. De tjeckiska medborgarna förväntar sig inte högravande löften och sympatyttringar från EU-organen, utan konkreta målinriktade åtgärder. Enligt min åsikt ligger bollen nu på kommissionens, och särskilt ordförande José Manuel Barrosos planhalva, eftersom han kommer att vara den kanadensiske premiärministerns främsta förhandlingspartner vid toppmötet. Om vi inte börjar agera med självförtroende och kraft gentemot den kanadensiska regeringen kommer alla våra insatser att förlora i styrka, och resultatet kommer att bli att de tjeckiska medborgarnas förtroende för EU-institutionerna allvarligt undergrävs. Vårt tal om europeisk solidaritet blir då inte mer än tomma ord för dem.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Som ledamot av EU-delegationen för förbindelserna med Kanada vill jag betona att Kanada och EU delar gemensamma värden. Våra gemensamma värden utgör grunden för hur våra samhällen är uppbyggda och är ytterst viktiga i det här sammanhanget. Vi bör utnyttja denna gemensamma grund i högre grad för att gemensamt ta ansvar för att återupprätta grundläggande globala förhållanden. Våra nära historiska och kulturella band och vår respekt för multilateralismen, bland annat vårt stöd till FN-stadgan, bildar grunden för vårt partnerskap. Vi måste förbättra och förstärka våra förbindelser på flera olika nivåer, särskilt på den politiska nivån naturligtvis.

Det avtal vi diskuterar i dag kommer att vara det första som grundas på det nya fördraget, och kommissionen bör vara medveten om detta. De främsta kraven för en framgångsrik beslutsprocess för avtalet är insyn, samarbete och parlamentets deltagande. Två viktiga frågor har tagits upp i diskussionen. De ensidiga viseringsreglerna för tjeckiska medborgare är oacceptabla och måste upphävas. Kanadas kritik mot de stränga bestämmelserna för försäljning av sälprodukter är ett tecken, inte på att vi måste ändra oss, utan att Kanada måste göra det.

Ett av målen för avtalet mellan EU och Kanada är dock att vi samarbetar för att skapa ett starkare handelsområde än Nordamerikanska frihandelsområdet (Nafta). Det handlar inte bara om ekonomiskt samarbete, utan även om att sända en tydlig signal om att vi inte accepterar protektionism. Det är ett lyckligt sammanträffande att Joe Biden talar i Europaparlamentet i Bryssel samma dag som toppmötet mellan EU och Kanada hålls, eftersom ett effektivt och yrkesmässigt samarbete med båda delarna av den nordamerikanska kontinenten är viktigt för oss, och eftersom vi, tillsammans, vill ta ökat ansvar i världen.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru Ashton! Jag vill påpeka att akilleshälen när det gäller en framgångsrik ratificering av avtalet mellan EU och Kanada är det ensidiga viseringskravet för Tjeckien, Rumänien och Bulgarien, eftersom detta skapar en oacceptabel form av ett andra klassens medborgarskap i EU. Det är inte bara de andra länderna som visar solidaritet med oss, utan många ledamöter här i parlamentet kommer även att ha all rätt att blockera ratificeringen om Kanada inte uppfyller sitt löfte att skärpa sin slappa asylpolitik, vilket tydligt är en nödvändig förutsättning för att häva viseringskraven.

Fru Ashton! Kan ni tala om för mig om ni har påpekat för Kanada att det inte är godtagbart att landet skjuter upp åtgärderna för att skärpa sin generösa asyllag, som är öppen för missbruk, till 2013, och att landet måste ändra lagen så snabbt som möjligt, med tanke på de gemensamma värden och goda ekonomiska förbindelser som det har med EU, och eftersom villkoren för detta kommer att ingå i det nya handelsavtalet? Är det en prioritering för er att ta upp frågan om uppskjutandet av tidsgränsen vid toppmötet med Kanada om två veckor, och se till att viseringskravet hävs innan avtalet ingås med Kanada? Om så inte är fallet, är ni medveten om risken för att detta viktiga avtal kanske inte godkänns av Europaparlamentet, eftersom vi inte tänker finna oss i ett agerande av det här slaget från Kanadas sida gentemot tre EU-medlemsstater?

Mina damer och herrar! Jag vill framföra ett tack för er solidaritet från miljontals medborgare, och jag välkomnar att förslaget till gemensam resolution, som vi kommer att rösta om i Bryssel, innehåller en tydlig uppmaning om att Kanada ska ändra sitt asylsystem och så snabbt som möjligt häva viseringskravet för nästan 50 miljoner EU-medborgare.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, fru höga representant, mina damer och herrar! Jag anser att diskussionen och debatten här i kammaren bidrar starkt till åtgärderna inför toppmötet i maj.

Det råder inget tvivel om de tankar som alla har gett uttryck för, dvs. betydelsen av våra förbindelser med Kanada och betydelsen av partnerskapet och våra gemensamma värden med ett framstående demokratiskt land som vi har ett strategiskt behov av att samarbeta med.

Dock har vissa frågor tagits upp, som enligt min åsikt och på grundval av ert mandat från parlamentet, absolut måste behandlas och om möjligt lösas, eftersom det är lösningarna som är viktiga i slutändan, inte striderna.

Den första frågan rör behovet av att lyfta fram ömsesidighetsprincipen när det gäller kanadensiska medborgares och EU-medborgares fria rörlighet. Jag är varken tjeck, rumän eller bulgar, och andra rumänska kolleger har talat före mig. Men det spelar ingen roll, som EU-medborgare känner jag mig lika lurad på mina rättigheter om andra EU-medborgare inte kan röra sig fritt i Kanada – jag talar snabbt, jag hoppas att ni förstår mig, herr talman, men ni kanske vill att jag ska upprepa detta för tolkningens skull – men hur som helst, jag känner mig lurad om andra medborgare från andra europeiska länder inte kan röra sig fritt i Kanada, medan kanadensiska medborgare kan röra sig fritt i alla europeiska länder.

Jag går nu över till frågan om sälslakten. Vi blir alltid lika illa berörda när vi i tv-program eller genom reportage i pressen får se eller höra om de plågsamma och fruktansvärda metoder som används i viss säljakt. Här i parlamentet har vi möjlighet att ge uttryck för våra åsikter, och jag anser att vi bör sluta att vara upprörda och protestera och börja agera i stället.

Våra förbindelser med ett så framstående demokratiskt land som Kanada bör också ge oss en möjlighet att ta upp problem och kräva moratorier. Jag tackar Catherine Ashton för de åtgärder hon kommer att vidta och för att hon kommer att rapportera till parlamentet, med början efter toppmötet i maj.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Fru vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! I samband med det kommande toppmötet mellan EU och Kanada vill jag nämna en av de grundläggande principer som EU grundas på, nämligen solidaritetsprincipen. Detta värde måste respekteras under alla omständigheter om EU vill behålla medborgarnas förtroende, till och med i fall som rör problem för bara en medlemsstat. Som redan har nämnts införde Kanada i juli 2009 ett viseringskrav för medborgare från Tjeckien. På Tjeckiens begäran togs frågan om viseringsförbindelserna med Kanada med på dagordningen för rådets (rättsliga och inrikes frågor) februarimöte. Vid mötet uttryckte Rumänien, Bulgarien, Ungern och Slovakien solidaritet med Tjeckien, och även det spanska ordförandeskapet yttrade sig tydligt i saken. Även kommissionen gav uttryck för sin solidaritet, men det finns ingen konkret lösning i sikte, inte ens efter förhandlingarna mellan expertgrupperna.

Tiden går, vilket absolut inte är till fördel för EU och EU-medborgarna. För EU-medborgare från Tjeckien är det svårt att svälja att de måste vänta på att Kanada antar en ny asyllag som ett villkor för att häva viseringskravet, där den närmaste realistiska tidsgränsen är 2013. I det här sammanhanget förväntar de sig därför verklig hjälp från EU. Vi talar ofta om att det råder en förtroendekris för EU-institutionerna bland medborgarna. Då måste vi också söka anledningen till detta, vilket är ett synsätt som tyvärr inte har varit helt solidariskt hittills.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag hoppas att den höga representanten kommer att gratulera kanadensarna till deras diplomatiska skicklighet, eftersom de har något att lära oss. Vid konferensen för konventionen om handeln med utrotningshotade arter (Cites) som hölls nyligen, slog de sig ihop med sina japanska allierade för att fullständigt radera vårt försök att införa ett handelsförbud för tonfisk.

Cites-konferensen påminde alltför mycket om klimatkonferensen i Köpenhamn, där EU:s ståndpunkt var otydlig. Vi verkade ha ägnat mycket tid åt att diskutera med varandra i stället för att diskutera kontinuerligt med andra, och till slut blev vi fullständigt krossade.

Japan och dess kanadensiska allierade hade ägnat månader i förväg åt att cirkulera, vinna vänner och köpa lite inflytande än här, än där, för att få de röster de behövde och det resultat de ville ha. I slutändan framstod vi som inkonsekventa, oorganiserade och svaga.

Kommissionsledamoten med ansvar för miljö har sagt att detta aldrig får hända igen. Han är fast besluten att ändra på detta. Men konferenser av det här slaget hålls hela tiden runtom i världen, och vi måste försäkra oss om att vi utnyttjar hela EU:s diplomatiska skicklighet för att se till att vi har en långsiktig strategi, att vi utnyttjar våra resurser på ett effektivt sätt och att vi slutar att underprestera.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill lyfta fram ett mycket allvarligt problem under dessa förhandlingar, som gäller verkställandet av immateriella rättigheter. Kritiska kommentarer från kanadensiska juridikprofessorer och även från Harvard tyder på att det planerade avtalet kan leda till en fullständig översyn av den kanadensiska lagstiftningen om upphovsmannarätt, patent och varumärken.

Å ena sidan anser kanadensarna att deras suveränitet och rätt att tillämpa sina egna immateriella rättigheter begränsas. Å andra sidan är det ytterst viktigt med stränga och exakta regler för kopieringsskydd och utökandet av detta skydd till att omfatta filmer.

Jag anser att det är särskilt viktigt att ta upp Internet i alla diskussioner om verkställande av immateriella rättigheter, eftersom det är omöjligt att skydda immateriella rättigheter på Internet utan ett gränsöverskridande avtal. Jag är för ett särskilt förbud mot inspelning med videokameror på biografier. Detta bör genomföras i Kanada. Det är emellertid viktigt att vi finner en medelväg. Vi bör stödja det immaterialrättsliga skyddet, men motsätta oss en allmän övervakning och förföljelse på Internet.

Det är naturligtvis även viktigt att vi tar hänsyn till att Kanada har annorlunda rättsliga traditioner och ett annorlunda rättssystem. Det är mycket svårt att lösa det här problemet, men jag hoppas att vi kommer att finna en effektiv lösning.

Paul Rübigen (PPE). – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Vår viktigaste prioritering bör vara att stödja små och medelstora företag, särskilt under en ekonomisk kris. Dessa företag sysselsätter två tredjedelar av alla arbetstagare och genererar 80 procent av skatteintäkterna. Därför är det viktigt att offentliga upphandlingar inriktas på att ge små och medelstora företag möjligheten att tilldelas offentliga kontrakt. De tekniska bestämmelserna, dvs. åtgärder för underlättande av handeln, måste naturligtvis också beaktas på lämpligt sätt i detta avtal. Vad jag skulle vilja veta är dock om man har nått en överenskommelse med Världshandelsorganisationen (WTO) om att inbegripa de grundläggande principerna från Dohaförhandlingarna i detta frihandelsavtal.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr talman, fru vice kommissionsordförande! Lufttransporten är central för att föra EU och Kanada närmare varandra genom att underlätta transporten av varor och personer. Lufttransportavtalet mellan EU och Kanada, som undertecknades i Prag den 18 december 2009, och avtalet om civil luftfartssäkerhet mellan EU och Kanada, som undertecknades i Prag den 6 maj 2009, är två viktiga inslag i den transatlantiska dialogen mellan EU och Kanada. Det första avtalet genomförs provisoriskt till dess att det träder i kraft efter ratificering. Rådet har ännu inte fått något meddelande i det här avseendet.

Det andra avtalet genomförs inte provisoriskt. Rådet måste översända förslaget till rådsbeslut och avtalstexten till Europaparlamentet för ett yttrande.

Med tanke på lufttransportens betydelse för samarbetet mellan EU och Kanada vill jag fråga vice ordföranden när de två avtalen mellan EU och Kanada kommer att kunna träda i kraft fullt ut.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Kanada är en nära allierad, men EU måste vara en kritisk vän när så krävs. Kanadas resultat på klimatområdet är dåliga, och Kanada lade hinder i vägen under Köpenhamnsförhandlingarna. Tjärsandsindustrin är särskilt oroande, som Kriton Arsenis påpekade. Utvinning av olja från tjärsand kräver mycket mer energi än olja som produceras av andra källor, och utvinningen är dessutom mycket förorenande för den lokala miljön.

Med tanke på att den kanadensiska regeringen för närvarande anstränger sig hårt för att få kommissionen att mildra sin inställning till kolmätningar inom ramen för genomförandet av direktivet om bränslekvalitet, vill jag fråga den höga representanten om hon kommer att ta upp frågan om tjärsand under diskussionerna vid toppmötet.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Denna debatt om förberedelserna inför toppmötet har varit ytterst användbar och värdefull. Ledamöterna har tagit upp en lång rad olika frågor, och jag ska åtminstone försöka se till att de två ordförandena – kommissionens ordförande och rådets ordförande – som naturligtvis kommer att leda EU vid toppmötet, blir fullständigt insatta i de frågor som har tagits upp.

Jag är mycket tacksam för ledamöternas hjälpsamhet när det gäller att ge mig information och ställa frågor om områden som jag bekänner att jag inte vet så mycket om – t.ex. lufttransport. Jag ska försöka ta reda på det som ni har frågat om.

Jag kommer bara att välja två eller tre centrala områden som har diskuterats. Det verkar råda en allmän åsikt bland ledamöterna om att dessa förbindelser är viktiga. En del av den frustration som jag kände av här i kammaren kanske beror på att vi inser betydelsen av Kanada och de gemensamma värden som vi delar. Den frustration som de ledamöter som kommer från de länder som särskilt berörs av viseringsfrågan är därför fullständigt förståelig.

Jag vill gärna börja med handeln, eftersom många av inläggen handlade om detta. Vi gör rätt i att satsa på ett ambitiöst handelsavtal. Det kommer inte att bli lätt, och redan från första början – och jag inledde faktiskt handelsförhandlingarna – insåg vi att dessa förhandlingar aldrig kommer att bli enkla på grund av EU:s och Kanadas särskilda intressen. Vi bör dock vara mycket ambitiösa på båda sidor.

Ett exempel är immateriella rättigheter, och det är mycket viktigt för mig att Kanada ser till att landet har ett lämpligt system för detta. Jag vet att de undersöker frågan och att diskussionerna och rundorna hittills har varit ytterst positiva och konstruktiva och framskrider i god takt.

Jag håller med om att utskottet för internationell handel måste hållas fullständigt informerat och, som Philip Bradbourn sade, de som har särskilda intressen i Kanada måste även vara helt inkopplade. Det kommer att göras en konsekvensbedömning, som man redan arbetar med för närvarande, och parlamentet kommer naturligtvis att fylla sin funktion och samtycka till eller inte samtycka till avtalet när det slutligen läggs fram. Parlamentet har en mycket tydlig och central roll i det här avseendet.

Jag vill bara lägga till två saker. För det första gynnas våra medborgare faktiskt av ett bra handelsavtal. Det är syftet med det hela. Syftet är att se till att det råder större valfrihet för konsumenterna och ökade möjligheter för arbetstagarna. Vi måste försäkra oss om att alla våra handelsavtal ger verkliga möjligheter för hela EU.

När det gäller små och medelstora företag håller jag med om att de är mycket viktiga. I detta sammanhang vill jag påpeka att en av de statistiska uppgifter som jag alltid har sett som mycket intressant är att bara 8 procent av våra små och medelstora företag faktiskt idkar handel, och att endast 3 procent gör det utanför EU.

Jag har alltid ansett, och gör det fortfarande, att om vi lyckas höja dessa siffror och tillhandahålla möjligheter – och offentliga upphandlingar kan verkligen vara ett område som ger möjligheter till det – kommer våra små och medelstora företag att gynnas i båda riktningarna.

Flera ledamöter talade om Arktis, och vi har diskuterat Arktis nyligen här i parlamentet. Jag vet att det är en mycket viktig fråga, inte minst för att den har samband med en annan viktig fråga som jag vill ta upp innan jag talar om viseringar, nämligen klimatförändringen.

Vi anser att Kanada hörde till den grupp av länder som under Köpenhamnsförhandlingarna agerade på ett sätt som gjorde att vi inte alls nådde de förväntade resultaten. Vi kan diskutera vidare om Köpenhamn – och det kommer säkerligen tillfällen att göra detta med den ansvarige kommissionsledamoten. Vi såg det som intressant att den kanadensiska regeringen i trontalet den 3 mars förklarade att den fullständigt stöder klimatavtalet från Köpenhamn. Detta är viktigt, och det vi vill göra inom ramen för toppmötet är att uppmuntra och uppmäna Kanada att vara ambitiöst, särskilt när det gäller att höja begränsningsmålet för 2020.

Den internationella kolmarknaden är avgörande för att skifta investeringarna mot en kolsnål ekonomi, och en sak som vi kan göra i våra bilaterala förbindelser är att driva på dessa strategiska frågor om investeringar, grön teknik och samarbete, och försöka stödja alla de åtgärder vi måste vidta för att begränsa problemen med klimatförändringen.

Den sista frågan – och det fanns många, men jag kommer bara att ta upp tre – och en av de frågor som jag självklart vill ta upp är hela viseringsfrågan. Detta är ytterst viktigt, och som de ledamöter här i parlamentet som företrädar sina medlemsstater har sagt finns det tre medlemsstater som berörs.

Man arbetar hårt med att försöka lösa den här frågan. Vi har fört många dialoger med Kanada, många av problemen är välkända och det finns problem som Kanada måste lösa när det gäller den lagstiftning som landet måste införa inför framtiden. Ledamöterna gjorde helt rätt i att ta upp denna fråga, och den kommer att ingå i diskussionerna.

Expertgruppens andra möte hölls i Prag för att behandla de frågor som är särskilt relevanta för Tjeckien, och kommissionen har bidragit till detta, så den är fullständigt involverad.

Jag nämnde, och jag kommer att ta med mig det från debatten, den frustration som de ledamöter känner som nämnde behovet av att arbeta snabbare och göra framsteg för att hantera detta problem. Det absolut viktigaste i sammanhanget är att det här inte är en bilateral fråga, utan en fråga som berör EU och Kanada, och vi måste behandla den som sådan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att hållas under den första sammanträdesperioden i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) För närvarande kan inte 39 miljoner EU-medborgare från Rumänien, Tjeckien och Bulgarien resa till Kanada utan visum. Över hälften av dessa personer, 22 miljoner, är rumäner. Att behålla viseringssystemet för inresa i Kanada för en del av oss är en ohållbar situation eftersom den skapar två klasser av EU-medborgare. EU-medborgarnas fria rörlighet måste behandlas på ett gemensamt och enhetligt sätt, och viseringsproblemet rör förbindelserna mellan EU och Kanada, och inte de bilaterala förbindelserna mellan Kanada och de respektive staterna.

I Rumäniens fall har andelen avslag på viseringsansökningar minskat från 16 till 5 procent under perioden 2004–2008. Cirka 200 000 rumäner bor i Kanada, och en del av dem har kommit dit genom den kanadensiska statens officiella invandringssystem. Detta är ett av skälen till det stora antalet viseringsansökningar. Det var Europaparlamentet som såg till att viseringsfrågan finns med på dagordningen för toppmötet mellan EU och Kanada.

EU:s ståndpunkt måste vara att tillämpa solidaritetsklausulen om problemet inte är löst till slutet av 2010. Upphävandet av viseringskravet för de berörda medlemsstaterna skulle vara en första framgång för den höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag anser att en av de prioriterade frågorna på dagordningen för toppmötet mellan EU och Kanada, som ska hållas i Bryssel den 5 maj, måste vara att häva viseringskravet för alla EU-medborgare på grundval av ömsesidighetsprincipen och i syfte att undanröja den rådande diskriminering som förhindrar rumänska, bulgariska och tjeckiska medborgare från att besöka Kanada utan visum.

Denna situation är ännu underligare med tanke på att de kanadensiska myndigheterna förra året avskaffade det obligatoriska kravet att ansöka om korttidsviseringar för kroatiska medborgare, ett land som fortfarande för anslutningsförhandlingar med EU. Rumänien har gjort betydande framsteg de senaste åren, bland annat när det gäller vissa viktiga kriterier för ett avskaffande av viseringssystemet. Andelen avslag på viseringsansökningar, andelen personer som stannar längre i landet än den lagliga bosättningsperioden och antalet asylansökningar minskar stadigt.

Därför bör viseringsundantaget avspegla den här utvecklingen, för att inte tala om att lika behandling av EU-medborgare och kanadensiska medborgare skulle bidra till att öka det ömsesidiga förtroendet.

(Sammanträdet avbröts i några minuter.)

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0207/2010/rev. 1). Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 25 från **Georgios Papastamkos** (H-0124/10)

Angående: Inrättandet av en EU-myndighet för kreditbedömning

Har kommissionen för avsikt att föreslå inrättandet av en europeisk myndighet för kreditbedömning i medlemsstaterna i euroområdet och eventuellt också för kreditinstituten i dessa?

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka Georgios Papastamkos för denna fråga om ett ämne som jag, i den befattning som jag för närvarande innehar, anser vara ytterst viktig för att ekonomin och finansmarknaderna ska fungera på ett lämpligt sätt.

Kreditvärderingsinstitut spelar en central roll för att bedöma de risker som är förknippade med situationen för företag, och även för medlemsstater för den delen, och krisen har visat – minst sagt – att deras verksamhetsmetoder har utgjort och fortsätter att utgöra problem, som ibland får mycket allvarliga konsekvenser. Därför fattades helt riktigt svåra beslut vid G20-mötet om att införa tillsyn och nya styrelseregler.

Mina damer och herrar! Jag vill påminna er om att kommissionen under krisen mycket snabbt axlade sitt ansvar i det här avseendet, och har prioriterat regleringen av kreditvärderingsinstitutens verksamhet under de senaste två åren. I september 2009 – med andra ord, ett år efter Lehman Brothers' kollaps – antogs förordningen om kreditvärderingsinstitut med parlamentets stöd. Jag vill särskilt hylla er föredragande Jean-Paul Gauzès arbete för att hantera de problem som orsakats av kreditvärderingsinstitutens verksamhetsmetoder, som bidrog avsevärt till finanskrisen.

Genom förordningen infördes ett system för obligatorisk registrering av alla kreditvärderingsinstitut som är etablerade på EU:s territorium. En uppsättning stränga krav infördes. Syftet var för det första att garantera att eventuella intressekonflikter upphör, för det andra att se över och förbättra kvaliteten på kreditbetyg och de metoder som används och slutligen att se till att kreditvärderingsinstituten arbetar på ett öppet sätt.

Jag är övertygad om att de nya bestämmelser för kreditvärderingsinstitut som jag just har talat om definitivt kommer att bidra till att förbättra oberoendet och integriteten i värderingsprocessen, göra kreditvärderingsverksamheten mer öppen och förbättra kvaliteten på kreditbetygen, även dem som rör medlemsstaternas – EU-ländernas – och EU:s finansiella institutioners utlandsskulder. Det är i det skedet vi befinner oss nu.

Herr Papastamkos! När det gäller inrättandet av en sådan EU-myndighet för kreditbedömning som ni efterlyser, är det ett förslag som ingår i diskussionerna om möjliga alternativ till kreditvärderingsinstitutens nuvarande ekonomiska modeller, en modell som kallas "utfärdaren betalar". Konsekvenserna av detta förslag måste utvärderas noggrant, särskilt när det gäller ansvarsfrågan.

Min främsta prioritering i dag är självklart att se till att 2009 års förordning genomförs på ett lämpligt sätt och att få det nuvarande reformerade systemet att fungera. Jag utesluter emellertid inte det förslag som ni stöder om att inrätta en EU-myndighet. Det måste övervägas mot bakgrund av utvärderingen av 2009 års förordning och dess konsekvenser för kreditvärderingsinstituten. Dessutom föreskrivs en sådan utvärdering i förordningen, och kommissionen måste lägga fram den inför parlamentet och rådet från och med nu och senast i december 2012.

Det jag kan bekräfta är att kommissionen inom kort kommer att föreslå en ändring av förordningen om kreditvärderingsinstitut för att ge den nya Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) det övergripande ansvaret för tillsynen av kreditvärderingsinstitut. Detta var ett krav från er i parlamentet under förhandlingarna om förordningen, och stats- och regeringscheferna har enats om denna princip. Vi kommer därför att göra den ändringen. Jag är övertygad om att överföringen av tillsynen av kreditvärderingsinstitut till den nya myndigheten kommer att stärka och förbättra den rättsliga ram som vi i EU har till vårt förfogande.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Michel Barnier för hans svar och påpeka för honom att jag upprepade gånger har utövat parlamentarisk kontroll i den här frågan ända sedan 2006, alltså innan den internationella krisen bröt ut.

Enligt min åsikt finns det två paradoxer. För det första finns det internationella kreditvärderingsinstitut, men de är inte föremål för internationell tillsyn. Den andra paradoxen är att de privata systemen och intressena utanför EU agerar egenmäktigt gentemot EU-institutionerna och medlemsstaterna.

Jag skulle vilja – och det är en begäran från mig, herr kommissionsledamot – att EU går snabbare fram. Slutligen skulle jag vilja veta var det geografiska sätet kommer att vara beläget och hur dessa kreditvärderingsinstituts omsättning kommer att fördelas?

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman, herr Papastamkos! Jag är medveten om ert långvariga engagemang i den här frågan, och därför välkomnar jag den dialog som ni inleder mellan oss för första gången i dag, eftersom jag personligen bara har innehaft min befattning i några veckor.

Jag tar hänsyn till denna nya förordning, som föreslogs av den förra kommissionen under ledning av José Manuel Barroso, och som bidrar till att förbättra situationen. Jag har nämnt de nya krav som kommer att införas för kreditvärderingsinstitut, och jag har talat om den senaste utvecklingen när det gäller det förslag som jag kommer att lägga fram för er, i enlighet med era önskningar, om Europeiska värdepappers- och marknadsmyndighetens (Esma) tillsynsbefogenheter.

Ni har rätt i det ni säger. Detta är inte det enda området där vi, på en numera starkt integrerad gemensam och inre marknad, ser att det finns företag, särskilt finansföretag, som inte längre är nationellt ägda. Herr Papastamkos, jag vill påminna er om att i hälften av länderna i vårt EU tillhör 50 procent av banksektorn koncerner från andra länder.

Vi har därför en integrerad marknad med företag som i stor utsträckning är transnationella, men tillsynen har stannat kvar på nationell nivå. Vår uppgift är därför att garantera integration, och det är vad vi har åtagit oss att göra. I och med de nya befogenheter som har beviljats Esma kommer den internationella – den europeiska kan vi säga – tillsyn som ni efterlyser i högsta grad att bli en realitet.

När det gäller ert land, som har drabbats av den här chocken, måste vi vara mycket vaksamma. Jag kommer inte att dra förhastade slutsatser om vad som har skett. Vi måste vara vaksamma i alla fall där kreditvärderingsinstitut fattar beslut om medlemstater och utvärdera deras ekonomiska situation och offentliga roll. Varför? Därför att det som står på spel här faktiskt är en suverän stat, kostnaden för statens skuld och, i slutändan, situationen för statens skattebetalare, som enligt min åsikt alltför ofta får ta emot den värsta stöten. Detta var för övrigt ämnet för de förslag som jag lade fram för Ekofin i Madrid i lördags, om att förutse, förebygga och hantera framtida kriser, så att inte skattebetalarna alltid måste ta emot den värsta stöten.

Jag är mycket medveten om följderna av de beslut som fattas av kreditvärderingsinstituten och om de följder som dessa beslut får för investerarnas beteende. Därför behöver vi en sträng, krävande lagstiftning. Kreditvärderingsinstituten måste överväga allt sitt ansvar, och det krävs tillsyn för att de ska göra det. De kommer att stå under EU-myndigheters tillsyn enligt det förslag som jag kommer att lägga fram vid årsslutet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Tack för er utmärkta redogörelse. Jag känner mig riktigt optimistisk över att inrättandet av en europeisk myndighet för kreditbedömning äntligen kommer att göra att vi blir oberoende av privata amerikanska organ. Men det som intresserar mig i det här sammanhanget är inte bara sätet, utan även den funktionella och strukturella sammansättningen av denna nya myndighet. Det är trots allt viktigt att en organisation av det här slaget är stark. Jag är naturligtvis även intresserad av de förväntade följderna av förfarandena och följderna av att en medlem i euroområdet får dåliga kreditbetyg.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr Obermayr! Herr Papastamkos frågade mig om möjligheten, som han stöder, till att inrätta en europeisk myndighet för kreditbedömning. Denna myndighet bör, om jag förstod hans tanke rätt, vara offentlig.

Jag har inte intagit någon ståndpunkt i den här frågan. Jag kan också tillägga att detta inte var den riktning som kommissionen siktade mot, eftersom kommissionens förslag inriktades – genom den förordning som parlamentet har antagit – på en reform av det nuvarande systemet för kreditvärderingsinstitut, som är privata, och på en mycket sträng konsolidering av insynskraven för att undvika intressekonflikter, bristande ärlighet, i deras kreditvärderingsarbete. Det är i det skedet vi befinner oss. Förordningen ligger nu på bordet, den kommer att träda i kraft så snabbt som möjligt, utan dröjsmål – jag nämner det i förbigående – och vi kommer sedan att slutföra den här planen genom att ge Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten en tillsynsroll.

När det gäller den nya myndighet som Georgios Papastamkos mycket gärna vill ha, utesluter jag inte den möjligheten. Men vi behöver verkligen tid på oss för att utvärdera den förändring av affärsmodellen som förslaget om en EU-myndighet för kreditbedömning medför. Jag finner förslaget intressant, men det måste utvärderas noggrant. Jag kommer därför inte att säga vem som skulle ingå i en sådan myndighet eller hur

den skulle fungera, eftersom jag inte vet det. Vi har även frågan om offentliga myndigheters ingripanden i en sådan myndighets arbete. De stränga villkor som tillämpas på privata kreditvärderingsinstitut skulle även gälla för en offentlig EU-myndighet, särskilt bestämmelserna om intressekonflikter.

Dessa frågor skulle uppstå om vi beslutade oss för att inrätta en offentlig EU-myndighet. För att kunna arbeta med den här frågan på ett seriöst sätt, utan att improvisera, behöver vi uppriktigt sagt för det första ta oss den tid vi behöver och fatta de nödvändiga besluten för att genomföra det reformerade system som ni har antagit genom denna förordning, och för det andra ta oss tid att seriöst överväga varje fråga, särskilt dem jag just nämnde.

Talmannen. – Regeln är att frågan utgår om frågeställaren är frånvarande. Med tanke på de exceptionella omständigheterna kring detta plenarsammanträde kommer jag att göra så att jag läser upp namnen på de ledamöter som inte är närvarande, och de kommer att få ett skriftligt svar på sina frågor. Det kommer dock inte att hållas någon debatt om dessa frågor i plenum.

De ledamöter som är frånvarande men som kommer att få ett skriftligt svar i den ordning som frågorna lades fram är alltså Zigmantas Balčytis och Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė.

Del II

Fråga nr 28 från **Liam Aylward** (H-0155/10)

Angående: Konsumentval och datormobilteknik

Datormobiler har blivit alltmer populära, och det har medfört att det skapats en helt ny marknad för teknik, programvara och program. Vissa operatörer för datormobiler och andra s.k. intelligenta apparater ("smart devices") vill binda kunderna till sig och har inrättat marknaden så de har full kontroll över användarna i fråga om deras tillgång till programvara, webbläsare och program. Det verkar därmed som om dessa omständigheter begränsar konsumenternas valfrihet. Tänker kommissionen titta närmare på konsumenträttigheterna på denna växande digitala marknad, och anser kommissionen att öppna operativsystem borde vara vägen framåt för användare av datormobiler?

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Kommissionen följer nära utvecklingen av datormobiler och relaterade marknader. Som ledamoten nämner i frågan skapas nya marknader i vissa fall.

Kommissionen engagerar sig helhjärtat i att se till EU:s allmänna regler och principer på konkurrensområdet respekteras, samtidigt som den tar hänsyn till de dynamiska och snabbt föränderliga förhållandena på marknaden. Som aktuella fall, t.ex. Microsoft och Intel, har visat kommer kommissionen att vidta verkställighetsåtgärder vid behov för att garantera att konkurrensen om fördelarna ger konsumenterna möjlighet att välja mellan olika alternativ så att de kan dra nytta av den tekniska utvecklingen och innovationerna. Samtidigt som kommissionen är medveten om att patentskyddad teknik står i centrum för EU:s framgångar med andra och tredje generationens mobilteknik, är den även medveten om den utmärkta tekniska utveckling som drivs fram av teknik utan vinstsyfte.

Vi måste låta industrin besluta om den särskilda affärsmodell som den vill använda, och det är upp till marknaden att välja vinnaren, men kommissionen betonar betydelsen av interoperabilitet i främjandet av konkurrens om fördelar mellan tekniker från olika företag och för att förebygga övertagande av marknader. I detta sammanhang välkomnar kommissionen användningen av öppna specifikationer, som kan bidra till att förebygga illojal överföring av en dominerande ställning mellan grannmarknader. Öppna plattformar tjänar det syftet eftersom de möjliggör skapande av konkurrenskraftiga marknader utöver programvarusystem.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Jag tackar kommissionsledamoten för svaret. Bara för att gå ifrån ämnet lite så har det kommit ett antal nyheter den senaste tiden om konceptet innehållsbaserad censur, som förekommer i samband med denna teknik. Operatörer och programvarutillverkare har vägrat att använda en del tillämpningar på grund av deras politiska innehåll.

Vad kan kommissionen göra för att öka konkurrensen om tillgången till information via nya tekniker, och för att se till att yttrandefriheten inte kränks?

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag vet att de punkter ni tar upp i er andra fråga kan orsaka problem för konkurrensen på marknaden.

Vi följer den här frågan noggrant och kontinuerligt, men jag kan inte kommentera särskilda utredningar som pågår eller ska inledas. Jag är emellertid fullständigt medveten om de frågor som ni tar upp, och de

problem som ni har lagt fram för parlamentet är verkliga. Min och konkurrensmyndighetens roll är att övervaka situationen och undvika en slags dominerande ställning med stängning av marknaden, hinder för nya marknadsdeltagare och i slutändan problem för konsumenterna och användarna av dessa nya tekniker, som ska gynnas och inte bli lidande av utvecklingen och förbättringen av teknikerna.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Herr Barnier! I den första förordningen om roaming för datautbyte och telefoni inrättade vi sändningsplikten, vilken innebär att alla operatörer i EU måste kunna nå ut till samtliga konsumenter. Nu uppstår plötsligt konflikter på grund av att operatörerna avlägsnar dessa tjänster från nätverken och inte är beredda att tillhandahålla nödvändigt stöd. Anser ni att det är nödvändigt att de nationella tillsynsmyndigheterna vidtar åtgärder i det här avseendet?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Jag välkomnar att kommissionen behandlar den här frågan ur ett konkurrensperspektiv. Min fråga är: Har EU-domstolen dömt i liknande ärenden, och skulle dessa ärenden i så fall kunna citeras i den här typen av tillträdesbegränsningar? Finns det användare av datormobiler som redan har försökt vidta rättsliga åtgärder mot sina tjänsteleverantörer?

Joaquín Almunia, kommissionens vice ordförande. – (EN) I den här frågan anser jag att vi, vid behov, bör kombinera reglerings- och konkurrensinstrument.

När det gäller några av de aspekter som nämndes i frågorna och i ert inlägg har konkurrensinstrumenten varit användbara och kommer att vara det även i fortsättningen, men jag utesluter inte att kommissionen, vid någon tidpunkt och om så blir nödvändigt, kommer att utöva de rättsliga befogenheter som den har. Vi har gjort det tidigare, och vi kan göra det igen i framtiden.

Jag anser att den bästa lösningen är en lämplig blandning av konkurrens och reglering, inte som alternativa instrument, utan som kompletterande instrument. Och när det gäller er fråga, herr ledamot, så ursäkta, men jag är inte advokat, och jag vet inte det minsta om enskilda medborgares klagomål inför domstol. I alla händelser mottar vi en del information och ibland klagomål, och varje gång vi anser att den information eller de klagomål som har skickats till kommissionen förtjänar en reaktion från vår sida – och ni har sett vårt instrument – så gör vi just det; vi agerar.

Som jag sade i mitt tidigare svar genomför vi nu vissa utredningar på det här området, i den här frågan och om dessa problem, men jag kan inte offentliggöra detta eftersom min ställning kräver att jag är diskret.

Talmannen. – Nästa frågeställare, Georgios Toussas, som är frånvarande, och Zbigniew Ziobro kommer att få skriftliga svar, vilket jag förklarade tidigare.

Fråga nr 32 från **Nikolaos Chountis** (H-0125/10)

Angående: Kreditvärderingsinstitutens verksamhet

Dagen efter att de hårda åtgärderna som den grekiska regeringen beslutat om hade offentliggjorts, hotade kreditvärderingsinstitutet Moody's med att nedgradera de fem största bankerna i Grekland.

Enligt det internationella kreditvärderingsinstitutet kan den ökade arbetslösheten och de minskade disponibla inkomsterna föranleda ytterligare tryck på det grekiska banksystemet, som redan nu står inför det faktum att lönsamheten minskar och tillgångarna blir allt färre.

När man går ut med meddelanden av det här slaget är det som att bjuda näring åt spekulanterna. Därför undrar jag hur kommissionens bedömer det grekiska banksystemet?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta med anledning av kreditvärderingsinstitutens "agerande"?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Finanskrisen i Grekland uppstod inte i banksektorn, utan i den offentliga sektorn. Banksektorns sårbarhet har dock ökat till följd av bankernas exponering för de grekiska statsobligationerna, och ännu viktigare, till följd av de dåliga ekonomiska tillväxtutsikterna.

I sin egen analys av Greklands ekonomi och finansiella system tar kommissionen hänsyn till en rad olika informationskällor, däribland kreditvärderingsinstitut. I detta sammanhang övervakar kommissionen noggrant genomförandet av de kompletterande skatteåtgärder som den grekiska regeringen aviserade den 3 mars 2010 och som antogs av det grekiska parlamentet den 5 mars 2010, med målsättningen att nå budgetmålen för 2010.

Kommissionen följer noggrant utvecklingen i den grekiska banksektorn. Cirka 8 procent av bankernas tillgångar är i form av statsobligationer eller lån, även om de statliga lån och nödlidande lån som uppstår inte förväntas nå 8 procent under 2010 på grund av den svaga ekonomin.

Dessutom är grekiska banker starkt beroende av Europeiska centralbankens (ECB) refinansieringsåtgärder för sin kortsiktiga finansiering eftersom de stängs av från de internationella penningmarknaderna. Kommissionen tar sitt ansvar genom att garantera makrofinansiell stabilitet i euroområdet och i EU i stort. Banker i andra EU-länder exponeras i själva verket för den grekiska krisen främst genom sina innehav av statsobligationer, där Frankrike och Tyskland berörs mest.

Dessa exponeringar är visserligen inte särskilt stora i BNP-termer, men kan sannolikt bli mer märkbara i enskilda bankers balansräkningar. Samtidigt investeras omkring 10 procent av de grekiska bankernas balans i södra och östra Europa, vilket innebär att det finns ytterligare en överföringskanal.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Det finns uppenbart problem med bankerna i Grekland. Vi har den likviditet som har producerats av den grekiska offentliga sektorn som tyvärr inte går till realekonomin, men det jag skulle vilja påpeka för er är att varje gång Grekland aviserar vissa åtgärder, vissa former av lån, börjar de berömda kreditvärderingsinstituten nedgradera Greklands och grekiska bankers kreditbetyg.

Det är en sorglig roll. Vi har diskuterat det tidigare, och jag har ingen lust att upprepa debatten. Dessa kreditvärderingsinstitut, som är privata amerikanska företag, är verkligen otillförlitliga, och jag anser att det är oacceptabelt att ECB och EU-institutionerna – än i dag – betraktar dem som viktiga. Den fråga som uppstår, och de svar vi hörde tidigare, är följande: Visst, frågan kan regleras 2013. Kommer EU och EU-institutionerna nu äntligen att sluta att ta hänsyn till dessa kreditvärderingsinstituts kreditbetyg?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Som jag nyss sade tar kommissionen i sin egen analys inte bara hänsyn till kreditvärderingsinstituten, utan också till sina egna analyser. Kommissionen följer händelseutvecklingen inom den offentliga sektorn och banksektorn i Grekland mycket nära, så vi drar våra egna slutsatser och lägger fram förslag för rådet på grundval av dessa slutsatser. Det finns naturligtvis ytterligare en aspekt, dvs. kreditvärderingsinstitutets verksamhet. De är privata företag, som är mycket inflytelserika med avseende på finansmarknaderna, men det är naturligtvis inte kommissionens ansvar.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Vi är alla mycket oroliga över vad vi kan göra för att begränsa de problem som uppstår i samband med finanskrisen. Herr kommissionsledamot, häromdagen såg jag i medierna att ni föreslog att medlemsstaterna i framtiden ska lägga fram sina budgetförslag för kommissionen innan de debatteras och antas av de nationella parlamenten. Kan ni ge oss mer detaljer om detta, dvs. om kommissionen i framtiden kommer att ges möjlighet att kommentera medlemsstaternas budgetförslag innan de nationella parlamenten gör det? Det låter ytterst intressant. Jag skulle vilja höra mer om det.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack så mycket för ert svar. Jag lyssnade mycket uppmärksamt till de upplysningar ni gav oss och er redogörelse för kommissionens ståndpunkt.

Jag försöker dra en slutsats. Om ett annat land i euroområdet vid någon tidpunkt inom en snar framtid ställs inför liknande problem med kreditvärderingsinstitut och marknadspress, kommer vi att gå längs samma vältrampade väg då? Kommer vi att välja en "vänta och se"-inställning? Kommer vi att förutsätta att vi, med det synsätt som ni hittills har haft på Greklands problem, har att göra med allmänna strukturproblem i euroområdet, som vid någon tidpunkt kan vara oroande för andra medlemstater?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill först och främst påminna om att jag besvarar frågorna i kommissionsledamot Olli Rehns ställe, som är sjuk, så detta är inte mitt område. När det gäller de frågor som har ställts om de nationella budgetarna kan jag dock säga att vi diskuterade frågan för första gången förra veckan i kommissionskollegiet, och vi talade då om vilka åtgärder som bör vidtas för den framtida övervakningen. Detta är naturligtvis en av de frågor som kommer att behandlas, men det står klart att det inte har fattats något beslut om detta ännu. Vi har endast hållit en debatt för att försäkra oss om att frågan diskuteras på lämpligt sätt i kollegiet, och den behörige kommissionsledamoten kommer att lägga fram förslag inom kort. Då kan ni naturligtvis diskutera dem med honom direkt.

När det gäller den andra frågan har kommissionen ingen anledning att inta en annan inställning gentemot Grekland än gentemot någon annan medlemsstat, så jag hoppas att vi inte ställs inför dessa frågor igen. Om så blir fallet kommer vi dock att ha exakt samma inställning.

Talmannen. – Fråga nr 30 från **Brian Crowley** (H-0172/10)

Angående: EU:s strategi för bredband

Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder den kommer att vidta för att främja tillgång till snabb Internetuppkoppling runtom i Europeiska unionen, särskilt i landsbygdsområdena?

Neelie Kroes, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) I en värld som snabbt går in i den nya digitala åldern måste EU stå berett med toppmodern bredbandsinfrastruktur som kommer att vara en drivkraft för morgondagens utveckling. Vid rådets möte i mars 2009 enades man om ett fast indikativt mål att nå 100 procents täckning senast 2013. Genom Europa 2020-strategin har utmaningen tagits ett steg längre genom att fastställa målet för höghastighetsbredband 2020 till 30 megabit per sekund för alla medborgare, även personer som bor i landsbygdsområden, och till 100 megabit per sekund för 50 procent av de hushåll som är anslutna till Internet.

I den digitala agendan för Europa, som är ett av de sju flaggskeppsinitiativen i Europa 2020, fastställs en strategi för att främja höghastighetsinternet, och enligt planerna ska den antas inom kort. Agendan kommer att följas av tre dokument om bredband: för det första ett meddelande om bredband, där genomförandet av agendan på bredbandsområdet beskrivs, för det andra en rekommendation om nästa generations accessnät (NGA), vars syfte är att klargöra grunden för främjandet av investeringar i höghastighetsinternet, och för det tredje det första programmet för radiospektrumpolitik, som kommer att utgöra grunden för kommissionens strategi för att frigöra tillräckligt med spektrum för trådlöst bredband.

Den digitala agendans åtgärder för att främja höghastighetsbredband omfattar inte bara kommissionens åtagande, utan även förslag till medlemsstaterna. I centrum för dessa förslag står utarbetandet av nationella bredbandsstrategier som täcker främjande av privata investeringar med hjälp av stadsplaneringsbestämmelser, kartläggning av infrastruktur och frigörande av ledningsrätter, och genom att göra detta kan medlemsstaterna avsevärt minska investeringskostnaderna och göra investeringarna mer livskraftiga. Åtgärderna kommer även att inriktas på att överbygga den finansiella klyftan genom att fullt ut utnyttja strukturfonderna för att finansiera höghastighetsbredband, och där det inte finns incitament för privat finansiering, direkt offentlig finansiering.

För sin del undersöker kommissionen tillgängliga alternativ för att öka den privata och offentliga finansieringen i nästa generations accessnät för att nå de överenskomna målen. Innovativa finansieringslösningar kommer att vara ett av de alternativ som övervägs för att minska klyftan mellan det som behövs och vad marknaden är beredd att investera.

Liam Aylward, *ersättare för frågeställaren.* – (EN) Med tanke på att vi lever i en alltmer digital värld, som ni också har sagt, där så mycket av våra dagliga affärer utförs på nätet, anser jag att äldre medborgare är en grupp som har lämnats utanför, medborgare som har begränsad eller ingen tillgång till Internet. Vad kan vi göra för att se till att de inte utesluts från samhället, och vad kan vi göra för att hjälpa dem?

Neelie Kroes, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Det var inte bara kommissionen, utan även rådet som så att säga fattade det kloka beslutet att ha ett indikativt mål, nämligen att nå 100 procents täckning senast 2013. Hundra procent är hundra procent, så vem ni än tänker på kommer de att omfattas av dessa hundra procent.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Jag välkomnar varmt frågan från Brian Crowley, och jag tycker att det är ytterst intressant att Irland gör en ny lansering av trådlöst bredband för att tillhandahålla första generationens accessnät till landsbygdsområden. Det är ett spännande initiativ.

Jag ville särskilt fråga er om en sak som har kommit upp under det arbete som jag har genomfört, nämligen om kriterierna för statligt stöd till lokala bredbandsinitiativ. Vissa lokala myndigheter som jag känner till har försökt samarbeta med de offentliga myndigheterna för att konsolidera efterfrågan och tillsammans skapa ett genomförbart paket för investeringarna.

Men uppenbarligen betraktas detta i vissa fall som en överträdelse av kriterierna för statligt stöd. Jag undrar därför om era avdelningar skulle kunna stödja en del av dessa samhällsprojekt genom att utfärda tydliga

riktlinjer om kriterierna för statligt stöd för att hjälpa dessa offentlig-privata partnerskap som, och det håller jag med om, spelar en central roll för att uppnå en allmän bredbandsanvändning.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru kommissionsledamot! I den ekonomiska återhämtningsplanen anges ett belopp på 1 miljard euro som ska täcka upp till 100 procent av bredbandsinfrastrukturen. Jag vill fråga er vilket skede det här projektet befinner sig i, med tanke på att det är mycket viktigt att inrätta denna infrastruktur.

Neelie Kroes, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag är tacksam för att den första frågan kom upp. När vi talar om bredband handlar det nämligen inte bara om fiberkablar, utan även om trådlöst bredband, via satellit osv. Så när jag svarar ledamoten genom att säga att det finns 100 procents täckning nämner jag inte hur problemet kommer att hanteras eller lösas.

Jag ser dock positivt på Irland och deras investeringsnivå. När det fanns möjlighet att använda strukturfonderna, särskilt för att inrikta sig på och investera i den här typen av verksamheter, utnyttjade Irland detta tillfälle till det yttersta. Det var en bit under 50 procent. Jämfört med andra medlemsstater blev jag ibland bestört, eftersom det ibland bara rörde sig om en tredjedel, eller så utnyttjades inte den här möjligheten alls. Att investera i den här typen av infrastruktur är verkligen att arbeta för framtiden, för ekonomisk återhämtning och skapande av arbetstillfällen.

Men ibland är jag tacksam för det jag har och även för min tidigare erfarenhet. I min tidigare roll hade jag förmånen att se över reglerna för statligt stöd. En av dessa reviderade regler för statligt stöd hade t.ex. samband med bredband. Vad vi gjorde i översynen var att ge mer vägledning om hur, när och på vilket sätt detta kunde hanteras.

För övrigt undersöker kommissionen tillsammans med Europeiska investeringsbanken (EIB) även möjligheterna att utnyttja deras medel och stödja finansieringen av anläggningsarbeten. För närvarande, i och med den nyligen genomförda översynen av reglerna för statligt stöd, står det enligt min mening klart vad som är möjligt och vad som inte är det. Ni kan alltid be kommissionsledamot Joaquín Almunias personal att ge er vägledning, så tveka inte om ni anser att det finns oklara punkter.

På det hela taget måste vi vara medvetna om att det är offentlig-privata partnerskap som verkligen gör stor skillnad i den här typen av frågor. Det beror naturligtvis på medlemsstaten i fråga och på vad som står på spel, men med 100 procents täckning – och jag upprepar detta – anser jag dock att vi generellt sett har satt upp ett utmärkt mål genom att tala om cirka 50 procent. Jag vet vad 100 megabit är, men vad kan jag tänka mig? En ögonblinkning är mindre än 100 megabit, så vi talar om ett oerhört stort steg framåt. Enligt planerna kommer bredbandsåtgärderna och det vi talar om i den här debatten faktiskt att genomföras före 2011.

Talmannen. – Fråga nr 33 från **Bernd Posselt** (H-0128/10)

Angående: Storbritannien, Sverige och euron

Hur bedömer kommissionen de risker som EU som enhetligt ekonomiskt område utsätts för till följd av att medlemsstater som Storbritannien och Sverige fortfarande inte vill införa euron? Planerar kommissionen att vidta några åtgärder eller genomföra några insatser på detta område under den kommande mandatperioden?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) De ekonomiska fördelarna med att införa euron gäller både de medlemsstater som ingår i euroområdet och euroområdet som helhet. En detaljerad analys och argumentation i frågan finns exempelvis i kommissionens rapport EMU@10 från 2008.

Enligt fördragen är EU:s samtliga medlemsstater skyldiga att gå med i eurosamarbetet så snart de uppfyller de nödvändiga kriterierna. Danmark och Storbritannien har emellertid förhandlat fram en undantagsklausul som tillåter dem att stå utanför euroområdet.

Om Danmark och Storbritannien beslutar sig för att ansöka om att bli medlemmar i euroområdet kommer de att omfattas av samma konvergensbedömning som vilken annan kandidat som helst, i likhet med andra medlemsstater som redan har gått med i eurosamarbetet. Kommissionen skulle stödja deras förberedelser till fullo, inklusive förberedelser inför den faktiska valutaövergången.

Sverige har emellertid ingen undantagsklausul. För närvarande uppfyller Sverige inte alla kriterier för att införa euron. Framför allt är landet inte medlem i växelkursmekanismen, och vissa delar av lagstiftningen för landets centralbank skulle behöva anpassas för medlemskap i euroområdet. Kommissionen anser ändå

att de medlemsstater som för närvarande inte uppfyller alla konvergenskriterier för att införa euron bör eftersträva att göra det.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr De Gucht! Jag har bara två kompletterande frågor. För det första: kommer kommissionen att försöka uppmuntra Sverige att uppfylla sina skyldigheter? Sverige har en skyldighet enligt fördragen, och det kan inte bara tolkas godtyckligt.

För det andra: vad händer med Estland? Tror ni att Estland kommer att bli medlem inom överskådlig framtid, kanske redan i år?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Som jag sade uppfyller Sverige inte vissa kriterier. Och jag nämnde de två kriterierna: landet är inte medlem i växelkursmekanismen, och vissa delar av lagstiftningen för landets centralbank skulle behöva anpassas för medlemskap i euroområdet. Jag bedömer att dessa kriterier är möjliga att uppfylla. De är inte ekonomiska kriterier som gäller skulder eller underskott. Huruvida kommissionen kommer att vidta åtgärder i detta hänseende är en fråga som ni får ställa till den ansvariga kommissionsledamoten, Olli Rehn, som tyvärr är sjuk i dag.

Vad gäller Estland granskas frågan såvitt jag vet fortfarande beträffande konvergenskriterierna, och kommissionen har ingen definitiv ståndpunkt i frågan.

Talmannen. – Fråga nr 34 från **Georgios Papanikolaou** (H-0130/10)

Angående: Ytterligare nedskärningar – även inom den privata sektorn

Den 4 mars förklarade er företrädare Amadeu Altafaj att det är högst troligt att nedskärningarna inom den grekiska offentliga sektorn efterföljs av motsvarande nedskärningar inom den privata sektorn.

Ur ekonomisk synvinkel vore en sådan utveckling att ytterligare dra ut på lågkonjunkturen, eftersom något sådant i hög grad skulle begränsa inhemsk efterfrågan och inhemsk konsumtion. En direkt följd av ett sådant kretslopp skulle alltså vara en minskning av de statliga inkomsterna. Jag vill därför fråga kommissionen vad den grundar denna sin optimism på – det vill säga föreställningen att en försvagad konsumtionskraft skulle hjälpa Grekland ur krisen? Personligen tror jag att det inte krävs särskilt stora insikter i ekonomi för att med säkerhet kunna slå fast att en begränsning av konsumtionskraften leder raka vägen till en ännu djupare kris.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Det finns tecken på att kopplingen mellan lön och produktivitetsutveckling försvunnit under det senaste årtiondet i Grekland. Detta har lett till förlorad konkurrenskraft, vilket återspeglas i ett ständigt underskott i bytesbalansen och minskade exportmarknadsandelar. Arbetsmarknadens rigiditet och lönesättning har ansetts som en viktig faktor bakom de alltför stora löneökningarna i Grekland och den skillnad det lett till när det gäller enhetsarbetskostnad med de viktigaste affärspartnerna.

De senaste åren har den inhemska efterfrågan varit det som mest bidragit till den ekonomiska tillväxten, men även ökande statliga utgifter och hushållens inkomster har gjort sitt. Den privata slutkonsumtionen per capita har stigit med över 80 procent det senaste årtiondet. Modellen har definitivt varit ohållbar och har lett till att betydande budgetunderskott har byggts upp, vilket innebär ett stort offentligt underskott och ökande skuldbörda samt ökande räntebetalningar. Detta innebär makroekonomiskt i sin tur ett stort underskott i bytesbalansen och stora utlandsskulder.

Statens ökande finansieringsbehov har lett till att den offentliga sektorn suger upp en stor del av den tillgängliga finansieringen och på så sätt omöjliggör den privata sektorn och påverkar ekonomins tillväxtmöjligheter negativt. Måttfullhet inom hela ekonomin när det gäller löner, där sänkta löner inom den offentliga sektorn ger en viktig signal till den privata sektorn, är liksom budgetåtgärder därför nödvändiga för att den grekiska ekonomin ska kunna stärkas och återupprätta konkurrenskraft och budgetmässig konsolidering.

Kommissionen är medveten om att budgetåtgärder och måttliga löner kan ha en kortsiktig negativ inverkan på efterfrågan. Men med tanke på den nuvarande situationen i Grekland är dessa åtgärder nödvändiga för att återupprätta marknadens förtroende och lägga grunden till en mer hållbar tillväxtmodell för den grekiska ekonomin på lång sikt.

Grekland har antagit ett ambitiöst program för att avhjälpa sitt underskott och reformera den offentliga administrationen och ekonomin. De konsolideringsåtgärder som Grekland har vidtagit är viktiga för att förbättra den finanspolitiska stabiliteten och marknadens förtroende, och de har välkomnats av kommissionen, Eurogruppen, Europeiska centralbanken och Internationella valutafonden.

De modiga åtgärderna i stabilitetsprogrammet och de paket som aviserades i februari och mars 2010 innefattar inte bara de planerade lönesänkningarna genom att ersättningen till offentliganställda minskar, liksom bonusar till påsk, sommar och jul, utan även åtgärder för att förbättra systemet för skatteindrivning, bredda skattebasen och se till att skattskyldigheten iaktas bättre.

I det meddelande som antogs den 9 mars 2010 drog kommissionen slutsatsen att Grekland genomför rådets beslut av den 16 februari 2010 och att de finanspolitiska åtgärderna som de grekiska myndigheterna aviserade den 3 mars enligt tillgänglig information förefaller tillräckliga för att garantera budgetmålen för 2010.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Greklands statistikkontor aviserade i sitt senaste meddelande – jag tror det var dagens – att arbetslösheten i Grekland har stigit till 11,3 procent, varav närmare hälften (45 procent) är unga människor upp till 34 år. I de mest produktiva åldrarna, mellan 25 och 34 år, är arbetslösheten 14,6 procent. Jag vill också påpeka att denna generation unga människor i Grekland får extremt låga löner, betydligt under genomsnittet i Europa. De kallas för 700 euro-generationen i Grekland, och vi är rädda att lönerna ska bli ännu lägre.

Jag tror därför att vi måste vara mycket noggranna när vi generaliserar, särskilt i en så svår tid för arbetslösheten eftersom det grekiska samhället är oroat. Tror ni att vi, när arbetslösheten är så stor och Grekland har alla dessa problem, kan återfå tillväxten med hjälp av nya nedskärningar och nya permitteringar?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi är självfallet mycket oroad över arbetslösheten i Grekland och inte bara i Grekland utan även i resten av Europeiska unionen. Å andra sidan är det också ganska viktigt att de ekonomiska grundprinciperna respekteras, och när lönerna under en period stiger snabbare än produktiviteten blir det problem, och det är i huvudsak det som har hänt i Grekland. Jag inser att detta är ett stort problem, särskilt för unga människor, och vi övervakar aktivt situationen, men vi anser också att långsiktig finansiell hållbarhet är grundläggande för en medlemsstat i Europeiska valutaunionen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Min fråga gäller principen bakom och skälet till min kollegas fråga.

Han sade att Olli Rehns företrädare föreslog att nedskärningar skulle genomföras inom den privata sektorn i Grekland. Frågan är, herr kommissionsledamot: Med vilken rätt kan kommissionens tjänstemän för övervakning, kommissionens talespersoner och sannolikt kommissionsledamöter i sina uttalanden föreslå, förutse och utöva påtryckningar när det gäller vad Grekland bör göra inom sektorer som inte har att göra med gemenskapspolitiken, såsom löner, pensioner, offentlig administration och hälsa? Vem godkänner dessa uttalanden, och varifrån kommer behörighet och jurisdiktion för att ifrågasätta, eftersträva eller föreslå sådana bestämmelser för den grekiska ekonomin?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi begär absolut inte att sysselsättningen inom den privata sektorn ska minska, men vi ser att arbetslösheten ökar, inte bara i Grekland utan även i större delar av Europeiska unionen, som ett resultat av den ekonomiska krisen.

Vad vi säger är att vi måste återupprätta Greklands ekonomi om vi vill att den ska vara hållbar på längre sikt. Vi bör också bevara den ekonomiska monetära unionen som är av ovärderlig betydelse för hela den europeiska ekonomin: Det är vad vi säger; vi säger definitivt inte att arbetslösheten bör öka. Tyvärr är det resultatet av den politik som bedrivits under en period.

Talmannen. – Fråga nr 35 från **Ádám Kósa** (H-0133/10)

Angående: Intressekonflikt mellan medlemsstaterna och EU när det gäller IMF-avtal

För att undvika att krisen ytterligare förvärras har kommissionen tillfälligt bland annat ändrat reglerna för de små och medelstora företagens rätt till statsstöd, som betydligt har förenklats (ekonomisk återhämtningsplan för Europa). Ungern befinner sig sedan en tid i en mycket allvarig finansiell kris på grund av sin egen ekonomiska politik. I och med IMF-avtalet om beviljande av nästan 20 miljarder euro måste Ungern strida mot värden som är prioriterade av landet i egenskap av EU-medlemsstat och enligt fördragen, dvs. en hög sysselsättningsnivå och skyddet av missgynnade grupper. Den konkreta frågan är om ett sådant avtal är lagligt och vem som har ansvaret om en EU-medlemsstat ingår ett avtal med en internationell organisation, som inte är en EU-organisation, som leder till en dramatisk försämring av sysselsättningssituationen, inbegripet situationen när det gäller främjande av sysselsättning av personer med funktionshinder?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) När den globala finanskrisen drabbade Ungern särskilt hårt under hösten 2008 beslutade kommissionen och rådet mycket snabbt att stödja Ungern med ett stort stödpaket från EU på upp till 6,5 miljarder euro, vilket är mer än hälften av den tillgängliga finansieringen för medlemsstater utanför euroområdet vid den tiden och som, tillsammans med lån från IMF och Världsbanken, uppgick till totalt 20 miljarder euro.

Jag vill betona att utan detta stöd skulle Ungern ha stått inför en betydligt större upplösning av sin ekonomi än den sexprocentiga nedgång som noterades förra året och den förväntade stabiliseringen i år. Med tanke på att regeringen inte längre hade tillgång till finansmarknaderna skulle avsaknad av stöd ha inneburit att budgetpolitiken skulle ha varit ännu mer restriktiv än den varit inom programmet, och utgiftsbegränsningarna skulle ha varit ännu strängare. Genom att begränsa omfattningen av recessionen, undvika en större ökning av arbetslösheten och stödja finansieringen av underskottet har därför det internationella stödet direkt bidragit till att begränsa de sociala konsekvenserna av krisen, inbegripet samhällets sårbara delar.

För att det ekonomiska programmet skulle vara trovärdigt och lugna investerare med att Ungern skulle återgå till sunda offentliga finanser och en hållbar utveckling var det naturligtvis viktigt att regeringen genomförde en ekonomisk strategi som innefattade åtgärder för finansiell konsolidering. Enligt subsidiaritetsprincipen är medlemsstaterna ansvariga för utformningen och genomförandet av åtgärder inom socialpolitiken. Biståndet gav stöd åt regeringens åtgärder som syftade till att göra budgetbesparingar, styra utgifterna bättre och framför allt bistå fattiga och låginkomsttagare.

Kinga Gál, *ersättare för frågeställaren*. – (HU) Tack för ert svar. För Ádám Kósa's räkning skulle jag vilja lägga till en kommentar. När allt kommer omkring var skälet till att Ungern inte kunde utnyttja stimulanspaketet på flera miljarder euro som erbjöds inom den europeiska återhämtningsplanen just att regler som denna inte möjliggjorde ekonomisk stimulans i större skala, och det gick hand i hand med ytterligare minskad sysselsättning. Stöd till sysselsättning av människor med funktionshinder kunde framför allt inte åstadkommas, och därför uppstår en underlig motsättning här. Jag skulle vilja be om er uppfattning om detta.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag är inte ansvarig för detta kommissionsärende, men det förefaller som om parlamentsledamoten syftar på paketet på 100 miljarder euro. Det är ett paket som finansierades av medlemsstaterna själva och som medlemsstaterna fick tillstånd att omsätta i praktiken. Det var inte pengar som ställdes till medlemsstaternas förfogande. Ni hittar dessa 100 miljarder euro på skuldsidan i de nationella budgetarna.

Det som har hänt med Ungern, eftersom det var nödvändigt, är att ytterligare stöd om 20 miljarder euro ställdes till landets förfogande, vilket inte har hänt med övriga ekonomier. De har endast godkänt att vidta åtgärder så att de kan klara krisen, men ingen faktisk utbetalning har skett till dessa medlemsstater.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag anser inte att ert svar återspeglar problemet och spekulationen bakom frågan och, med tanke på situationen i Grekland, skulle jag vilja fråga följande: Känner ni någon oro inför att en extern organisation som Internationella valutafonden blir delaktig i Europeiska unionens interna verksamhet? Överallt där Internationella valutafonden har befunnit sig har den spritt förstörelse skulle man kunna säga. Frågan är därför: Känner kommissionen någon oro över att Internationella valutafonden har trätt in i Europeiska unionen, och i vilket fördrag och vilken artikel anges att Internationella valutafonden kan delta i Europeiska unionens förfaranden? Varför väljer man inte en europeisk lösning i fallet med Grekland, enligt reglerna i fördragets artikel 122.2?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Mycket kort: om IMF skulle ingripa i Grekland skulle det självklart vara på begäran från Grekland. Fonden ingriper inte ensidigt, och som parlamentsledamoten vet har det funnits en europeisk överenskommelse bland medlemsstaterna och ledamöterna inom Ekonomiska och monetära unionen om en gemensam satsning för medlemsstaterna i Europeiska unionen och IMF. Men det är endast på begäran av en medlemsstat, i detta fall Grekland, som detta faktiskt kan ske, och vad jag förstår är det just det som diskuteras här.

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Eleni Theocharous** (H-0139/10)

Angående: Budgetunderskott på Cypern

Den ekonomiska krisen håller hela världen, även länderna i euroområdet, som gisslan.

Förfogar kommissionen över uppgifter om budgetunderskott och övriga indikatorer i anslutning till Cyperns ekonomi?

Utvecklas den cypriotiska ekonomin, och de här indikatorerna med den, i en riktning som ger anledning till oro? Anser kommissionen att åtgärder behöver vidtas med anledning av Cyperns finansiella situation? Vilka åtgärder i så fall och under hur lång tid?

Har detta diskuterats och har EU:s och kommissionens ståndpunkter och förslag framförts till den cypriotiska regeringen?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Får jag fråga er om den här debatten kan avslutas? Jag ersätter Olli Rehn, och normalt avslutas frågestunden klockan 20.00. Jag har andra åtaganden och kan därför inte stanna. Det är verkligen ett problem för mig. Jag har inte tid, och jag kan inte stanna.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Jag hade stora svårigheter att resa hit från en del av Europeiska unionen, och jag accepterar inte kommissionsledamotens svar att han inte har tid. Om ni inte har tid så gå ut genom den där dörren nu. Jag är ledamot av parlamentet, och jag har en fråga antecknad här som jag vill ha svar på. Även jag har en mängd åtaganden. Jag har suttit här mycket länge och väntat på min fråga medan alla slags kompletteringar har besvarats. Av hövlighet borde jag få ett svar här i kammaren. Jag tycker att det är mycket arrogant av er att säga att ni inte har tid.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Det är talmannen som beslutar om detta. Jag vill också göra det tydligt att jag för närvarande inte besvarar frågor som ställts till mig, utan jag ersätter Olli Rehn som inte kan vara här eftersom han är sjuk. Ni måste säga det till talmannen. Jag respekterar den bestämmanderätt som parlamentets talman har. Det är inte upp till mig.

Talmannen. – Ni gör rätt i att påpeka problemet. Ni ersätter kommissionsledamot Olli Rehn, vilket med tanke på frågornas betydelse naturligtvis är olyckligt. Frågestunden pågår emellertid fram till kl. 20.30 enligt vår föredragningslista. Med tanke på omständigheterna och det faktum att jag inte kan binda er vid stolen kan jag säga att vad som förväntas av er, i den beklagliga rollen att ersätta kommissionsledamot Olli Rehn, är att ni gör det för alla hans frågor.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag hade uppfattat att frågestunden pågick till klockan 20.00, men som jag redan sagt är det ni som är ordförande och det är ni som bestämmer vad jag ska göra. Då fortsätter jag.

Den finansiella krisen som också har utvecklats till en makroekonomisk kris har varit den värsta under efterkrigstiden både vad gäller storlek och global omfattning. Krisen drabbade den globala ekonomin mycket hårt, även inom EU och länderna i euroområdet. Det var därför oundvikligt att den även drabbade Cypern, en mycket liten öppen ekonomi.

Enligt de preliminära uppskattningarna från den cypriotiska statistiska myndigheten ska Cyperns bruttonationalprodukt ha minskat med 1,7 procent i reala termer under 2009. Det är första gången som den ekonomiska verksamheten på Cypern har noterat en negativ tillväxttakt under de senaste 35 åren.

Dessa ogynnsamma ekonomiska villkor ledde, tillsammans med den vikande tillgångsboomen och en expansiv skattepolitik, huvudsakligen på grund av åtgärder som vidtagits inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, till att de offentliga finanserna försämrades. Enligt det senaste meddelandet om BNP-uppgifter från de cypriotiska myndigheterna i mars 2010, och som för närvarande håller på att godkännas av Eurostat, hade de offentliga finanserna ett underskott på 6,1 procent av BNP, och den offentliga bruttoskulden uppgick till 56,25 procent av BNP under 2009.

Stabilitets- och tillväxtpakten kräver att kommissionen utarbetar en rapport så snart det faktiska eller planerade underskottet i en medlemsstat överstiger referensvärdet på 3 procent av bruttonationalprodukten. Kommissionen håller för närvarande på att utarbeta en sådan rapport för Cypern. När rapporten väl är färdig kommer den att läggas fram för rådet, som får avgöra om underskottet är alltför stort. Om rådet drar slutsatsen att detta är fallet kommer det att lämna rekommendationer till Cypern och fastställa slutdatum för när faktiska korrigeringar åtgärder ska ha vidtagits.

Under tiden har den cypriotiska regeringen också skickat in sitt uppdaterade stabilitetsprogram. I programmet redogörs för budgetstrategin på medellång sikt till och med 2013. Kommissionen håller för närvarande på att bedöma uppdateringen och förbereda sina rekommendationer inför rådets yttrande om programmet.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det skulle vara extremt pinsamt om ni nu inte besvarade den fråga som ställts. Det får vara hur det vill med den saken; jag skulle vilja att ni berättade för mig om Cypern riskerar att ställas under kontroll och om ni är nöjda med

konvergensprogrammet. Ni sade förstås något om uppskattningar, men jag skulle vilja veta om ni är nöjda med det konvergensprogram som regeringen har lagt fram.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag kan bara upprepa vad jag har sagt. En bedömning kommer att göras, och det är det normala förfarande som vi tillämpar på alla medlemsstater, inklusive Cypern.

Om kommissionen kommer till slutsatsen att detta är ett alltför stort underskott kommer kommissionen att lämna rekommendationer till Cypern.

Talmannen. – Fråga nr 37 från **Morten Messerschmidt** (H-0142/10)

Angående: Grekland och den aktuella krisen i eurosamarbetet

Grekland upplever i dag baksidan av eurosamarbetet. Under de goda åren gav man EU intryck av att allt var i sin ordning. Men det gick förfärligt snett när Europa drabbades av finanskrisen. Det grekiska budgetunderskottet uppgick 2009 till 12,7 procent av bruttonationalprodukten, vilket måste sägas är avsevärt mer än de tre procent som är tillåtna enligt stabilitetspakten för euroländerna. Regeringen i Aten har nu varit tvungen att anta en sparplan som innebär nedskärningar på 4,8 miljarder euro i statsbudgeten. Grekerna måste dra åt livremmen och det kommer att bli smärtsamt för alla, från offentliganställda till pensionärer.

I grunden är flytande växelkurser inte särskilt positivt. De gynnar ingen och inte heller löser de några grundläggande strukturella problem. Vi måste dock erkänna att pengar, som allt annat, har ett "pris". I Grekland har detta visat sig i form av skyhöga räntor vilket lett till att all ekonomisk verksamhet blockerats. När en situation utvecklar sig på ett sådant dramatiskt vis måste ett land kunna dra i nödbromsen och få "sänka" priset på pengar. Håller kommissionen med om denna tanke? Om så är fallet, erkänner den därmed inte eurons inneboende svaghet?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Ledamoten förefaller antyda att en oberoende valutapolitik i Grekland skulle vara ett sätt att minska den kris som påverkar landet. Det stämmer inte. Den grekiska statens höga räntor beror inte på faktorer inom valutapolitiken utan snarare på höga risktillägg i anslutning till marknadsoro rörande hållbar skuldsättning.

ECB:s räntor ligger historiskt lågt, och Europeiska centralbanken har tillhandahållit mycket omfattande likviditet till finanssystemet inom euroområdet, inbegripet de grekiska institutionerna. Deltagande i euroområdet kräver självfallet ekonomiska anpassningar via andra kanaler än räntan, vilket framgår av många av kommissionens handlingar, exempelvis den omfattande rapporten från 2008 om EMU@10.

Anpassningen inom euroområdet har inte varit tillräckligt smidig tidigare. Kommissionen har därför betonat behovet av att förstärka EU:s multilaterala övervakningsförfarande baserat på intensifierad kollegial påverkan för att fastställa och hantera sårbarhet i medlemsstaterna på ett tidigt stadium. Kommissionen förbereder för närvarande förslag i det hänseendet, vilket redan nämnts i svaret på en tidigare fråga.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Det finns en rad möjligheter att reglera ett lands valuta – under förutsättning att ett land har sitt oberoende. Det är emellertid just vad medlemmar i euroområdet inte har, eftersom de gjorde sig av med en stor del av instrumenten de tidigare hade i Frankfurt. Det är dessutom inte korrekt att räntorna inte skiljer sig åt inom euroområdet eftersom det finns stora variationer i privata räntor vid både medellång och långfristig upplåning, och den grekiska obligationsräntan är exempelvis mycket högre än den danska – trots att vi har vår egen valuta.

Det jag skulle vilja att kommissionen svarar på eller medger här är huruvida den kommer att ta ställning till det faktum att Grekland skulle ha devalverat om landet inte varit bundet av den standpunkt som fastslagits i Frankfurt, och den devalveringen skulle ha löst en stor del av Greklands problem.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Absolut inte. Hela idén med en valutaunion är naturligtvis – och alla är fullständigt medvetna om det när de blir medlemmar i den europeiska valutaunionen – att man inte längre kan devalvera sin valuta eftersom man faktiskt inte längre har någon valuta. Den gemensamma valutan är den enda som finns.

Det finns inte längre något sådant som en grekisk valuta. Grekerna har euron som sin valuta. En individuell devalvering strider därför fullständigt mot hela idén med en europeisk valutaunion, och det är ingen tillfällighet att Grekland är medlem i den europeiska valutaunionen. Landet är medlem för att det gjorde allt – verkligen allt – för att komma med.

Talmannen. – Fråga nr 38 från **Gay Mitchell** (H-0145/10)

Angående: En europeisk valutafond

Under de senaste veckorna har man fört fram tanken om en europeisk valutafond som en mekanism för att hantera kriser lik den som drabbade Grekland i början av detta år.

Hur långt har man kommit med detta förslag? Hur skulle en sådan fond fungera i praktiken? Vilka är de största hindren för inrättandet av en europeisk valutafond? Skulle ett inrättande vara möjligt inom ramen för gällande fördrag?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Krisen har visat att det finns ett behov av att inrätta ett system för krishantering för euroområdet.

Med tanke på behovet av att beakta alla ekonomiska, rättsliga och institutionella konsekvenser är det en fråga på medellång sikt snarare än en som omedelbart ska ses över.

Stats- och regeringscheferna inom euroområdet gav en tydlig signal den 25 mars genom att föreslå att en arbetsgrupp skulle inrättas för att utarbeta åtgärder för krislösningsmekanismen för euroområdet före årets slut.

Den offentliga diskussionen om en europeisk valutafond har berört ett antal beståndsdelar som är relevanta i detta sammanhang. Kommissionen tillstår särskilt att det finns anledning att inrätta ett system för brådskande ekonomiskt stöd som är starkt villkorat och omfattas av incitamentskompatibla räntor.

Det behövs emellertid inget nytt organ för att tillhandahålla det eller fastställa och övervaka villkoren. Fonden behöver vara förenlig med det stabilitetsinriktade ramverket för styrning av EMU. Kommissionen överväger omfattningen av förslag i detta hänseende. Ett bestämt åtagande om sund policy från euroområdets alla medlemsstater är fortfarande grunden för att EMU ska fungera framgångsrikt.

I detta sammanhang håller kommissionen på att utarbeta förslag om förstärkt samordning av den ekonomiska politiken och övervakning av länder som bygger på förslagen som lagts fram i kommissionens meddelande nyligen om Europa 2020-strategin.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Jag vill börja med att be kommissionsledamoten om ursäkt. Vi känner oss alla lite rastlösa och instängda eftersom vissa av oss inte har kunnat resa hem och försöker hjälpa några av våra familjer att kunna förflytta sig. Jag inser att kommissionsledamoten har andra möten och ersätter en kollega.

Kan jag fråga kommissionsledamoten i anslutning till hans svar vad medellång sikt skulle innebära? Talar vi om den här kommissionens halva livstid? Talar vi om ett år, 18 månader? Vilken slags period ser han för att vissa mer definitiva lösningar på frågan ska kunna genomföras?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Frågan om en specifik tidsram borde ställas till kommissionsledamot Olli Rehn, men när man tittar på de rekommendationer som vi har gjort och den överenskommelse som har träffats om att stödja Grekland, framför allt genom en kombination av bilaterala lån och stöd från Internationella valutafonden, är det tydligt att kommissionen anser att vad som nu har hänt i vilket fall som helst inte hade kunnat lösas genom att införa en europeisk valutafond, eftersom detta definitivt skulle ta mycket längre tid än vi har när det gäller Grekland.

Detta är därför ett projekt på medellång sikt som vi är välvilliga till, men när det gäller en specifik tidsram vill jag verkligen föreslå att ni ställer frågan till Olli Rehn.

Talmannen. – Fråga nr 39 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0150/10)

Angående: Mekanismer för budgetuppföljning i medlemsstaterna

Olli Rehn, kommissionsledamot med ansvar för ekonomi och valutafrågor, sade nyligen att den avgörande lärdomen av krisen är att vi omedelbart behöver införa en övervakning av den ekonomiska politiken som är djupare och bredare än vad den varit tidigare, en uppföljning som inbegriper beredskapen att i tid identifiera och tackla obalans, detta för att säkra makroekonomisk stabilitet i euroområdet. Det är ett faktum att kommissionen på grundval av artiklarna 121 och 126 i fördraget förfogar över redskap och mekanismer för budgetuppföljning i medlemsstaterna, och att majoriteten av medlemsstaterna har budgetunderskott som med råge överskrider gränsen om tre procent. Mot bakgrund av det vill jag fråga kommissionen om följande: Har kommissionen för avsikt att stärka den preventiva dimensionen av den ekonomiska uppföljningen? Om så är fallet – med hjälp av vilka medel och förfaranden? Har kommissionen för avsikt

att lägga fram förslag för att stärka den ekonomiska konvergensen i euroområdet? Har den för avsikt att stödja de strukturella omvandlingar som behöver äga rum i medlemsstaterna, så att dessa kan genomföras redan vid den tidpunkt då de statliga finanserna i medlemsstaterna medger det?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen har länge förespråkat att den ekonomiska övervakningen inom euroområdet ska fördjupas och breddas. Frågans betydelse erkändes av Europaparlamentet i dess betänkande om 2009 års årliga utlåtande om euroområdet och offentliga finanser.

Kommissionen avser att fullt ut utnyttja de nya instrumenten inom fördraget för att bättre samordna policy och styrning. I ett kommande meddelande anges nya förslag i syfte att utveckla ett omfattande ramverk för förebyggande och korrigering av kriser inom euroområdet med hjälp av den nya artikel 136 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Meddelandet kan innehålla förslag för att stärka de förebyggande och korrigeringande vapnen i stabilitets- och tillväxtpakten – förslag på effektivare och bredare övervakning av makroekonomiska obalanser inom euroområdet – och undersöka möjligheterna att skapa en krislösningsmekanism för länderna inom euroområdet.

När det gäller finanspolitik garanteras ökad betoning på hållbara finanser på grund av krisens inverkan på skuldsättnings- och tillväxtpotential, liksom de demografiska faktorer som spelar in. Incitamenten för att uppfylla de förebyggande och korrigeringande dimensionerna av stabilitets- och tillväxtpakten behöver stärkas. Satsningen på konsolidering behöver bli starkare i goda tider. Underliggande sårbarhet i de offentliga finanserna bör beaktas korrekt när den optimala konsolideringsdelen utformas. Vi bör på nytt fokusera på dynamik när det gäller skulder och hållbarhet samt kvalitet när det gäller de offentliga finanserna, inbegripet nationella finanspolitiska orsaker. Vi behöver också ta upp fall där reglerna hela tiden överträds. Straffen skulle kunna bli mer avskräckande och incitamenten förstärkas.

Utvecklingen av konkurrenskraft och makroekonomiska obalanser, utöver budgetmässiga obalanser, är en fråga som EU:s alla medlemsstater behöver oroa sig över. Övervakning av makroekonomiska obalanser och en diversifierad konkurrenskraft är särskilt motiverat för de av EU:s medlemsstater som anslöt sig till euron på grund av den högre graden av ekonomiskt och finansiellt överskott i medlemsstaterna inom euroområdet, mindre marknadsdisciplin, avsaknad av valutakursrisker och mer utmanande anpassningar med potentiellt högre kostnader för euroområdet som helhet.

Skillnaderna i konkurrenskraft är en orsak till allvarlig oro för Europeiska valutaunionens funktion. Under det årtionde som föregick krisen har skillnaden underbyggts av en oroande ökning av en rad inhemska ekonomiska obalanser i vissa medlemsstater inklusive, bland annat, höga skulder och bostadsbubblor i några länder med underskott i handelsbalansen, liksom en befäst svaghet i den inhemska efterfrågan i vissa länder med överskott. Divergerande löne- och kostnadstrender, ackumuleringen av en godtagbar utlandsskuld och den utdragna mytiska tilldelningen av resurser ökade insatserna för anpassning och de offentliga finansernas sårbarhet. Samtidigt har länder som i stor utsträckning förlitat sig på handelsöverskott drabbats av den skarpa nedgången i världshandeln på ett tidigt stadium av den globala krisen. För att komplettera budgetövervakningen avser därför kommissionen att lägga fram förslag för att bredda den ekonomiska övervakningen inom euroområdet och titta på makroekonomiska obalanser och konkurrenskraftig utveckling. Målet är att inrätta en ram för tidig varning, förebyggande och effektiv korrigering av obalanser inom euroområdet.

Den tredje huvudbeståndsdelen i kommissionens förslag syftar till att undersöka möjligheterna att inrätta en mekanism för krislösning. Den särskilda mekanismen för möjligt ekonomiskt stöd till Grekland löser det omedelbara behovet. Det är emellertid nödvändigt att inrätta en permanent mekanism för krislösning där starka inbyggda avskräckande medel kan aktiveras. Att i förväg inrätta tydliga, trovärdiga och konsekventa regler och förfaranden för att tillhandahålla exceptionellt och villkorat stöd till ett land inom euroområdet med allvarliga problem kommer att stärka grunderna i EMU.

Förslagen till förbättrad ekonomisk övervakning och samordning inom euroområdet är viktiga komplement till EU:s omfattande 2020-strategi för tillväxt och sysselsättning. Kommissionen kommer att se till att de två ramverken samordnas effektivt.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för ert svar. Tillåt mig att återkomma till frågan om övervakning och obalanser. Det jag hoppades få veta med min fråga är huruvida avvikelse nu kommer att bli en seriös fråga på dagordningen, inte bara finansiella obalanser utan ekonomiska avvikelser och inte bara övervakningsmekanismen utan även åtgärder för att ta itu med avvikelser. Internationella kriser, den grekiska krisen, har fört upp euroområdets alla svagheter till ytan.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Till att börja med vill jag också be tolkarna om ursäkt, men jag befinner mig en något exceptionell situation. Ni kan också tolka att jag försökte besvara alla frågor inom tidsramen klockan 20.30.

Vad gäller den kompletterande frågan anser jag att ni bör gå tillbaka till orsakerna till krisen i ert land, vilket faktiskt är att dessa obalanser har skapats över tid. Det finns en mycket stor obalans när det gäller konkurrenskraft. Lönerna ökade mycket mer än konkurrenskraften, och det är självfallet i första hand en fråga om nationell politik.

När det gäller huruvida det är bättre att ha en noggrannare övervakning är svaret ja. Det är anledningen till att vi föreslår ett nytt schema för detta. Ni får inte glömma bort att under 2002 föreslog Europeiska kommissionen att revisorer skulle kunna sändas till medlemsstaterna för att exempelvis kontrollera siffror, men det accepterade inte medlemsstaterna. Kommissionen har alltså alltid varit medveten om att övervakning var ett mycket viktigt inslag för att de nationella budgetarna skulle vara förenliga med Europeiska valutaunionen, särskilt när det gäller Grekland.

Talmannen. – Allt jag kan säga är att Olli Rehn uppenbarligen är er stort tack skyldig! Då har ni något att förhandla om med honom nästa gång vi har frågestund, kanske när det är er tur att stå här.

Frågestunden är härmed avslutad.

(Frågor som på grund av tidsbrist inte har besvarats kommer att besvaras skriftligen (se bilaga)).

(Sammanträdet avbröts kl. 20.25 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

13. Inrättande av ett europeiskt stödkontor för asylfrågor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation av Jean Lambert, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om rådets ståndpunkt vid första behandlingen inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett europeiskt stödkontor för asylfrågor (16626/2/2009 – C7-0049/2010 – 2009/0027(COD)) (A7-0118/2010).

Jean Lambert, *föredragande*. – (EN) Herr talman! Jag är inte säker på att det är inspiration som kommer att erbjudas, men detta är uppenbarligen en mycket kontroversiell fråga som många ledamöter i kammaren var skräckslagna att komma hit och tala om, så de av oss som är modiga nog att vara här måste passa på tillfället.

Jag vill till att börja med tacka alla skuggföredragande så mycket som arbetat med detta betänkande för deras stora delaktighet och vår förmåga att hitta en gemensam förhandlingsposition och agera som ett lag. Jag vill också tacka de två ordförandeskapen som varit delaktiga – det tjeckiska och framför allt det svenska – för deras mer öppna attityd till detta än vi har sett i några förhandlingar, eftersom vi kunde förhandla snarare än att känna att vi var där för att göra det rådet ville – i alla fall ibland.

Så vad uppnådde vi? Målet med det gemensamma europeiska stödsystemet för asylfrågor är att konsekvent fatta beslut av hög kvalitet för dem som behöver, och det kan verkligen vara en fråga om liv eller död för dem som behöver det. Det är välkänt att systemet inte fungerar konsekvent bland medlemsstaterna. Skillnaderna är ibland så stora mellan den bästa och den sämsta att det saknas förtroende, vilket kan leda till att de som försöker leverera objektiva beslut känner sig underminerade av dem som inte gör det. Och de som i slutändan lider är de som behöver skydd.

Vissa medlemsstater under särskild press har en mycket stark känsla av att det saknas solidaritet från andra, att deras behov av stöd inte får något verkligt praktiskt gensvar. Inom flyktingfonden har det funnits en finansieringsmöjlighet för samarbete mellan medlemsstater som har lett till viss positiv utveckling, men det har också varit tydligt att det finns gränser för detta mer stegvisa synsätt.

Stödkontoret för asylfrågor inrättas därför för att ge kontinuerligt stöd till att förbättra ett konsekvent synsätt och erbjuda aktivt stöd till länder som står under särskilda påtryckningar. Särskilda uppgifter tilldelas dem redan via annan lagstiftning.

Den viktigaste frågan för Europaparlamentet under förhandlingarna har varit Europaparlamentets egen roll i förhållande till stödkontoret för asylfrågor, hur större solidaritet mellan medlemsstater ska uppnås och det civila samhällets och UNHCR:s roll i förhållande till kontoret.

Frågorna om parlamentets roll har varit inriktade på vår relation med direktören när det gäller hans eller hennes utnämning och aktuella kopplingar. Vi har till slut kommit fram till att Europaparlamentet ska fråga ut den rekommenderade kandidaten, erbjuda en konfidentiell uppfattning och få feedback om hur detta beaktas.

Direktören kommer också att lägga fram årsrapporten för det relevanta utskottet – jag kan inte riktigt tro att vi var tvungna att slåss för det men ändå – och vi kan också bjuda in direktören för att rapportera om genomförandet av vissa uppgifter.

Parlamentets roll i förhållande till olika kontor är nu en fråga som diskuteras i den interinstitutionella arbetsgruppen, och jag är nu medlem i Europaparlamentets grupp för detta – delvis på grund av min erfarenhet och en viss känsla av frustration när det gäller förhandlingarna om stödkontoret för asylfrågor.

Beträffande solidaritet mellan medlemsstaterna ville parlamentet ha bindande mekanismer, rådet ville förankra frivilligheten när det gäller samarbete, och det slutliga språket är mer neutralt, men vi har en extern utvärdering av stödkontoret för asylfrågor att se fram emot, och den kommer att omfatta den inverkan som stödkontoret har på praktiskt samarbete inom asylfrågorna.

Vad gäller rollen för det konsultativa forumet har medlemsstaterna mängder av verkligt expertkunnande att tillgå, och det var uppenbart för oss att sådant expertkunnande kunde vara värdefullt. Vi vet att vissa medlemsstater har aktiva förbindelser med icke-statliga organisationer, och vi ville se till att lokala myndigheter, som ofta tillhandahåller mycket av det som krävs enligt det gemensamma systemet, också skulle ha en möjlighet att ingå. Så vi är nöjda med att kunna ingjuta lite mer liv i det här organet.

Sammanfattningsvis anser vi att stödkontoret för asylfrågor spelar en mycket värdefull roll när det gäller att utveckla ett gemensamt system. Vi hoppas att det blir av hög kvalitet – även om vi inte riktigt kunde få med det i den slutliga texten – och bidrar till att skapa en känsla av ömsesidigt förtroende och stöd. Jag vill också be de delaktiga medlemsstaterna att vara mer öppna för vad andra institutioner, valda myndigheter och det civila samhället kan bidra med, för även om det handlar om samarbete mellan medlemsstater är det inte enbart en mellanstatlig fråga. Det är en europeisk institution vi skapar.

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är mycket glad över att vi nu är mycket nära att slutligt anta förordningen om inrättande av det europeiska stödkontoret för asylfrågor. Kommissionen föreslog detta i februari 2009, och rådet och parlamentet har varit mycket entusiastiska.

Inrättandet av ett gemensamt asylsystem har varit en målsättning för Europeiska unionen i många år, och kommissionen och jag är fortfarande mycket engagerade i detta.

Vi behöver inrätta ett system som är rättvist och effektivt och bygger på gemensamma standarder och gemensamma principer. Systemet ska också bygga på solidaritet, och det innebär solidaritet med invandrare, med ursprungs- och transitländerna och mellan medlemsstater. För att stärka solidariteten mellan medlemsstaterna är praktiskt samarbete mellan de olika myndigheterna inom asylområdet viktigt som en del av utformningen av det europeiska asylsystemet. För att förbättra detta praktiska samarbete krävdes att stödkontoret för asylfrågor inrättades av den europeiska pakten för invandring och asyl 2008 och att en överenskommelse träffades i Stockholmsprogrammet 2009. Stödkontoret kommer därför att bli en hörnsten i uppbyggnaden av ett gemensamt asylsystem.

Stödkontoret kommer som ni alla vet att placeras i Valletta. Det ska ge konkret och operativt stöd till medlemsstaternas myndigheter och underlätta utvecklingen av det nödvändiga samarbetet mellan medlemsstater och utvecklingen av gemensam praxis. Detta kommer att uppnås genom utbildning av enskilda personer som hanterar asylansökningar och genom utbyte av information och bästa praxis. Stödkontoret kommer också att ge stöd till medlemsstater som utsätts för stort tryck genom att sända expertgrupper som kan hjälpa till att registrera asylansökningar.

Jag vill verkligen tacka Europaparlamentet och alla föredragande som är ansvariga för detta – Jean Lambert, naturligtvis, för hennes arbete, liksom Claude Moraes för de nödvändiga ändringsförslagen till Europeiska flyktingfonden och alla medföredragande och skuggföredragande. Ert fulla och kontinuerliga stöd har varit mycket värdefullt, och jag ser fram emot att samarbeta med er om de sista stegen innan kontoret öppnas – förhoppningsvis mycket snart.

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Herr talman! Jag vill också börja med att gratulera Jean Lambert till hennes betänkande och till framgången med ärendet, men också till det lojala sätt på vilket hon samarbetat med oss, skuggföredragandena, i denna fråga. Europeiska folkpartiets grupp är positiv till stödkontoret för asylfrågor eftersom vi anser att det är ett viktigt steg i riktning mot att inrätta och genomföra en gemensam asylpolitik inom Europeiska unionen. På ett personligt plan, som parlamentsledamot från Malta, är jag självfallet inte bara nöjd utan även stolt över att kontoret kommer att inrättas i mitt lands huvudstad Valetta.

Jag vill påpeka att kontoret måste erkänna att en gemensam asylpolitik behöver byggas upp på ett ord, vilket redan har nämnts, nämligen solidaritet: Solidaritet gentemot asylsökande som reser till Europa och som har rätt till skydd, vilket kontoret måste erbjuda, och som kommissionen mycket riktigt har sagt, solidaritet gentemot de länder som ensamma har burit bördan, utan stöd. Detta solidaritetskoncept måste därför uppfattas i sin helhet. Det är faktiskt som om vi tittade på två sidor av samma mynt, genom att visa solidaritet med dem som förtjänar skydd och solidaritet med de medlemsstater som bär en oproportionerlig börda.

Jag skulle vilja säga att hittills förefaller det som om budskapet om solidaritetens betydelse har gått fram. Vi har emellertid ännu inte tagit det ett steg längre. Jag skulle nu vilja se ord omvandlas till fakta och att principen aktiveras på praktisk nivå. Det är här som stödkontoret kommer att spela en stor roll – att sätta kött på principens ben, genomföra den och se till att det specifika initiativ det åtar sig verkligen kommer att bli en framgång när det gäller att utvidga solidariteten till alla dem som kräver det. Jag hoppas därför att kontoret kommer att vara igång så snart som möjligt, och jag vill lugna övriga med att vi som parlamentsledamöter nog kommer att övervaka dess arbetsmetoder under de kommande månaderna och åren.

Sylvie Guillaume, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill börja med att gratulera både Jean Lambert och Claude Moraes till deras utmärkta arbete som inom de närmaste dagarna kommer att göra det möjligt för oss – så snart situationen i lufterummet har återgått till det normala – att formellt anta förordningen om inrättandet av det europeiska stödkontoret för asylsökande. Jag antar därför att vi alla kommer att vara överens på en punkt: att vi välkomnar det förestående inrättandet av kontoret.

Kontoret är beslutsamt inriktat på praktiskt samarbete och kommer att bidra till att minska betydande klyftor som fortfarande finns mellan asylpraxis i de olika medlemsstaterna, och detta trots en första så kallad harmoniseringsfas som inleddes vid Europeiska rådets möte i Tammerfors. Organet kommer att möjliggöra den konsekvens som saknas i den nuvarande tillämpningen.

Jag vill också betona den viktiga roll som det civila samhället kommer att spela för kontoret, genom att det deltar i konsultativa forum. Engagemanget från det civila samhällets gräsrotter kommer att ge tydligare insikter i de svårigheter som asylsökande möter och i de nationella systemens misslyckande.

Vi måste emellertid erkänna att denna fråga lämnar en något bitter smak i munnen. För parlamentet handlar det exempelvis om att inte kunna spela en fullständig roll vid utnämmandet av kontorets direktör, och för kontoret självt gäller det oförmågan att bidra till införandet av ett system med obligatorisk solidaritet mellan medlemsstater för att ge länderna vid Europeiska unionens gränser lättnader.

I praktiken är denna frivilliga solidaritet bara tomt prat. Faktum är att om vi vägrar att ens nämna ett mer bindande system, hur ska vi då någonsin kunna uppnå det? Detta är fortfarande en aktuell fråga i våra debatter, och vi kommer att fortsätta att erinra våra samarbetspartner, rådet och kommissionen, om det.

Inrättandet av kontoret illustrerar perfekt behovet av att inrätta ett gemensamt asylsystem. Alla medlemsstater är mycket positiva till det när det är en fråga om förklaringar såsom 2008 års europeiska pakt för invandring och asyl. Underligt nog förefaller emellertid dessa medlemsstater lida av minnesluckor när det handlar om att gå från ord till handling och omvandla sina åtaganden för gemensamma regler till texter.

Det är exempelvis högst beklagligt att se hur villigt rådet antar en hel rad åtgärder för att bekämpa olaglig invandring, som det gjorde under rådets möte (rättsliga och inrikes frågor) i februari. Det visar emellertid större försiktighet under förhandlingarna om asylopaketet som har legat nere i flera månader nu. I stället för att enbart satsa på en passande politisk uppvisning som uppnåtts genom repressiva åtgärder uppmanar jag medlemsstaterna att bygga upp ett verkligt solidariskt Europa.

Å ena sidan vet vi att dessa repressiva åtgärder är ett betydande hot mot rätten till asyl i Europa för personer som, på grund av ökade undersökningar och andra hinder, genomför allt farligare resor. Å andra sidan skulle Europa äntligen kunna skyta med genuint harmoniserade asyلفörfaranden som bygger på att bevilja korrekta garantier till asylsökande.

Vi kan se att medlemsstaterna har ett stort motstånd mot asylpaketet och att tendensen går i riktning mot att bibehålla nationella tillämpningar. Motstånden märks i argument om budgetkostnaderna för en sådan gemensam politik, vilket skulle förefalla ohållbart i en krissituation. Europa har ändå ett stort ansvar när det gäller asyl.

Vi bör betona att det hittills oftast är tredjeland som har det sämre ställt än vi som har spelat en roll när det gäller att husera flyktingar. Låt oss därför hoppas att detta asylpaket är lika framgångsrikt som kontoret var och att det snabbt blir framgångsrikt eftersom vi snarast behöver agera.

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Rätten till asyl är en av Europeiska unionens grundläggande värderingar, och ingen vågar ifrågasätta den offentligt i sina tal. Verkligheten bakom europeisk politik och medlemsstaternas politik på detta område reser emellertid frågor.

År 1999 började Europeiska unionen harmonisera sin politik i frågan, och det förefaller i dag finnas en känsla av tillfredsställelse inför den spektakulära minskningen av antalet asylsökande. Vi i inom gruppen Europeiska enade vänster/Nordisk grön vänster skulle också kunna vara nöjda med detta om siffran återspeglade en förbättrad situation för mänskliga rättigheter i världen. Vi vet alla att det inte är så. Våra debatter kommer att visa det, om det behövs, när de äger rum på torsdag eftermiddag.

Framför allt sedan 2004 har vi sett en harmonisering nedåt av mottagandeförfaranden och villkor. Skillnaderna är stora mellan ländernas praxis, och vi vet att vissa av ansökningarna har utlokaliserats och att vissa asylsökande i dag inte längre har möjlighet att registrera sina ansökningar. Ännu en gång går priset för den största minskningen av antalet asylansökningar till Frankrike. Som människorättsaktivist i Frankrike känner jag väl till vad som orsakat dessa resultat. Det räcker att ha följt med en asylsökande en enda gång till det franska kontoret för skydd av flyktingar och statslösa personer för att veta vad det beror på. Det är outhärdligt att se hur dessa män och kvinnor uppmanas att lämna bevis på de tortyrhandlingar de har utsatts för.

Det förslag vi granskar i dag förefaller därför vara en frisk fläkt. Det bidrar till att förbättra genomförandet av ett europeiskt system om rätten till asyl. Det syftar till att främja praktiskt samarbete mellan medlemsstater, framför allt genom att förbättra tillgången till korrekt information om ursprungsländer, vilket är bra. Större delen av parlamentets förslag vid den första behandlingen har redan antagits av rådet. Vi vet att det i stor utsträckning är det svenska ordförandeskapets förtjänst, och vi är tacksamma för det. Jag vill tillägga att enligt min uppfattning är Sverige en föregångare, och jag skulle verkligen vilja att andra stater följde efter på det här området.

Vi har stött vår föredragande både vid den första och andra behandlingen i utskottet, och även jag är angelägen att gratulera och tacka henne. Vi kommer att göra samma sak i kammaren, och vi hoppas uppriktigt att detta lilla steg framåt kommer att utgöra en ny vändpunkt i europeisk politik i den här frågan. Vi hoppas att vi, i stället för att Europa drar sig tillbaka i det som vi här i kammaren vågar kalla Fästning Europa, i stället kan välkomna dessa män och kvinnor som har rätt till asyl, enligt de internationella fördragen och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, som vi snart kommer att ratificera.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har hört det påstås att denna åtgärd bygger på solidaritet. Enligt min ödmjuka uppfattning saknas något annat – nämligen säkerhet.

Och ändå behöver man bara tala med dem som är delaktiga i dessa frågor, exempelvis polisen – vid detta tillfälle hade jag turen att resa med företrädare för upprätthållandet av lag och ordning, karabinjärer från kontoret i Turin, vilka jag skulle vilja nämna vid namn, Romanini och Tavano. De bekräftade för mig att i många fall visar dessa asylsökande upp falska kort och handlingar. Sådana fall har rapporterats av olika polisstyrkor och andra organ.

Skulle det inte vara en bra idé att titta på frågan även ur en säkerhetsaspekt? Jag tycker inte att frågan om säkerhet är särskilt uttalad i detta dokument, och ändå är den mycket viktig eftersom vi måste undvika att förstöra en mycket viktig princip, en viktig institution av sådant mänskligt värde, med andra ord rätten till asyl, med de sjaskiga intressena hos dem som transporterar illegala invandrare och som ofta använder asyl som ett sätt att infiltrera människor som inte har några rättigheter och ingen relation till dem som faktiskt förföljs.

För det andra anges i artikel 2 i förordningen att kontoret ska underlätta, samordna och stärka praktiskt samarbete mellan medlemsstater när det gäller alla aspekter av asyl, och bidra till att förbättra genomförandet av det gemensamma europeiska asylsystemet, inbegripet dess externa dimensioner. I artikel 7 ska detta

specificeras, men det sker endast mycket vagt med att kontoret kan inrätta metoder för samarbete med tredjeländer i tekniska frågor.

Jag anser att vi måste gå mycket längre, och jag undrar varför – trots att många människor, även vi, föreslår det – ingen talar om eller granskar förslaget att upprätta dessa kontor även i tredjeländer? Vad hindrar det? Jag tycker att det är mycket viktigt att filtrera, delvis för att lätta på arbetsbördan och situationen i länder som behöver hantera detta mer direkt. Någon talade om dessa länders behov, men dessa länder behöver stöd, och jag anser att kontor bör inrättas i tredjeländer, exempelvis i norra Afrika, i Afrika söder om Sahara, där det samlas många asylsökningar och asylsökande.

Här behöver vi filtrera och kanske använda den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och genomföra åtgärder som inbegriper att vissa utvecklingsländer tar lite ansvar. Vi behöver ge dem en känsla av ansvar när det gäller asylfrågan.

Jag tycker att dessa frågor är mycket viktiga och att vi inte får bortse från dem. Inte heller bör vi ignorera behoven i de europeiska Medelhavsländerna som påverkas av dessa frågor, och då menar jag inte endast att tala om dem eller sända iväg ett antal tjänstemän. Vi har redan vår egen byråkrati i Italien. Det vi behöver för att hantera denna situation är pengar, resurser och verkligt stöd.

Det har sagts att allt fungerar mycket bra i Sverige. Det kan så vara, men Sverige ligger mycket långt bort från behoven i Malta, Italien, Frankrike och Medelhavet: Det är där problemet finns och det behöver hanteras – och vi måste göra länderna i Europeiska unionen ansvariga för detta. Privilegier och bördor går hand i hand, och eftersom vi har bördan borde vi också ha medel för att hantera den.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Det är definitivt inte någon dålig idé att tillämpa asylbestämmelserna enhetligt, för att minska sekundär migration inom EU och stödja de medlemsstater där tillströmningen av asylsökande är mycket stor. Det föreligger emellertid allvarliga tvivel om huruvida det är nödvändigt att inrätta detta stödkontor för att åstadkomma förbättringar, och farhågor om att kontoret kommer att ingripa för mycket i medlemsstaternas befogenheter.

Inrättandet av denna byrå utgör ännu ett steg mot att centralisera EU:s asylpolitik. Syftet är att uppnå en hög skyddsnivå, som grundas på praxis i de generösaste medlemsstaterna, som Österrike. Befintliga skillnader ska avskaffas, genom att de generösare länderna fortsätter att hålla samma kurs som förut och de andra gör de nödvändiga förändringarna. Så långt är allt väl, men att inrätta ett stort antal nya EU-byråer (antalet har tredubblats sedan 2000) och att utvidga deras ansvarsområden strider uppenbart mot strävan att införa mer avreglering och subsidiaritet genom Lissabonsstrategin.

Jag anser att det mycket omdiskuterade målet cirkulär migration – att vistas ett litet tag här och ett litet tag där – är fullständigt fel. Det fungerar inte i praktiken, och cirkulär migration blir ofta permanent. Det finns förstås annan kritik som man kan framföra. Orealistiska villkor för förvar i väntan på avvisning införs på bekostnad av säkerhet och på bekostnad av vår verkställande makt. Att utvidga begreppet familj till att omfatta alla inklusive farmödrar och mormödrar kommer att resultera i större tillströmning av invandrare, och att förbättra tillträdet till arbetsmarknaden under en period av hög arbetslöshet är ohållbart.

Att höja den grundläggande sociala tryggheten till samma nivå som i länder som Österrike och Tyskland kommer inte att vara möjligt att finansiera. Det nya stödkontoret för asylfrågor uppfyller därför inte sitt syfte och borde inte inrättas. Vi måste utarbeta en gemensam asylstrategi från grunden, för det som ni rekommenderar kommer inte att fungera i de berörda länderna.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Att inrätta ett europeiskt stödkontor för asylfrågor är verkligen ytterst viktigt, och därför anser jag det vara symboliskt betydelsefullt att kontoret ska förläggas till Malta, ett land i södra delen av Europa där trycket från asylsökande är stort. Det är även betydelsefullt med tanke på problemet med illegal invandring.

Det är mycket viktigt att vi ytterligare stärker och samordnar samarbetet mellan medlemsstaterna i asylfrågor, och att vi som slutmål försöker att komma ifrån skiftande nationell praxis och nå fram till en enhetlig metod, särskilt som vi alla medger att skillnaderna är enorma i nuläget. Exempelvis kan en irakisk asylsökande ha 71 procents chans att få sin ansökan beviljad i en viss medlemsstat, men bara 2 procents chans i en annan medlemsstat – dessa uppgifter står till kommissionens förfogande, men jag tror att den redan vet det. Dessutom finns det naturligtvis olika problem medlemsstaterna emellan.

Dublin II-förordningen kommer oundvikligen att innebära att vissa medlemsstater belastas mer jämfört med andra, och naturligtvis kommer kontoret för asylfrågor också att stödja de solidaritetsmekanismer som finns

tillgängliga genom Europeiska flyktingfonden. Jag åsyftar transport och omplacering av flyktingar både från tredjeländer i Europa och den så kallade interna "omplaceringen" av flyktingar.

Med omplaceringen från tredjeländer gör vi små framsteg, men de är likaväl framsteg. När det gäller den interna omplaceringen av flyktingar vill jag emellertid betona att trots att vi alla medger att vissa medlemsstaters börda är tyngre än andras, särskilt medlemsstaterna i södra Europa, har vi inte lagt fram något specifikt förslag; vi har inte tagit något initiativ i dessa frågor. Vi inväntar kommissionens förslag, och vi har också översänt en skrivelse om detta ämne via utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Om inte annat måste vi vara djärvare i dessa frågor, för trycket är mycket stort.

Avslutningsvis vill jag säga att det är mycket viktigt att vi utvecklar mekanismer inom EU för mottagande av flyktingar och för beviljande av asylansökningar, inte bara av humanitära skäl och av de skäl som redan tagits upp av flera ledamöter, utan också så att vi kan bekämpa illegal invandring. Vi måste nå fram till alla som söker ett bättre hemland och en bättre framtid med budskapet att i Europa har den som väljer den lagliga vägen en bättre chans än den som väljer vägen via illegal invandring, som vi tyvärr utsätts för starkt tryck från.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Inrättandet av ett europeiskt stödkontor för asylfrågor strider totalt mot Storbritanniens undantagsklausul från invandringspolitiken och går stick i stäv med Storbritanniens avvisande av Schengenregelverket. Förslaget att lägga 40 miljoner euro på att inrätta och bemanna ett helt kontor på Malta för att hantera asylsökande i hela EU tyder på att kommissionen vill fatta beslut som borde lämnas åt de nationella regeringarna.

Alla former av gemensam europeisk asylpolitik hotar det brittiska självbestämmandet över gränskontrollen. De upprepade kraven på att Storbritannien ska få bestämma vem som får resa in i och ut ur landet, och vem som kan tas emot där, beror på att vi har ett enormt befolkningsproblem som inte liknar situationen någon annanstans i Europa.

Kommissionen erbjuder inte hjälp och stöd när Storbritannien har det svårt. I stället avser kommissionen att ta de brittiska skattebetalarnas pengar för att täcka kostnaderna för att fatta beslut i vårt ställe. 40 miljoner euro skulle komma till bättre användning om de satsades på att bygga nya skolor, sjukhus och bostäder i Storbritannien liksom på att finansiera viktiga samhällsfunktioner som rent vatten, som vi är i desperat behov av om vi ska kunna fortsätta att erbjuda alla en dräglig livskvalitet värdig ett utvecklat land.

Vid en av fyra födselar i Storbritannien är modern till barnet inte själv född i landet. Det är 170 000 födselar per år. Var finns pengarna för att hjälpa de brittiska skattebetalarna att kunna betala för allt detta? I era fickor, eller spenderat på att inrätta ett nytt asylkontor som utan tvivel kommer att belasta Storbritannien med än större bördor?

I våra valkampanjer i Storbritannien lovar alla partier att göra något åt invandringen, för folket kräver att något ska göras. Men vad kan regeringen i Westminster göra så länge vi är med i EU, när Europeiska kommissionen samtidigt vill att alla befogenheter som rör asylsökande ska överföras till dem?

Gång efter gång har denna kommission bara visat nonchalans inför det brittiska folkets vilja och behov. Är det kommissionens avsikt att upphäva Storbritanniens undantagsklausul även på detta område? Folket i Storbritannien förtjänar ett ärligt svar från er, för denna fråga är ytterst viktig för dem. Ni ska föreställa deras företrädare, och de förtjänar att få veta vad ni har planerat.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi får inte gömma ett kontor bakom solidaritet när det måste stödja ett förfarande för att avgöra de verkliga villkoren för asylsökande.

Vi anser att detta är viktigt och nyttigt. Man måste emellertid garantera å ena sidan att de som faktiskt har rätt till asyl beviljas detta snabbare, och å andra sidan att de som inte uppfyller de nödvändiga kraven och som försöker missbruka detta system bemöts med fasthet, för det står klart att inte alla som har rätt till asyl beviljas det.

Jag vill mycket snabbt återkomma till Mario Borghezios iakttagelser: vissa länder, som Italien, och i synnerhet södra Italien som jag kommer ifrån, utgör naturliga inresevägar vid invandring och får ta emot särskilt många asylansökningar på grund av sina historiska traditioner av att välkomna invandrare.

EU måste ta ansvar på detta område, och dess uppmärksamhet och insatser, inklusive de ekonomiska insatserna, måste inriktas mot de områden som tar emot flest invandrare.

Cecilia Malmström, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för det starka stöd som inrättandet av denna byrå har fått från en majoritet av parlamentet. Som ni vet har det funnits ett enhälligt krav från medlemsstaterna om att inrätta denna byrå, även från de stater som omfattas av en undantagsklausul, eftersom de vet att kommissionen inte har någon avsikt att tvinga fram några förändringar av Storbritanniens undantagsklausul. Det är det brittiska folkets beslut.

Men det har också funnits starkt stöd här i parlamentet för en byrå, och jag är mycket glad att den kommer att bli till nu. Vi vet att särskilt under vissa årstider är trycket stort på länder kring Medelhavet, och denna byrå kan hjälpa och stödja. Det kommer även invandrare till norra, östra, västra och centrala Europa, så detta är en byrå för hela Europa, även om det inte är någon tillfällighet att den är förlagd till Valletta.

Detta är inte bara ytterligare en byrå. Det är faktiskt en hörnsten för att bygga upp ett gemensamt asylsystem. Stödkontoret kommer att bli ett viktigt instrument för att stödja medlemsstaterna, för att hjälpa till att utveckla praxis och gemensamma normer, och för att stötta medlemsstater som är utsatta för ett särskilt starkt tryck. Det skulle samla in information, det skulle upprätta en portal, det skulle ha experter, och så vidare. I slutändan är det alltid upp till medlemsstaterna att avgöra vem som får stanna, men det finns vissa förfaranden som behöver harmoniseras.

Som somliga av er har nämnt är detta en del i att utveckla ett gemensamt asylsystem inom EU. Detta är bara en av delarna: som jag tror att föredraganden nämnde har vi svårt att komma vidare när det gäller resten av asylpaketet. Kommissionen räknar med hjälp och stöd från Europaparlamentet för att kunna göra framsteg med dessa frågor, så att vi inom en inte alltför avlägsen framtid verkligen kan upprätta en gemensam asylpolitik för EU.

Jean Lambert, *föredragande*. – (EN) Herr talman! Jag vill bara ta tillfället i akt att reda ut ett par frågor som har uppkommit, även om det är synd att en del av frågeställarna inte finns här för att höra svaren.

Asylskyldigheter fastställs tydligt i internationella konventioner som alla medlemsstater enskilt har undertecknat. Detta är inte samma sak som en invandringspolitik, och folk borde verkligen inse den skillnaden.

Till dem som bekymrar sig över pengarna vill jag säga – om jag får lov att ta upp en partipolitisk och nationell politisk fråga här – att om vissa av våra medlemsstater slutade upp med att skapa asylsökande från Irak och Afghanistan är jag säker på att vi skulle kunna spara mycket mer pengar och sannerligen bespara folk mycket lidande.

Som svar på vissa av de andra frågor som togs upp vill jag säga att man hoppas att en förbättring av systemets kvalitet i vissa medlemsstater ska kunna öka förtroendet mellan medlemsstater emellan och komma över blockeringar i vissa av de andra delarna i asylsystemet. Detta ska också bidra till att medlemsstater upplever att det finns stöd när de står inför särskilt stor belastning. Som andra har påpekat utsätts visserligen somliga av våra medlemsstater för betydande geografiskt tryck från de invandrarströmmar som anländer, men många av de överbelastade länderna ligger faktiskt inte alls i Europeiska unionen utan på andra platser.

Jag tyckte att det var mycket intressant att höra en kollega argumentera för extra stöd i samband med stödkontoret för asylfrågor, men tyvärr missade jag ändringsförslagen som han lade fram i detta ämne.

Jag vill också vara tydlig med att stödkontoret för asylfrågor inte finns där för att avgöra status. Det ska inte ta över medlemsstaternas roll på detta område.

Sammanfattningsvis välkomnar jag kollegernas vänliga kommentarer, och jag välkomnar det aktiva engagemanget från dem som har hjälpt mig så mycket med detta betänkande. Jag är säker på att vi alla – eller i alla fall de flesta av oss – ser fram mot att vara där i Valletta vid invigningen när bandet klipps i stödkontoret för asylfrågor och vi kan påbörja vårt arbete.

Talmannen. – Jag kommer nu att avsluta denna debatt. Jag tänker emellertid inte göra det utan att först säga med stor erkänsla att jag inte är oberörd vid tanken på att den person som var ordförande för debatten åtnjöt rätt till asyl tack vare generositeten och gästfriheten hos regeringarna och folket i Frankrike, Österrike och Belgien. Dem vill jag hylla och tacka här i dag, för det finns ingen tidsgräns för tacksamhet, även om detta hände för mer än 40 år sedan.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden den första veckan i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Att inrätta det europeiska stödkontoret för asylfrågor är ett extremt viktigt steg i att upprätta det gemensamma europeiska asylsystem som förutses i den europeiska pakten för invandring och asyl och i Stockholmsprogrammet.

Kontoret kommer att bidra till ökat samarbete mellan europeiska institutioner, lokala myndigheter och civilsamhället, samt utarbeta gemensam praxis i asylfrågor. Jag är förvissad om att detta kommer att föra medlemsstaternas ståndpunkter närmare varandra inom politik som har med asylfrågor att göra. Detta är en absolut nödvändighet, med tanke på att vissa medlemsstater står inför stor tillströmning av asylsökande. Samarbete och solidaritet behövs också medlemsstater emellan, inte bara för att hjälpa dessa länder att hantera de problem de står inför, utan också för att förbättra det gemensamma europeiska asylsystemet.

Jag måste nämna att ur ett rättsligt och praktiskt perspektiv sett kommer detta system att grundas på fullständig, genomgående tillämpning av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

14. Allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden med avseende på förenkling av vissa krav och med avseende på vissa bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Evgeni Kirilov, för utskottet för regional utveckling, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1083/2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden med avseende på förenkling av vissa krav och med avseende på vissa bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen (KOM(2009)0384 – C7-0003/2010 – 2009/0107(COD)) (A7-0055/2010).

Evgeni Kirilov, som är föredragande för betänkandet, har inte kunnat komma hit på grund av problemen med luftfarten. Constanze Angela Krehl, som ersätter Evgeni Kirilov, har ordet.

Constanze Angela Krehl, ersättare för föredraganden. – (DE) Herr talman! Jag beklagar verkligen att Evgeni Kirilov inte själv kan redogöra för sitt betänkande. Han har arbetat mycket hårt med att utarbeta ett betänkande för parlamentet om ett ämne som är mycket viktigt för EU:s regioner och medborgare. Därför skulle jag vilja läsa upp hans anteckningar. De är på engelska, vilket är överraskande från en bulgarisk ledamot. Det är emellertid bra att jag inte behöver tala bulgariska. Jag är mycket glad att jag kan företräda honom här i parlamentet, även om han inte kunde flyga hit från Sofia.

(EN) Herr talman! Jag är glad att vi i kväll har möjlighet att diskutera viktiga ändringar av de allmänna bestämmelserna för strukturfonderna. Dessa ändringar är en viktig del i de gemensamma insatserna på europeisk och nationell nivå för att övervinna följderna av den ekonomiska krisen. De är en logisk fortsättning på de texter vi antog förra året.

Då, som föredragande för sammanhållningspolitikens roll i investeringar i realekonomin, uppmanade jag rådet och kommissionen att arbeta för förenkling av bestämmelserna för strukturfonderna och därmed underlätta tillgången till dessa fonder när medlemsstaterna har större behov av dem.

Jag är glad att parlamentets huvudsakliga rekommendationer om ytterligare förenkling har tagits väl emot. Jag är övertygad om att de nya förändringarna av de allmänna bestämmelserna, som innebär förenklingar av några av de befintliga förfarandena, är värda vårt stöd. Att minska onödiga administrativa bördor, byråkrati och otydliga bestämmelser kommer att bidra till bättre insyn och kontroll och färre oegentligheter.

Detta innebär också förbättrat genomförande och att EU:s pengar läggs på de rätta sakerna. Här är bara ett exempel: Genom ändringen av artikel 88 uppmanas medlemsstaterna ännu mer till att upptäcka och åtgärda oegentligheter innan de hittas av EU:s kontrollinstitutioner. I detta fall förlorar medlemsstaterna inte de berörda medlen utan kan använda dem igen för andra projekt inom det relevanta programmet.

Den andra gruppen ändringsförslag rör bestämmelserna om den ekonomiska förvaltningen. Förskottsbetalningarna för de länder som drabbats hårdast av krisen kommer att ökas för 2010. Alla medlemsstater kommer att få mer tid att använda medel anslagna för 2007 till projekt som inte har godkänts eller genomförts inom tidsfristerna.

Båda grupperna av åtgärder är viktiga på grund av sitt budskap till förmånstagarna och på grund av sin praktiska nytta. Krisåtgärder är ett tydligt sätt att visa solidaritet. De kommer att medföra nya pengar som medlemsstaterna kan använda för att ta sig ut ur krisen.

Alla åtgärder kommer att leda till genomförande av fler projekt, särskilt nu. Detta är avgörande för att skapa arbetstillfällen och för att främja investeringar och infrastruktur samt anpassning av arbetstagare och företag till den ekonomiska förändringen.

Båda typerna av åtgärder är nyttiga och mer värdefulla om de genomförs vid rätt tidpunkt, men de väntar fortfarande på ett slutgiltigt godkännande. Tyvärr blev det ett enormt dröjsmål innan rådet kom fram till en överenskommelse, när rådet var det ledande organet för antagande av den ändrade förordningen.

Jag tror absolut att nu, när parlamentet har samma befogenheter som rådet, kommer vi inte längre att skjuta upp antagandet och ikraftträdandet av dessa efterlängtrade och välbehövliga åtgärder.

Johannes Hahn, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Fru Krehl, tack så mycket för ert betänkande. Jag vill också be er att tacka Evgeni Kirilov på mina vägnar. Han har arbetat mycket hårt för att se till att vi skulle kunna diskutera de ändringsförslag som lagts fram till den allmänna förordningen i dag, efter att de så snabbt passerat alla de institutionella skedena, och förhoppningsvis också för att vi skulle kunna anta dem inom kort i parlamentet med en bred enighet, så att de relevanta punkterna kan genomföras omgående. Detta är ett bra bevis för den positiva dialogen mellan rådet, parlamentet och kommissionen och ett bra exempel på att samspelet mellan institutionerna verkligen fungerar.

Vad är syftet med dessa ändringsförslag? På lång sikt vill vi förenkla reglerna, men på kort sikt vill vi också hjälpa de medlemsstater som har drabbats hårdast av den aktuella ekonomiska krisen. Vi godtar rådets kompromissförslag, om vilket det råder bred enighet i parlamentet, eftersom det är viktigt för oss att ge snabbt och riktat stöd och att börja genomföra programmet.

Det gemensamma och övergripande syftet med detta initiativ är att påskynda genomförandet av programmen. Vi har nyligen presenterat den första strategirapporten och fastställt vad som inte fungerade särskilt bra och på vilka områden det har skett en positiv utveckling under de första åren av den aktuella programperioden. Vi måste vara självkritiska och se över reglerna, som i vissa fall är komplexa. Enligt min åsikt har den nuvarande tredje uppsättningen med ändringsförslag till det pågående programmet gjort att vi har kunnat lösa detta problem. Vi vill dessutom bidra till att lösa krisen.

Vad kan vi göra? Ett par fristående exempel är att införa en enda tröskel för stora projekt på 50 miljoner euro, införa enklare regler för att ändra operativa program om – och detta är en mycket viktig punkt – det krävs för att övervinna krisen, göra det möjligt att subventionera energieffektivitetsåtgärder vid uppförandet och renoveringen av bostäder, vilket inte bara kommer att leda till energibesparingar utan även kommer att få positiva följder för de sektorer som hänger samman med byggnadsindustrin.

Den nuvarande förordningen syftar särskilt till att lösa de befintliga likviditetsproblemen i de fem drabbade länderna Rumänien, Ungern och de tre baltiska staterna, och är liksom redan sagts avsedd att påskynda utnyttjandet av medlen till följd av en ökad flexibilitet. Många projekt kommer att kunna genomföras snabbare med hjälp av den utlovade finansieringen på 775 miljoner euro, som kan tillgängliggöras snabbare än planerat.

Mot denna bakgrund vill jag slutligen nämna de 6,2 miljarder euro som redan har betalats ut i förväg under 2009. Detta visar att även om strukturfonderna inte ursprungligen var avsedda att användas som katastrofbistånd och i framtiden inte bör betraktas som sådant, kan de vara tillräckligt flexibla för att fungera som ett lämpligt bidrag i kristider.

Jag vill tacka alla och ser fram emot diskussionen.

Regina Bastos, föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor vill jag börja med att gratulera Evgeni Kirilov, också i hans påtvingade frånvaro, och lyfta fram hans sätt att utarbeta detta viktiga betänkande och främja dess huvudsakliga syfte. Jag vill också tacka Constanze Angela Krehl för hennes presentation.

Den främsta målsättningen, för att gå rakt på sak, är att förenkla förfarandena och påskynda genomförandet av de program som finansieras genom Sammanhållningsfonden, strukturfonderna och Europeiska regionala utvecklingsfonden.

Under den aktuella finansiella, ekonomiska och sociala krisen har trycket på de nationella finansiella resurserna ökat. Detta tryck kommer att minskas genom en bättre användning av gemenskapsfinansieringen och genom att dessa resurser snabbare når de stödmottagare som drabbats värst av den ekonomiska nedgången.

Över 20 miljoner européer är arbetslösa, eller fyra miljoner fler än för ett år sedan, och prognosen är tyvärr att detta antal kommer att stiga ytterligare. Denna situation gör att vi måste se till att sammanhållningsprogrammen genomförs korrekt, eftersom de fungerar som en viktig och kraftfull hävstång när det gäller att stödja realekonomin, särskilt för små och medelstora företag och för sysselsättningen. De små och medelstora företagen är motorn i EU-ekonomin och skapar hållbar tillväxt och många kvalitativa arbetstillfällen.

Ytterligare förenkling och klargörande av reglerna för sammanhållningspolitiken kommer tveklöst att inverka positivt på genomförandetakten för programmet, särskilt genom att ge de nationella, regionala och lokala myndigheterna tydligare och mindre byråkratiska regler som kommer att skapa större flexibilitet så att programmen kan anpassas till de nya utmaningarna.

Sophie Auconie, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter att ha bedrivit ett konstruktivt samarbete i månader med föredraganden Evgeni Kirilov vill jag gärna framföra mitt innerliga tack till honom.

Jag vill också betona kvaliteten hos i synnerhet rådets arbete sedan början av det spanska ordförandeskapet. Detta är desto viktigare eftersom vi i eftermiddag diskuterar en förordning vars bestämmelser är efterlängtrade av tusentals aktörer på fältet. Jag är övertygad om att regionalpolitiken för dessa aktörer på fältet är det mest påtagliga uttrycket för Europeiska unionen i deras område eller region.

Även om regionalpolitiken är avsedd att hjälpa dem uppfattas den alltför ofta som komplex och restriktiv. Det är därför dags att ändra bilden av regionalpolitiken genom en djupgående förenkling av dess tillämpningsregler. EU-medlen på 350 miljarder euro ska gynna EU-medborgarna. I dag visar vi prov på den lyhörda inställning som människor väntat på i dessa tider av ekonomisk och social kris som vi alla upplever.

Om jag var tvungen att endast lyfta fram vissa aspekter av denna viktiga text skulle jag säga att den ökar flexibiliteten och solidariteten i Europa. Den ökar flexibiliteten, eftersom de föreslagna förenklingsåtgärderna gör det möjligt att minska mängden information som måste lämnas samt antalet kontroller och att öka flexibiliteten för inkomstälstrande projekt.

Men den ökar också solidariteten, eftersom exceptionella åtgärder vidtas för att bekämpa den ekonomiska krisen, som exempelvis ekonomiska förskott – liksom kommissionsledamoten och Constanze Angela Krehl sade – och ett nytt beräkningssystem. Den slutliga omröstningen i början av maj kommer därför att innebära att vi verkligen kan hjälpa EU-medlens mottagare och planeringsavdelningarna, men låt oss inte glömma att det fortfarande återstår mycket att göra när det gäller förenkling.

Karin Kadenbach, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Hahn, mina damer och herrar! Johannes Hahn sammanfattade syftet med vår debatt här i eftermiddag, vilket är att ge snabb och målinriktad hjälp. Vi måste omgående påskynda genomförandet av dessa program. Jag anser att det tredje ändringsförslaget till den allmänna strukturfondsförordningen utgör ett svar på den finansiella krisen och borde möjliggöra en snabb och framför allt enkel tillgång till dessa medel, liksom redan har sagts.

Vi vet av tidigare erfarenhet att medel från strukturfonderna i hög grad har bidragit till att förbättra livskvaliteten, skapa arbetstillfällen och skapa en framtid för människorna i regionerna. Jag anser att EU:s solidaritet i tider som dessa behövs för att ge katastrofbistånd. Både flexibilitet och solidaritet behövs, liksom vi har konstaterat.

De åtgärder som vidtas för att bekämpa krisen är ett tecken på denna solidaritet, och vi behöver de flexibla förskottsbetalningarna så att dessa projekt, som förbättrar livskvaliteten och skapar sysselsättning, kan genomföras. Liksom föredraganden – eller som här i kväll Constanze Angela Krehl – redan har nämnt, försenades antagandet av denna förordning på ett närmast oförläpligt sätt. Särskilt ur detta perspektiv bör den framtida sammanhållningspolitiken utformas på ett sådant sätt att den inte leder till förfarandemässiga och tekniska hinder för ett snabbt och effektivt genomförande av regionalpolitiken.

Jag stöder därför föredragandens krav på att detta ändringsförslag till strukturfondsförordningen snabbt ska träda i kraft. Vi måste ge ett snabbt och målinriktat stöd.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Herr Hahn, låt oss tala klarspråk. Den förenkling som alla här så tydligt förespråkar kommer att innebära att stora avloppsanläggningar och enorma avfallsförbränningsugnar inte längre kommer att behöva godkännas av kommissionen, vilket nu föreskrivs i förordningen, när investeringen är större än 25 miljoner euro, utan endast när beloppet överskrider 50 miljoner euro. För projekt med ett värde som understiger 50 miljoner euro kommer kommissionen inte längre att utvärdera kostnads–nyttoanalyserna, och sådana analyser kanske inte längre kommer att utföras. Till skillnad från den nuvarande situationen kommer inga kontroller att göras för att avgöra om dessa projekt är förenliga med EU:s miljölagstiftning.

Eftersom dessa projekt delvis finansieras genom lån kommer det inte heller att göras några utredningar för att fastställa om det är rimligt att belasta medborgarna i regionen med stora lån och om lånebördan står i proportion till projektets fördelar för medborgarna. Dessa transaktioner är attraktiva för bankerna, eftersom de kan ta ut höga avgifter under projektets första år. Därför var förhandsutvärderingar av stora projekt tidigare outhållbara för att se till att EU-medlen användes på ett effektivt sätt. Därför anser vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att fler kontroller måste göras av stora projekt, snarare än färre enligt detta förslag. Därför motsätter vi oss en höjning av utvärderingströskeln.

Dessutom vill vi att kostnads–nyttoanalyserna och förenligheten med EU-lagstiftningen ska vara öppna för allmänheten och inte diffusa, liksom tidigare har varit fallet. Strukturfondsförordningen är fortfarande problematisk eftersom de stora projekt som får finansiering endast kan löpa i fem år från den tidpunkt då investeringen görs. Därför har vi i gruppen De gröna redan krävt en förlängning på tio år för att göra investeringarna verkligt hållbara och skapa permanenta arbetstillfällen i regionerna.

Om projekten baseras i regionerna under en längre period kommer det att hindra de projektansvariga från att lägga EU-subventionerna i egen ficka och sedan helt enkelt försvinna efter fem år. Fallet med Nokia i Nordrhein-Westfalen visar hur regionerna kan skadas när bidragshoppande blir allmänt vedertaget. Enligt vår åsikt bör därför hållbarhetsklausulen bevaras för små och medelstora företag i fem år och inte i tre år, liksom föreslås i ändringsförslaget.

Vi i gruppen De gröna motsätter oss också detta, eftersom en kombination av större investeringar utan kontroller och en kortare projekttid med stor sannolikhet kommer att leda till att vi slänger pengar i sjön. Enligt vår uppfattning går detta inte att berättiga inför EU:s skattebetalare.

Om våra ändringsförslag inte godtas kan vi inte rösta för betänkandet. Vi kommer också att begära en omröstning med namnupprop, så att vi kan visa medborgarna hur ledamöterna har röstat när de senare klagar på att pengarna har slösats bort.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman! Jag har en fråga till Elisabeth Schroedter. I sin analys har hon valt att inta en tämligen negativ ståndpunkt. Min fråga till henne är: är det inte så att tack vare samfinansieringen måste de lokala regeringar som genomför programmen i medlemsstaterna enligt de strategiska ramar som antagits för varje land och enligt reglerna uppfylla sina egna skyldigheter? Varför målar hon upp en så negativ bild i dag? Det finns inget skäl att införa all denna negativitet i detta förslag i dag.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag besvarar gärna den frågan. Investeringar i stora projekt förenklas. Det gäller investeringar på upp till 50 miljoner euro som hittills har utvärderats av EU, eftersom vi ansvarar för skattebetalarnas pengar. Jag anser att situationen bör bevaras oförändrad för stora projekt eftersom dessa enligt vår erfarenhet ofta börjar med alltför stora investeringar och slutar med att bördan läggs över på medborgarna.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi debatterar ett kompromissförslag om att ändra förordningen, som syftar till att förenkla och påskynda tillgången till EU-medel. Vi har definitivt ett gemensamt intresse av att nå detta mål, och vi bör komma ihåg detta under debatterna om framtiden för sammanhållningspolitiken efter 2014. Det föreslagna systemet gäller framför allt stora projekt i fråga om miljö och infrastruktur, projekt som alstrar vinster och stöd till energiprojekt och förnybara energikällor inom bostadssektorn. Kompromissändringsförslaget innebär därför inget radikalt ingrepp i EU-medlens struktur. Genomgripande förändringar är inte ens möjliga för tillfället. Vi kan bara klara av en gradvis modernisering av det befintliga systemet. Förslaget är en kompromiss.

Jag vill så här långt säga att jag stöder Ungerns deklaration om användningen av finansieringstekniska instrument inom ramen för Sammanhållningsfonden för insatser på området för energieffektivitet och förnybara energikällor. Å andra sidan är jag bekymrad över den retroaktiva åtgärden i samband med skulder, eftersom den inte kommer att godkännas förrän 2010, trots att resurserna ska ha återförts till EU:s kassa i slutet av 2009. I detta sammanhang är det därför av avgörande vikt att klargöra alla tekniska detaljer i denna lagstiftning. En kompromiss har dock nåtts, och debatten bör därför avslutas. Jag anser att det är mycket viktigt att förenklingen av EU:s fonder, som vi godtar i Strasbourg i dag, verkligen återspeglas i medlemsstaterna. I detta sammanhang har vi fortfarande mycket kvar att göra i våra regioner.

Jag måste hylla insatserna av det nuvarande ministeriet för lokal utveckling i Tjeckien, som efter halva det här året antog en lagstiftningsändring om användningen av enskilda belopp från strukturfonderna och Sammanhållningsfonden. Denna administrativa förenkling rör främst godkännandeförfaranden och finansiell planering och förvaltning, däribland kontrollverksamhet och avskaffande av skillnader.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag talar för min kollega som är förhindrad att närvara, och jag vill göra ett antal iakttagelser. Den första är att vi verkligen välkomnar förenklingen av strukturfonderna. Vi skulle naturligtvis vilja kritisera vissa saker, och Elisabeth Schroedter har nämnt dessa, men jag anser att vi inte borde tveka enbart av det skälet. Vi välkomnar förenklingen och anser också att förordningen måste genomföras omgående. Vi har redan slösat bort alltför lång tid.

Jag måste dock tala klarspråk. Kompromissen är inte exakt den vi hade önskat. Liksom alla känner till lade kommissionen fram ett annat förslag om engångsbetalning på 100 procent av ansökningar om mellanliggande betalning under en begränsad period och om arbetsmarknadspolitiska åtgärder. Detta förslag godtog inte av ett flertal skäl som diskuterades i detalj i utskottet för regional utveckling. Vi måste dock fråga oss om vi har gjort tillräckligt för att införa vad kommissionen i sitt meddelande av den 3 juni 2009 kallade ett gemensamt sysselsättningsåtagande för att motverka krisen.

Målet var att göra det enklare att använda strukturfonderna för att bidra till att komma ur krisen, och det är det vi nu diskuterar. Särskilt EU:s strukturfonder är liksom alla vet ett av de främsta verktygen för att investera i medborgarna och för att bekämpa krisen och skapa sysselsättning. Om vi tar oss en titt på Europa framgår det tydligt att krisen i mycket hög grad har påverkat arbetsmarknaderna i medlemsstaterna och att åtgärder verkligen behövs. Om vi ser närmare på situationen har arbetslösheten ökat enormt, inte bara i de fem länder som har nämnts utan i alla medlemsstater. Dessutom spelar arbetslösheten också en stor roll oberoende av krisen. Arbetslöshetsnivån i Europa är mycket hög, och stiger fortfarande oberoende av krisen.

Det alternativa förslag som lagts fram av kommissionen är visserligen ett steg framåt, vilket vi välkomnar, eftersom åtminstone fem medlemsstater med en BNP som har minskat med 10 procent sedan 2008 kommer att få ett relativt stort bidrag. Dessa medlemsstater kommer att gynnas av detta och av ytterligare förskottsbetalningar från EU:s Sammanhållningsfond och strukturfonder. Allt detta är bra, men vi vill att mer görs. Ni känner till vår ståndpunkt från vad vi har sagt i utskottet. Å ena sidan är vi nöjda och å andra sidan är vi mindre nöjda, men varje steg framåt för också oss framåt, och det är i denna riktning vi bör gå.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Den enda frågan är varför er grupp, fru Ernst, inte har lagt fram ett ändringsförslag i kammaren? Det fanns en möjlighet att lägga fram ändringsförslag, så att kommissionens ursprungliga utkast kunde återanvändas. Det hade också varit möjligt att omförhandla finansieringen på 100 procent av EU:s strukturfonder med rådet.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Herr talman, fru Schroedter! Jag tror att vi ansåg att vi endast hade en begränsad chans och därför valde att inte lägga fram något ändringsförslag. Jag antar att min kollega tänkte likadant. När jag tittade på kommissionens övergripande initiativ blev jag överlycklig. Efter långa diskussioner om dessa ämnen under de senaste dagarna har jag lärt mig ett antal saker. Jag hade velat att mer skulle göras. Ni har rätt i att vi kunde ha lagt fram ett ändringsförslag. Men om vi är ärliga mot varandra vet vi vad som skulle ha skett, och därför beslutade min grupp att inte göra det. Jag måste själv notera det.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman! Exceptionella tider kräver exceptionella åtgärder. Parlamentets länge efterlängtnade dröm om ett förenklat förfarande och snabbare resultat har besannats. Vad vi i slutändan vill är att bevara och skapa arbetstillfällen, och den här veckan har vissa uppgifter, liksom Johannes Hahn påpekat, lagts fram som visar vad sammanhållningspolitiken har bidragit till: 1,4 miljoner fler arbetstillfällen under den föregående perioden. EU-medlen kan nu tillgängliggöras på ett snabbare och

enklare sätt över hela linjen, inte bara för stora projekt utan även för mindre, så att vi kan fortsätta att främja innovation, miljöförbättringar, stadsutveckling etc.

Parlamentet motsatte sig en punkt, och det var förslaget om att skrota samfinansiering. Detta skulle hota en av grundstenarna för vårt system, varigenom de nationella förvaltningarna, lokala myndigheterna och om möjligt individerna bidrar till det gemensamma projektet med regional utveckling och stadsutveckling. Så vi måste nu koncentrera oss på att bevara finansieringen under en något längre period, i tre snarare än två år, vilket är ytterligare en punkt som ni har gått med på. Det kommer att innebära att det blir pengar över, samfinansiering kommer att vara möjligt och vad som är bra med det är att om det uppstår förseningar kommer vi fortfarande att kunna tillåta att dessa värdefulla projekt fortgår. Det innebär inte att pengarna lämnar regionen: nej, det innebär att pengarna används. Det är det system som vi har tillämpat för 2007. Jag har en fråga till Johannes Hahn: vill ni inte följa upp detta goda exempel med ytterligare ett? Varför kan vi inte upprepa detta system under 2008 och 2009? Det vore en mycket positiv utveckling. Kan ni svara på det?

Sammanfattningsvis skulle vi också kunna visa lite solidaritet. Det finns vissa länder som inte använder alla EU-strukturfondsmedel som beviljas dem och som lämnar 30 eller 40 procent outnyttjade. Varför har de inte visat någon solidaritet och fört över dessa resurser till andra länder? Det är helt och hållet tillåtet och skulle göra det möjligt för dessa länder att komma på fötter igen. Det skulle vara att visa verklig solidaritet, men det har tyvärr inte skett. Jag är därför tämligen positivt inställd, åtminstone mot föredraganden. Detta förfarande har nu tagit nio månader, och jag undrar, liksom Constanze Angela Krehl, om det vore möjligt att slutföra detta förfarande under nästa förhandlingsrunda mellan parlamentet, rådet och kommissionen?

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Sedan 1973 har mitt land fått ungefär 18 miljarder euro från EU:s strukturfonder och Sammanhållningsfond. Under årens lopp har sammanhållningspolitiken spelat en betydelsefull roll när det har gällt att utveckla och vitalisera den irländska ekonomin. Europeiska socialfonden är särskilt viktig för våra försök att bekämpa arbetslösheten i Irland och naturligtvis inom hela EU.

Sedan Irland anslöt sig till EU 1973 har landet fått över 7 miljarder euro i finansiellt stöd inom ramen för Europeiska socialfonden.

(EN) Dessa medel har främst använts för att hjälpa till att bekämpa ungdoms- och långtidsarbetslöshet. Inom ramen för EU:s verksamhetsprogram för mänskliga resurser för Irland för perioden 2007–2013 avsätter Europeiska unionen 375 miljoner euro till Irland inom ramen för Europeiska socialfonden. Den totala budgeten för detta program är 1,36 miljarder euro.

Dessa pengar används för utbildningskurser för arbetslösa, personer med funktionshinder, personer som lämnat skolan i förtid och för marginaliserade personer i samhället. Vi lever i en tid av globalisering. För att bemöta utmaningarna och möjligheterna i och med globaliseringen för den irländska arbetskraften stöder Europeiska socialfonden i Irland även livslångt lärande, som kan anpassas till de faktiska omständigheterna på den globaliserade arbetsmarknaden. Så den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen har visat på relevansen och värdet av denna viktiga fond – Europeiska socialfonden.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Herr talman! Detta betänkande tycks i grunden innehålla en del mycket bra målsättningar när det gäller att genom EU-finansiering hjälpa EU:s medlemsstater, som har drabbats mycket hårt av den ekonomiska och finansiella krisen. Betänkandet innehåller den lovvärda målsättningen att minska påfrestningarna på medlemsstaternas budgetar när krav ställs på dem från alla håll. Att sänka projekttrösklarna och förenkla processen kommer att vara till hjälp, liksom förfinansiering av godkända projekt för att snabbt ge ekonomierna en rivstart.

När EU står inför arbetslöshetssiffror på över 10 procent, och ännu högre siffror i många medlemsstater, och ekonomin inte förrän nu sakta tycks återhämta sig finns det många saker som medlemsstaterna borde göra för att återuppbygga sina statsfinanser. Detta betänkande är dock aningen begränsat och tycks inte ta upp många av dessa åtgärder.

Ett varningens ord: idén att medlemsstaterna inte längre borde ha samfinansierade projekt med egna pengar tycks vara en högriskpolitik. Det saknas redan ordentliga redogörelser för en stor del av EU-medlen i utgiftsprojekt på grund av olämpliga översiktsförfaranden. Att avskaffa en medlemsstats egenintresse när det gäller att se till att dess egna medel används på ett bra sätt borde inte vara detsamma som att uppmana dem att missbruka dessa medel.

Vi måste se till att en lättnad av samfinansieringskriterierna inte minskar ansvarsskyldigheten. Detta problem kommer dock troligen inte att ha särskilt stor inverkan på mina väljare i Wales, eftersom vi om Europeiska unionen får som den vill efter 2013 inte kommer att ha mycket mer pengar att använda för pågående projekt, vilka samfinansieras så generöst med EU-medel för tillfället. Samtidigt som det är en sak att säga att vissa av de nya medlemsstaterna är fattigare än de gamla och därför behöver särskild hjälp, innebär det enorma skuldbeloppet i Storbritannien och den mycket låga BNP:n per capita i min region Wales, som nyligen på ett negativt sätt jämfördes med det ekonomiska resultatet i Rwanda, förhoppningsvis att detta problem inte kommer att falla i glömska. Jag har hört att det finns planer på att diskvalificera regioner som Wales, och jag hoppas verkligen att vi i framtiden kommer att kvalificera oss för övergångsfinansiering.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att gratulera Evgeni Kirilov till hans betänkande. Jag välkomnar och stöder alla åtgärder som garanterar och underlättar en lagelig användning av EU:s solidaritetsmedel. Europeiska unionen kan inte låta EU-medborgarna jämföra unionen med en vulkan som sprutar ut byråkratisk aska som regnar ner på önskemålet att minska skillnaderna mellan EU-regionerna. Det är svårt och till och med omöjligt att använda de strukturfonder med vilka vi vill nå våra ekonomiska, sociala och politiska mål. Jag tror att förändringar i syfte att förenkla förfarandena inte bara bör betraktas mot bakgrund av den nuvarande krisen, utan även på lång sikt måste underlätta tillgången till EU:s solidaritetsinstrument.

Jag tror att det förslag som lagts fram av Europeiska kommissionen, tillsammans med ändringarna i detta betänkande, trots förseningen kommer att ge medlemsstaterna och de slutliga stödmottagarna bättre möjligheter att förbättra sin situation med tanke på den aktuella krisen. Jag vill betona betydelsen av förändringen i fråga om uppskjutna utgifter för resurserna för 2007. Denna förändring kommer att ge alla medlemsstater en andra möjlighet, däribland Bulgarien vars nivå för användningen av dessa resurser fortfarande är mycket låg, att genomföra projekt med användning av resurser som annars skulle ha gått förlorade. Vi måste vädja till de regionala och lokala myndigheterna, samt till alla andra aktörer, och uppmana dem att dra nytta av denna andra chans. Jag tror att den flexibilitet som lyfts fram i betänkandet, med tanke på genomförandet av programmen som främjar användningen av medel, är rätt tillvägagångssätt för utarbetandet av en privatiseringspolitik i framtiden.

När det gäller att förenkla de administrativa reglerna för användningen av strukturfonderna utgör betänkandet ett steg i rätt riktning i fråga om att hitta en balans mellan att underlätta samordningen av projekt i så hög grad som möjligt genom EU-medel och att kontrollera användningen av dessa resurser. Att ändra reglerna måste bidra till att garantera en större insynsvänlighet i EU-medborgarnas och skattebetalarnas ögon, och till att fastställa lämpliga villkor för medlemsstaterna. Under hela processen får vi inte glömma det slutliga målet, som är att skapa jämförbara sociala och ekonomiska förhållanden inom hela EU.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Sedan den ekonomiska krisen bröt ut har EU vid flera tillfällen kritiserats för sin oförmåga att på ett lämpligt sätt bemöta krissituationen. Min syn på detta är att den nuvarande debatten och Evgeni Kirilovs utmärkta betänkande är en utomordentlig vederläggning av detta, och visar att EU lyckats bemöta dessa processer. Jag förstår mig inte på de kolleger som oroar sig över att de nuvarande förenklingarna kommer att innebära att processerna inte kommer att övervakas, eftersom det stora värdet hos sammanhållningspolitiken just är att den omfattar en mycket korrekt övervakningsmekanism. Därför borde ingen oroas sig, och om mina kolleger i parlamentet oroar sig över detta hoppas jag att det inte beror på bristande solidaritet från deras sida med de medlemsstater – till exempel mitt land Ungern – som enligt deras åsikt inte kommer att använda dessa medel korrekt. Vi kommer nämligen att använda dem mycket korrekt.

Denna debatt är också mycket viktig när det gäller att bekräfta att sammanhållningspolitiken behövs. Det gläder mig att Johannes Hahn och Dacian Cioloș är närvarande. Det bekymrar mig verkligen att José Manuel Barroso i sitt första dokument inte ens nämner den gemensamma jordbrukspolitiken, och till och med sammanhållningspolitiken nämns endast mycket ytligt, även om båda dessa är oerhört viktiga sammanhållnings- och gemenskapspolitiska områden som är oundgängliga för miljövänlig tillväxt, innovation och sysselsättningskapande, med andra ord för att nå de nya målen för Europa 2020-strategin. Därför bör sammanhållningspolitiken inte försvagas, utan i stället stärkas.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till följd av alla de ändringar som gjorts av lagstiftningsramarna på gemenskapsnivå och på nationell nivå i syfte att hantera effekterna av krisen, är dess inverkan på realekonomin och arbetsmarknaden för närvarande tydligt kännbar på många sätt. Den höga arbetslösheten inverkar allvarligt på medlemsstaternas ekonomier, men det finns fortfarande stora problem när det gäller att skaffa finansiering.

Det effektiva genomförandet av de sammanhållningspolitiska programmen är väsentligt eftersom det innebär ett betydande uppsving när det gäller att bevilja stöd till realekonomin i form av de 347 miljarder euro som avsatts för perioden 2007–2013. Ytterligare insatser måste göras för de stödmottagare som har drabbats hårdast i syfte att påskynda flödet av medel för att finansiera investeringarna i medlemsstaternas regioner. Jag tror att en viktig förändring som har skett är möjligheten att finansiera ett enda stort projekt från olika program i fallet med projekt som omfattar flera regioner.

Jag vill gratulera föredraganden till hans arbete. Jag måste dock påpeka att även om betänkandet var mycket efterlängtat har det framskridit långsamt. Jag anser att vi måste hitta lösningar och i mycket högre grad prioritera målsättningarna för att undvika situationer där utmärkta åtgärder fördröjs alltför länge. Att förenkla de administrativa förfarandena i allmänhet kommer att bidra till att främja förmågan att utnyttja dessa medel, däribland i länder som har detta problem, med andra ord mitt eget land Rumänien. Vulkanutbrottet vände upp och ned på världen under fem dagar och kan orsaka ytterligare en kris. Hur länge kommer det att dröja innan vi har möjlighet att reagera? En sak som är mycket tydlig för mig är att vi från och med nu måste fatta beslut mycket snabbare.

(Applåder)

Monika Smolková (S&D). – (SK) Jag vill börja med att hylla föredraganden Evgeni Kirilovs arbete. Det är mycket bra att EU-institutionerna för att bemöta den ekonomiska krisen har beslutat att påskynda processen med finansiering av de regionala utvecklingsprojekten, och också att förenkla reglerna för användningen av strukturfonderna. Tidsperioden för användning av EU-medel som har godkänts under 2007 ska också förlängas för att medlemsstaterna ska få mer tid att utnyttja dem.

I Slovakien har vi ett talesätt som säger att snabb hjälp är dubbelt så effektiv. De medlemsstater som drabbats hårdast av den ekonomiska krisen ser fram mot den förordning som vi diskuterar i dag. Kommissionen lade fram det första utkastet redan i juli förra året. Vi kommer inte att fatta något beslut förrän i maj. Hela lagstiftningsprocessen har tagit nio månader fram till i dag. Det är kanske dags att börja överväga en enklare och kortare lagstiftningsprocess i konkreta, specifika fall.

Krisen, arbetslösheten, fattigdomen och de allt djupare regionala klyftorna är just de typer av fall då det är nödvändigt att agera snabbare och mer flexibelt. Vi kommer att få svårt att förklara för de arbetslösa varför det tog oss över tre kvartal att anta den lagstiftning som nu är tänkt att hjälpa dem i deras svåra stund.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi välkomnar i dag alla åtgärder för att förenkla fördelningen av medel från strukturfonderna enligt förslaget i Evgeni Kirilovs betänkande.

Som ordförande för parlamentets arbetsgrupp för Europeiska socialfonden är jag dock indignerad över hur lång tid det aktuella översynsförfarandet har tagit. Kommissionens ursprungliga förslag lades fram i juni 2009. Även om syftet med denna översyn var att hjälpa medlemsstaterna att bekämpa den ekonomiska och sociala krisen tog det rådet sex månader att nå en överenskommelse. Det är oacceptabelt. Det stämmer att lagstiftningsförfarandet har ändrats under tiden för att ge parlamentet samma inflytande som rådet. Som Europeiska unionens förtroendevalda kan vi i dag dock inte berättiga sådana förseningar inför allmänheten.

Jag ska nu göra en kort utvikning från ämnet för att välkomna det ansvar som parlamentet visat genom att så långt som möjligt samtycka till rådets ståndpunkt för att inte försena förfarandet ytterligare. Jag vill dock återigen framföra min besvikelse. Vi behöver en europeisk union som kan fatta snabba beslut som verkligen gör skillnad i medlemsstaterna.

Låt oss nu kort diskutera framtiden. De förenklingsåtgärder som i dag föreslås för att bekämpa den ekonomiska krisen är positiva, men jag vill tillägga att de hade kunnat vara ännu mer ambitiösa om de åtgärder som tillämpas för den nuvarande programplaneringsperioden 2007–2013 inte hade varit så otympliga och komplicerade.

Inför förhandlingarna om den fleråriga lagstiftningsramen för perioden 2014–2020 uppmanar jag därför Europaparlamentet att lägga fram djärva förslag för förenklingen av förvaltningen och genomförandet av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag uppskattar också Evgeni Kirilovs betänkande och beklagar att han inte kunde närvara här i dag.

Att ytterligare förenkla mekanismerna för Regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden är en bra idé, och kommer att vara bra för utgifterna. Vid en tidpunkt då dessa medel också används för att bekämpa krisen måste vi ge utbetalningsställena möjlighet att spendera alla sina pengar, men den åtgärden innebär också att det kommer att finnas en ursäkt mindre.

En ursäkt mindre för vem? För regionerna, som till exempel använder Sammanhållningsfonden och som ofta inte kan utnyttja alla sina medel eftersom de inte klarar av det, men fortfarande skyller de otillräckliga utgifterna på EU-förfarandenas kaotiska natur och överdrivna byråkrati.

Denna ursäkt är i dag inte längre giltig, eftersom alla organ som ansvarar för att fördela EU-medlen nu kan ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Den ekonomiska krisens effekter har varit kännbara sedan 2008. De största problem som vi står inför är arbetslösheten, en sänkt levnadsstandard och fattigdom. Beträffande EU-politiken har ständiga ansträngningar gjorts för att utöka och förbättra de tillgängliga instrumenten för att bekämpa dessa effekter, vilket också innebär att den ekonomiska tillväxten i Europa främjas. Evgeni Kirilovs betänkande är ett bra exempel på detta. Betänkandet har utarbetats på grundval av ett antal utmärkta och efterlängtningsförlag från kommissionen som syftar till att förenkla ansökningsförfarandet för att medlemsstaterna ska få tillgång till de relevanta medlen.

Jag välkomnar och stöder betänkandet av Evgeni Kirilov såväl när det gäller att slå samman de belopp som erbjuds för stora projekt som att anta specifika tekniska kriterier och villkor för att förenkla förvaltningen av de tillgängliga medlen. Dessa ändringar är i linje med Europa 2020-strategin, som främjar sysselsättningsskapande och stöder investeringar som är inriktade på miljöskydd.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Herr talman, herr Hahn! De föregående talarna har redan nämnt fördelarna med sammanhållningspolitiken, och jag vill inte upprepa dessa. Jag vill bara betona att mitt land Polen och min region Wielkopolska också gynnas av sammanhållningspolitiken. Det gläder mig verkligen, och det är ur det perspektivet som jag betraktar ändringsförslagen till förordningen. Det gläder mig att en ständig ansträngning görs för bättre utnyttjande av medlen – bättre utnyttjande av medlen som en del av sammanhållningspolitiken. För att genomförandet och utnyttjandet ska bli bättre är det väsentligt att kontinuerligt förenkla och liberalisera den lagstiftning som styr genomförandet av denna politik. Därför ser jag förordningen som nästa steg, för att förenkla genomförandet. Jag uppfattar detta som positivt. Jag vill också säga att denna insats måste vara fortlöpande. Vi måste ständigt bekämpa överdriven byråkrati, och vi måste ständigt försöka se till att lagstiftningen gynnar stödmottagarna.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, herr Hahn! Sammanhållningspolitiken är ett viktigt politiskt instrument. Den ger oss möjlighet att hjälpa till att bekämpa krisen, att stimulera efterfrågan på kort sikt och samtidigt investera i långsiktig tillväxt och konkurrenskraft. Det är viktigt att klargöra mycket tydligt att sammanhållningspolitiken och i synnerhet forskottsbetalningarna och en snabbare lokal tillämpning under 2009 i mycket hög grad bidragit till att främja köpkraften, vilket gynnat ekonomin och bidragit till att begränsa nedgången i den privata konsumtionen. Sammanhållningspolitiken utgör också en mycket viktig del av Europa 2020-strategin. Därför förstår jag inte varför er kommissionskollega, Olli Rehn, har kopplat samman sanktionsmekanismer vid bristande förenlighet med reglerna för den inre finansiella marknaden med restriktioner för regionalpolitiken.

(Talmannen avbröt talaren.)

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Omröstningen om Kirilovbetänkandet kommer att äga rum under de kommande veckorna, och jag välkomnar det eftersom behovet är akut.

Allmänheten och våra förtroendevalda har nu väntat i nästan ett år på påtagliga och permanenta sammanhållningspolitiska åtgärder som svar på krisen. De nationella och lokala aktörerna har i ett år krävt större flexibilitet och anpassningsbarhet vid tilldelningen av EU-medlen.

När nu parlamentet i dag diskuterar nya åtgärder för att skapa bättre insyn i användningen av Sammanhållningsfonden måste vi mer än någonsin lyckas med att förenkla dessa krav. Kirilovbetänkandet är ett första steg mot denna förenkling. Vi måste kräva fler sådana åtgärder, eftersom trovärdigheten och synligheten hos EU:s åtgärder i det dagliga livet står på spel.

Betänkandet är också ett bevis för EU:s solidaritet, på att unionen i dessa tider då man ifrågasätter vår enighet kan ge de medlemsstater som behöver det åtgärder som är anpassade till deras situation. I dessa mörka och dystra tider kan Kirilovbetänkandet vara en frisk fläkt. Jag hoppas att detta betänkande endast kommer att vara ett första steg.

Johannes Hahn, *ledamot av kommissionen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka alla som kommit hit till kammaren från när och fjärran för att visa ett sådant engagemang i debatten. Jag vill tacka er, eftersom ni har visat ert breda stöd för sammanhållningspolitiken och för insikten att denna politik gör att vi kan hjälpa våra regioner och deras invånare. Den tjeckiska ledamoten nämnde talesättet om att snabb hjälp är dubbelt så effektiv. Jag skulle säga att detta är en europeisk insikt. Trots alla svårigheter och misstag har vi hållit oss till denna princip i initiativet.

Mitt korta svar till Elisabeth Schroedter är att ni inte behöver oroa er över att kontrollmekanismerna ska komma i kläm bara för att vi har standardiserat trösklarna så att vi kan utvärdera projekt som ofta omfattar båda områdena på ett enhetligt sätt. Det finns också kontrollmekanismer på lokal och nationell nivå. Det är detta som är tanken bakom delad förvaltning. Vi måste också följa andra regler, till exempel om offentlig upphandling och för systemet med statligt stöd. Dessa regler innebär också vissa tidsfrister som vi som regionalpolitiker helt enkelt inte kan bortse ifrån.

När det gäller utvidgningen av N+3-regeln anser jag att vi borde inta ett mycket restriktivt förhållningssätt. Vi måste se till att reglerna inte mildras och att regionerna inte tror att de kan luta sig tillbaka och inte göra någonting. De måste i stället förpliktas att använda de tillgängliga medlen.

Vänligen framför till Kay Swinburne att det inte finns något alls som tyder på att det hon är rädd för ska inträffa, under förutsättning att budgeten är tillräcklig. Vi kommer att avsätta de tillgängliga regionala medlen till Wales och alla andra regioner i framtiden. Därför samtycker jag inte till att medel från strukturfonderna används i svåra tider för att tillämpa skenbara sanktioner som inte har någon verkan.

Tack återigen för ert breda stöd. Jag vill också tacka personalen vid generaldirektoratet för regionalpolitik som har arbetat mycket hårt med denna fråga.

Karin Kadenbach, *ersättare för föredraganden*. – (DE) Herr talman! Jag vidarebefordrar gärna alla lovord och positiva omdömen från dagens diskussion till Evgeni Kirilov. Jag vill återigen betona två frågor.

Vi har bara de europeiska skattebetalarnas pengar att spendera, och därför måste vi göra tillgången till medlen så enkel och insynsvänlig som möjligt. Det är syftet med detta betänkande. Men jag anser också – och denna begäran är riktad till Elisabeth Schroedter – att vi inte borde antyda att de enskilda medlemsstaterna inte gör allt i sin makt för att följa EU-lagstiftningen. Det är vad jag hör när jag läser mellan raderna i dag, och jag anser inte att vi borde antyda detta om någon. Jag utgår från att alla medlemsstater och institutioner gör allt i sin makt för att se till att EU-medlen används effektivt och korrekt.

Jag vill göra en andra kommentar till Kay Swinburne, men inte bara till henne. Det handlar inte om välgörenhet till fattiga regioner. Vi subventionerar regionerna för att öka köpkraften och skapa sysselsättning, eftersom köpkraften i dessa regioner ingår i det allmänna bidraget för att se till att Europa kan börja tillverka och sälja produkter igen. Detta kommer att stärka den inre marknaden. Det handlar med andra ord inte bara om allmän solidaritet. Alla som vet något om ekonomin och affärsvärlden kan förstå, inte bara ur ett socialt perspektiv, utan också ur ett affärsperspektiv eller ett ekonomiskt perspektiv, varför vi behöver regionalpolitiken och varför vi kan använda den som en snabb och effektiv åtgärd för att stimulera EU-ekonomin i alla EU:s regioner, i synnerhet i kristider.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden första veckan i maj.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Detta betänkande om ändring av den allmänna förordningen om genomförandet av strukturfonderna och Sammanhållningsfonden är av särskild vikt för EU-medborgarna. Utnyttjandet av EU-medel har hittills varit lågt i ett antal medlemsstater, inklusive Rumänien. Många medborgare, företag och lokala myndigheter har kritiserat de komplicerade förfarandena, som hindrar dem när de försöker få finansiering för sina projekt.

Utarbetandet av detta betänkande visar på Europaparlamentets vilja att lösa de problem som lyfts fram i detta hänseende. Jag stöder de förslag som syftar till att förenkla förfarandena för tillgång till EU-medel. Att minska mängden onödiga administrativa förfaranden och byråkrati samt anta tydliga regler kommer att bidra till att öka utnyttjandegraden av EU-medlen.

Jag välkomnar dessa åtgärder, särskilt vid en tidpunkt då medlemsstaterna drabbas av den ekonomiska krisen. Fem EU-länder, däribland Rumänien, kommer att delta i en process för att påskynda utnyttjandet av EU-medel. Tillämpningen av ett nytt förfarande för förhandsbetalningar kommer att göra det möjligt att slutföra fler projekt snabbare. Dessutom kommer Rumänien att gynnas av ändringen av reglerna om en minskad risk för att förlora medel som inte utnyttjas snabbt nog.

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Den ekonomiska krisen har visat på behovet av offentliga åtgärder för att stödja privat verksamhet i svårigheter. Europeiska unionens sammanhållningspolitik spelar en viktig roll i detta hänseende. Genom att ge finansiellt stöd till de som drabbats av den ekonomiska nedgången utgör strukturfonden en hävstång som stimulerar verksamhet.

Att få tillgång till EU-medel förblir dock svårt för ett antal möjliga stödmottagare. Förfarandena är komplicerade och förseningarna för stora, trots att krisens akuta natur kräver enkla och snabba åtgärder.

Som en del av denna strävan efter klargöranden välkomnar jag kommissionens initiativ för att förenkla den ekonomiska förvaltningen av strukturfonderna. De olika förslagen är förenliga med en mer effektiv sammanhållningspolitik, men en sammanhållningspolitik som inte har alltför stor inverkan på gemenskapsbudgeten. Jag välkomnar denna pragmatiska inställning.

Kommissionen får dock inte nöja sig med detta. Denna reform, som nödvändiggjorts på grund av krissituationen, måste vara det första skedet av en radikal förenkling av sättet att förvalta EU-medlen. Sammanhållningspolitiken måste bli ett instrument för mer effektiva offentliga insatser för att ge den ekonomiska verksamheten ett verkligt stöd.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden till hans arbete. Jag välkomnar också att överenskommelsen slutligen godkännts i rådet och av utskottet för regional utveckling. Jag anser att det är av yttersta vikt att vi antar detta betänkande snarast möjligt, så att vi kan erbjuda de medlemsstater som drabbats hårdast av krisen det finansiella stöd som behövs för att de ska kunna återhämta sig ekonomiskt. En av de centrala aspekter som betonas i detta betänkande är förenklingen av förfarandena för tillgång till och utnyttjande av EU-medel. Vi behöver åtgärder som underlättar en snabb återhämtning, särskilt nu under den ekonomiska krisen.

Jag tror följaktligen att förskottsbetalningar på 2 procent från Europeiska socialfonden och på 4 procent från Sammanhållningsfonden är den idealiska lösningen för de medlemsstater som har betydande likviditetsproblem, eftersom det skulle tillåta dem att dra nytta av ett jämnt stöd. Medlen från Europeiska socialfonden bör utgöra ett aktivt bidrag till den ekonomiska återhämtningen i de medlemsstater som drabbats hårdast av krisen och bidra till deras insatser för att bevara arbetstillfällen, förbättra nivån för yrkeskvalifikationer och följaktligen förhindra och bekämpa arbetslöshet.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jag vill börja med att gratulera föredraganden Evgeni Kirilov och alla ledamöter i vårt utskott, eftersom vi tack vare deras uthållighet och beslutsamhet i dag har lyckats hålla en debatt och gå direkt vidare till antagandet av detta utomordentligt viktiga betänkande utan att slösa bort mer värdefull tid. Jag vill betona ändringsförslagets avgörande betydelse när det gäller att öka utnyttjandet av anslagen, minska byråkratin och komplexiteten hos reglerna, maximera finansieringens inverkan på ekonomin i sin helhet och således mångfaldiga fördelarna för medborgarna. Kommissionsledamot Johannes Hahn påpekade med rätta vid sin utfrågning att trots att den politiska sammanhållningen kanske är den mest lyckade EU-politiken så har den fiender såväl som vänner. Antagandet av dessa ändringsförslag som vi i dag debatterar är ett viktigt steg, men det är ännu viktigare att Europeiska kommissionen omedelbart tar nästa steg och lägger fram sin vision av politisk sammanhållning på bordet, tillsammans med sina idéer och förslag beträffande de nödvändiga ändringarna av ramarna, genomförandet och kompetenserna, nya verktyg och så vidare.

(EN) Det är hög tid för detta nästa steg innan nya obestämda dokument läggs fram.

15. Specifika åtgärder för jordbruksmarknaderna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen från Paolo De Castro, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om specifika åtgärder för jordbruksmarknaderna (O-0036/2010 – B7-0208/2010).

Eftersom Paolo De Castro inte är här får Stéphane Le Foll ordet, som ersättare för Paolo De Castro.

Stéphane Le Foll, ersättare för frågeställaren. – (FR) Herr talman! Det faller alltså på vår lott att avsluta dessa debatter här i kväll, och det är redan sent. Jag vill först och främst be om ursäkt för ordföranden för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, Paolo De Castro, som inte kunde närvara här i kväll av skäl som ni känner till. Liksom andra parlamentsledamöter har han inte kunnat lämna sitt land för att komma hit till Strasbourg och delta i våra debatter.

Den fråga vi diskuterar rör följderna av den allmänna kris som hela jordbrukssektorn genomgår. Som vi i dag vet genomgår vi en kris och bevittnar framför allt en prissänkning och minskade jordbruksintäkter, vilket påverkar spannmålsproducenterna, boskapsproducenterna, oavsett om det rör sig om fläsk- eller nötköttsproducenter, och även – och det säger jag på Paolo De Castros vägnar – olivoljeproducenterna, vilket drabbar och har drabbat tillverkarna av mejeriprodukter oerhört hårt.

Med tanke på denna kris och denna prissänkning är det självklart att parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling vill att kommissionen ska tala om vad vi kan göra just nu och i framtiden för att komma ur denna kris och, framför allt, vilka åtgärder som kan antas under de kommande månaderna för att stödja jordbrukarna och se till att jordbruksmarknaderna blir mer stabila.

Den första fråga som jag vill ställa till kommissionsledamoten handlar mer specifikt om mejerikrisen: hur ser situationen ut med tanke på de åtgärder som parlamentet och rådet har antagit under denna mejerikris och i synnerhet när det gäller utnyttjandet av den berömda mjölkfonden på 300 miljoner euro som man enats om? Det är den första frågan, för jag tror att om vi ska fatta lagstiftningsbeslut måste vi veta hur de tillämpas.

Som jag sade drabbas alla typer av produktion för närvarande av ett prisfall och en djup kris på marknaderna. Det får oss att ifrågasätta och söka svar på vad vi kan kalla marknadsreglering och hur vi kan begränsa denna berömda prisvolatilitet.

Ingen klagar när priserna stiger, särskilt inte jordbrukarna. Det är EU:s konsumenter som är rädda för höjda jordbrukspriser, vilket begränsar deras köpkraft och inverkar på deras förmåga att köpa jordbruksprodukter.

Det är när priserna är låga och när de faller under långa perioder som producenterna straffas inkomstmässigt och framför allt, vilket är allvarligast för EU:s jordbruk, straffas i fråga om sin förmåga att investera och förbereda sig inför framtiden. Jordbruk är en tuff industri, investeringarna är stora och det tar lång tid att få avkastning på sina investeringar. Vi måste stabilisera priserna.

Herr kommissionsledamot! Frågan från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och dess ordförande, Paolo De Castro, består av två punkter.

Till att börja med har ni tillkännagivit ett antal mejerirelaterade åtgärder som ska genomföras före årets slut. Det är viktigt. Kan ni ges oss några detaljer om dessa? För det andra måste specifika åtgärder vidtas på alla marknader, inte bara mejerimarknaden.

Slutligen vill vi ställa er en fråga om hur kommissionen tänker förutse och förhindra dessa prisfall på medellång sikt. Vilken marknadsregleringsmekanism kan användas för att begränsa plötsliga prishöjningar och framför allt plötsliga prisfall? Vilka åtgärder vidtar kommissionen för närvarande, och hur ser den på denna fråga?

Det är dessa tre punkter som jag ville ta upp: mjölkfonden, synen på mejerikrisen och mer allmänt hur kommissionen har tänkt hantera frågan med prisvolatilitet och prisfall.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka Paolo De Castro och Stéphane Le Foll från parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling för att de tagit upp dessa problem till diskussion här i parlamentet.

Det är sant: också jag måste erkänna att jordbrukarnas inkomster föll spektakulärt under 2009, vilket inte var något mer än en fortsättning på den trend som konstaterades under 2008. Därför är detta en situation

som vi sällan har upplevt på EU-marknaden. Den sammanfaller med att denna marknad i allt högre grad öppnas på världsmarknaden och följer på de aktuella reformerna av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Denna kris har särskilt påverkat mejerisektorn. Förra året upplevde producenterna inom denna sektor en svår situation, särskilt producenterna i landsbygdsregioner där mejeriproduktionen är väsentlig inte bara för jordbrukssektorn, utan också för den ekonomiska verksamheten och sysselsättningen i allmänhet.

Det är i detta sammanhang som Europeiska kommissionen vidtog åtgärder förra året, främst genom att frigöra mekanismer för att ingripa på marknaderna för att stoppa prisfallet. Kommissionen frigjorde betydande medel, över 400 miljoner euro, för att finansiera dessa ingripanden på marknaderna. Liksom Stéphane Le Foll påpekade har 300 miljoner euro också frigjorts för att göra det möjligt för medlemsstaterna att bistå mejerisektorns värst drabbade producenter.

Detta beslut fattades alltså förra året. Det gav medlemsstaterna möjlighet att fastställa kriterier på grundval av vilka medel som skulle fördelas och att kanalisera dessa medel, framför allt till de producenter som behövde dem mest.

Jag måste också klargöra att dessa kriterier fastställdes av medlemsstaterna och inte krävde kommissionens godkännande. Medlemsstaterna var bara skyldiga att informera och underrätta kommissionen om vilka kriterier de hade valt.

Jag kan tala om för er att såvitt jag vet informerade alla medlemsstater kommissionen om sitt beslut att tillämpa åtgärderna. De har därför fastställt kriterier utifrån vilka de kommer att fördela dessa medel, och processen med att fördela stödet kommer att inledas. Medlemsstaterna har fram till och med juni på sig att fördela dessa medel.

Liksom jag sade har vi alltså för det första haft en fas med ingripande på marknaderna för att få tillbaka dem på rätt köl. Jag tror att den nuvarande situationen visar att detta ingripande har lyckats, eftersom priserna har stabiliserats. Det finns naturligtvis fortfarande variationer, men de håller sig inom rimliga gränser och inom de normala gränserna för marknaden. För det andra har stödåtgärder vidtagits som snart kommer att nå producenterna. Det är alltså dessa åtgärder som redan har vidtagits.

Jag vill gärna upprepa något som jag nyligen konstaterade i parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling: som kommissionsledamot hoppas jag att jag ska kunna dra lärdomar av den specifika situation som vi upplevde förra året. Jag vill inte vänta på reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013, då vi säkerligen kommer att ha mer grundliga svar för hela jordbrukssektorn. Jag kommer inte att invänta avslutandet av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2013 för att lägga fram specifika förslag för mejerisektorn, på grundval av slutsatserna från den högnivågrupp som inrättades förra året efter denna kris och vars arbete nu har inletts. Denna grupp ska presentera sina slutsatser i juni.

Omedelbart därefter, i juli, ska jag föreslå att en debatt ska hållas för rådet (jordbruk) och parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling, på grundval av dessa slutsatser. Så från och med nu och fram till i höst eller årets slut kommer jag att lägga fram förslag som ska göra det möjligt för oss att förutse och i möjligaste mån förhindra denna typ av kris – särskilt inom mejerisektorn, eftersom den har upplevt de svåraste omständigheterna av alla – och därmed föreslå lösningar, inte bara på kort sikt, utan också på medellång och lång sikt.

Vi kommer naturligtvis att dra lärdomar av detta som kan tillämpas på andra jordbrukssektorer där vi kommer att tvingas ingripa. Jag skulle nu vilja ta tillfället i akt att ge er lite information som fortsättning på de debatter vi kommer att hålla i dag.

Kommissionen uppmärksammar noga utvecklingen på marknaderna inom andra sektorer. Genom att använda de ingripandemetoder som vi för närvarande förfogar över – mekanismer för ingripande på marknaderna, som i synnerhet används som säkerhetsnät – kommer vi att göra vårt bästa för att förhindra att situationer liknande den som drabbat mejerisektorn åter uppstår.

Tack så mycket. Jag ska noga lyssna på de frågor och problem som ni kommer att ta upp, och jag kommer därefter återigen att ta ordet för att säga ett par saker.

Peter Jahr, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Ciolos, mina damer och herrar! Den grundläggande omorienteringen av jordbrukspolitiken för att göra den mer inriktad på marknadsekonomin är rätt väg att ta. Beslutet att öka förbindelserna mellan EU:s jordbruk och världsmarknaden är också korrekt. Den inledande

framgången för denna politik var mycket uppenbar fram till och med 2007 eller början av 2008. EU:s jordbrukspolitik gav mer valuta för pengarna. Det skedde knappast några marknadsingripanden, och jordbrukarna hade stabila och stigande inkomster. Men vi ser nu de negativa aspekterna av denna omorientering, med bland annat stora prisfluktuationer och sjunkande jordbruksinkomster. Både jordbrukarna och de som fattar beslut om jordbrukspolitiken måste kunna anpassa sig till stora producentprisfluktuationer på alla områden i framtiden, inte bara inom mejerisektorn.

För att mer effektivt kunna hantera allvarliga nedgångar på marknaden behöver jordbrukspolitiken verktyg som gör det möjligt för marknaden att reagera snabbt, konsekvent och utan en massa byråkrati. Därför efterlyser jag att åtgärder som ingripanden eller exportsubventioner inte ska avskaffas helt och hållet utan införlivas i budgeten med ett nollbelopp. Dessa instrument bör endast användas vid exceptionella förhållanden och inte för ständiga marknadsingripanden. När vi behöver instrumenten måste de dock vara redo för användning. Vi måste också fastställa åtgärder för jordbrukaryrket som kan skapa jämlikhet på marknaden. Dessa åtgärder omfattar i synnerhet en starkt rättslig ställning för producentgrupper.

Jag hoppas att kommissionen kommer att hålla sitt löfte om att överväga bättre grundläggande rättsliga villkor och sedan snabbt kommer att vidta åtgärder när de behövs för att förhindra att jordbrukarna och konsumenterna skadas allvarligt.

Marc Tarabella, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag stöder era första åtgärder som kommissionsledamot för jordbruk och landsbygdsutveckling, för sedan er utfrågning och vid flera andra tillfällen har det glatt oss att höra er framföra era önskemål, eftersom ni har förstått att den enorma prisvolatiliteten är ett allvarligt hot mot jordbruket och dess framtid. Det gäller även jordbrukarna, som inte längre kan planera långsiktigt eftersom investeringar naturligtvis – särskilt för de yngsta – beräknas på perioder på 20 eller 30 år.

I dag för knappt sex månader sedan undertecknade jag tillsammans med Stéphane Le Foll och ett antal andra kolleger ett ändringsförslag om denna fråga och om allvarlig volatilitet som syftade till att minska den ökning på 1 procent som man enats om i synnerhet för mjölkproduktion, eftersom vi faktiskt befinner oss i en period av överproduktion. Ändringsförslaget förkastades med nästan 250 röster mot 350.

Ni sade att vi i framtiden kunde överväga en reglering. Högnivågruppen sammanträder, och dess ledamöter är såvitt jag förstår individer av hög kaliber: inte bara producenter är företrädare, utan även distributörer.

Jag vill inte att de aktörer som befinner sig mellan dessa båda, mellan producenterna och distributörerna – nämligen bearbetningsföretagen – ska glömmas bort. Jag hoppas att vi inte glömmar bort dem, för det är också och framför allt tack vare dem som vinster görs, mer än tack vare distributörerna enligt min åsikt. Jag vill försäkra mig om att de inte kommer att glömmas bort i diskussionen.

Utöver mejerisektorn drabbas alla jordbrukssektorer av volatiliteten, och jag skulle kunna gå så långt som att säga att priserna är höga. Låt oss vara försiktiga, för detta är inte nödvändigtvis bra för jordbruket, eftersom bearbetningsföretagen – användarna – går över till alternativa produkter. När priserna återgår till en mer normal eller en lägre nivå kommer dessa användare inte nödvändigtvis att återgå till ursprungsprodukten.

Herr kommissionsledamot! Med tanke på detta vill jag veta – även om det är lite tidigt – om ni i framtiden verkligen tänker genomföra de tillsynsmekanismer på alla produktionsområden som producenterna ivrigt väntar på.

Martin Häusling, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Ciolos! Läget är relativt lugnt på landsbygden för tillfället, inte för att jordbrukarna är nöjda utan för att många jordbrukare för närvarande är mycket frustrerade. Vi kan inte avfärda dem alla genom att säga att vi kommer att fastställa den viktiga lösningen på jordbrukskrisen 2013. Vi måste ge dem svar nu. Vi är eniga om detta. Protesterna skulle mycket snart åter kunna vändas mot Bryssel, så vi måste ge vissa svar.

Inom mejerisektorn behövs en grundläggande politisk förändring. Jag närvarade vid högnivågruppens konferens och uppfattade svaren på mejerikrisen som intressanta, men inte på något sätt tillräckliga. Om en policyförändring måste ske måste det aktuella beslutet att avskaffa reglerna ifrågasättas. När denna process slutförs skulle vi kunna säga att avskaffandet av kvoterna ledde till en hård och osmidig landning. Vi måste nu omgående överväga hur vi kan införa en ny politik, hur vi kan införa nya riktmärken och hur vi kan föra staten, eller med andra ord Europeiska unionen, tillbaka in i spelet så att vi får tydligare marknadsregler. Marknaderna fungerar inte utan stöd. Det är svaret på den finansiella krisen och också på jordbrukskrisen. Vi måste anta regler.

Vi står nu inför en vansinnig koncentrationsprocess inom jordbruket. Jag blir mycket bekymrad när jag läser i tidningen att enheter som kommer att rymma så många som 8 000 kor byggs i södra England. Å andra sidan tvingas många små jordbruk i missgynnade regioner att lägga ned sin verksamhet. Dessa förändringar kommer inte att leda till en europeisk utan en amerikansk jordbruksmodell med allt större företag, vilket slutligen kommer att leda till att många små mjölkproducerande gårdar i Europa kommer att försvinna. Vi måste komma ihåg att detta också innebär en förlust av arbetstillfällen.

Herr Jahr! Vi är eniga på en punkt, även om vi inte är överens om att det är rätt att inrikta vår jordbrukspolitik på världsmarknaden. Vi behöver en tydlig rättslig ställning för jordbrukare. De är den svagaste länken i affärskedjan. Det är de som först drabbas av prisdumpningen, som blir allt vanligare på många områden. Vi är eniga om att vi omgående behöver ett tydligt politiskt uttalande om hur vi kan reglera marknaderna bättre i framtiden.

Vi måste titta bortom EU:s gränser för att se hur andra regioner löser detta problem. Ingen kommer att tala om för oss hur och när vi ska reglera våra marknader. Under senare år har vi tagit saker och ting alltför långt genom att avskaffa många av marknadsregleringarna. Låt oss titta på andra länder för att se vilka regler som tillämpas på annat håll, vilket även högnivågruppen bör göra. Det är tydligt att Kanada har vad många jordbrukare och konsumenter anser är en väl beprövad modell. Vi bör inte utesluta detta från diskussionen redan från början. I stället borde vi också ge ett antal svar.

Som en del av vår politiks ändrade inriktning måste vi se till att vi inför politiska linjer för de regionala marknaderna. Fokus bör alltid ligga på regionerna och inte på de 5 procent produkter som säljs på världsmarknaden. Vi får inte se exportsubventioner och ingripanden som de normala reglerna för att få inflytande på marknaden i framtiden. Vi måste antligen sätta stopp för denna process.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill till att börja med välkomna tillfället att föra denna debatt. Jag anser att den är mycket läglig, och den aktuella krisen inom mejerisektorn som lamslog så många av våra jordbrukare inom EU visade verkligen vilken allvarig volatilitet som kan drabba våra jordbruksmarknader. Betydande prisfluktuationer uppstår från år till år, och för den delen från månad till månad, och beror ofta på faktorer utom vår kontroll, som exempelvis den globala finanskrisen och oljepriset.

Effekterna av det dramatiska prisfallet för mjölk under 2009 förvärrades av EU:s oförmåga att reagera snabbt nog på situationen. Samtidigt som vi slutligen lyckades införa en blandning av marknadsstyrning och inkomststödåtgärder, som exempelvis ingripande i mjölkfonden och exportbidrag, vilket i någon mån lindrade problemen, tvingades många mjölkproducenter upphöra med sin verksamhet, och många har drabbats av allvarliga ekonomiska förluster.

Enligt min åsikt måste vi tillämpa en tudelad strategi för att försöka lindra effekterna av de sänkta priserna för våra jordbrukare. Till att börja med måste vi enas om ett fastställt minimisäkerhetsnät för alla sektorer som är sårbara för prisfluktuationer. För det andra måste vi se till att vi, vilka verktyg vi än inför, snabbt och effektivt kan bemöta vilken kris som helst som kan komma att uppstå.

Det förs för tillfället en hel del diskussioner i parlamentet och på andra ställen om att jordbrukarna ska ha en rättvis och stabil inkomst för det de producerar. Alla aspekter av livsmedelsförsörjningen och livsmedelskedjan i allmänhet är ett ämne som är relevant för såväl jordbrukarna som konsumenterna. Den nära förestående reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken ger oss ett verkligt tillfälle att hantera dessa frågor. Det är naturligtvis viktigt att inte undergräva konkurrenskraften för EU:s jordbruks- och livsmedelsindustri. En reformerad gemensam jordbrukspolitik måste dock kunna hantera olika jordbrukskriser för att kunna stabilisera marknaderna och garantera en skälig inkomst för våra jordbrukare.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag utgår från antagandet att det finns en hel del instabilitet på jordbruksmarknaderna. Det har skett ett betydande prisfall för basjordbruksprodukter. Samtidigt har konsumentpriserna stigit och jordbruksinkomsterna minskat avsevärt.

Enligt min åsikt är den gemensamma jordbrukspolitiken efter reformerna och frigörandet av stöd tillräckligt marknadsorienterad. Mitt huvudsakliga förslag – och jag vill klargöra detta – är att jordbrukssektorn inte endast kan utelämnas till marknadsreglerna. Jordbrukssektorn producerar kollektiva nyttigheter och behöver offentligt finansiellt stöd från EU. Jag hänger inte med i de motsägelsefulla argumenten som förs fram av de ledamöter som föreslår en marknadsorientering här, i länder som bevarar, odlar och ökar konsumenternas etnocentricitet och konsumentpatriotism. De nuvarande marknadsstyrningsåtgärderna ger dock inte det nödvändiga säkerhetsnätet, vilket den tidigare talaren James Nicholson sade. Vi behöver kompletterande åtgärder, mer flexibla och effektiva åtgärder, åtgärder som kan garantera en marknadsstabilitet i kristider.

Enligt min åsikt måste vi också utrusta den gemensamma jordbrukspolitiken med en finansiell mekanism för att hantera krissituationer, ett slags krishanteringsfond. Att garantera producenternas inkomster hänger framför allt samman med att garantera insynen i livsmedelskedjan.

Avslutningsvis kan vi inte begränsa oss till att utforma framtida marknadsverktyg för perioden efter 2013. Vi vet att situationen – inom och utanför mjölksektorn – också är kritisk inom andra oerhört viktiga sektorer, vilka skiljer sig åt från ett geografiskt område till ett annat inom Europa.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Debatten hittills har visat att detta är ett mycket komplext problem. I viss mån har Marc Tarabella och James Nicholson, liksom andra, nämnt att å ena sidan rör problemet livsmedelskedjan i sin helhet, vilket också tas upp i José Bovés betänkande, nämligen att EU hittills inte har lyckats lösa problemet med hur man upprättar en rättvis balans mellan producenter, bearbetningsföretag och återförsäljare. Vad gäller Dacian Cioloș håller jag helt och hållet med om att det vore bra att hitta en medellångsiktig och en långsiktig lösning. Det finns fyra teoretiska alternativ.

Det ena, som också Johannes Jahr har nämnt, är att granska den nyliberala ståndpunkt med vilken man hittills har förkastat och försökt nedmontera de interventionistiska systemen. Jag håller alltså helt med om att vi måste tänka igenom om dessa interventionistiska system kan avfärdas, eller om de faktiskt kan användas för att reglera marknaden.

Det andra alternativet, som föreslås av den franska regeringen utifrån den amerikanska modellen, är konjunkturreglering. Frågan är om detta är genomförbart inom EU, men vi måste undersöka också detta eftersom hela marknaden är så flyktig att alla alternativ måste övervägas.

Det tredje alternativet är aktiemarknaden. För inte så länge sedan hölls en konferens om Borsa Mercati Telematica Italiana, som är ett aktiemarknadssystem på Internet, och därför måste vi undersöka i vilken utsträckning fondbörsystem kan användas. Jag vill direkt tillägga, för Dacian Cioloș' räkning, att för Östeuropa och de baltiska länderna är aktiemarknadssystemet tyvärr inte särskilt användbart.

Det franska ordförandeskapet tog också upp möjligheten att skapa ett prisövervakningssystem inom EU. Vi måste tänka igenom också detta, och vi måste överväga möjligheten – något som ligger nära Dacian Cioloș' sätt att resonera om jag inte misstar mig – att inrätta något slags fond, utifrån modellen med frukt- och grönsaksreformen, som kan användas för riskförvaltning. När det gäller spannmål skulle detta tyvärr kräva oerhörda summor. Jag är med andra ord helt enig med kommissionsledamoten om att vi måste tänka igenom varje alternativ, för just nu kan EU inte reglera marknaderna ordentligt.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Liksom ni väl vet är jordbruket en ekonomisk sektor med särskilda egenskaper som innebär att offentlig intervention ibland kan vara nödvändig och till och med önskvärd för producenterna, konsumenterna och allmänheten. Det finns åtminstone tre skäl till varför offentlig intervention inom denna ekonomiska sektor är lika motiverat inom EU som i andra länder i världen.

Särdragen hos tillgången på jordbruksvaror och efterfrågan på livsmedel gör jordbruksmarknaderna instabila. Jordbruket producerar också icke-marknadsprodukter och bidrar till att skapa en viss social stabilitet i våra länder och på vår landsbygd genom de arbetstillfällen som skapas. Framför allt utgör jordbruket grunden för en riklig, varierad och hälsosam livsmedelsförsörjning. Kan vi därmed vara nöjda med den nuvarande ekonomiska situationen i våra landsbygdsområden och för våra jordbrukare?

Herr kommissionsledamot! För ett antal dagar sedan gav en högre tjänsteman mig dessa uppgifter från sitt departement – som råkade vara ett franskt departement som ni väl känner till och ett departement med boskapsuppfödning. Vid det administrativa centret förs 2 500 jordbrukskonton. Av dessa har 800 en skuldkvot på över 80 procent, och 20 procent har en skuldkvot på 100 procent eller mer.

Med tanke på dessa uppgifter – som jag måste erkänna överraskade även mig – handlar den fråga som vi i dag måste ta itu med inte bara om inkomster utan också om en minskning av det europeiska jordbrukets värde. Mindre stöd, mindre offentlig intervention och fler restriktioner för produktionen: det är en verkligt explosiv kombination.

Det är sant att den allmänna ekonomiska krisen förvärrar situationen. Vi måste dock också ifrågasätta vissa beslut som kommissionen fattat, vissa beslut som fattats av era kolleger, herr kommissionsledamot. Jordbruket förblir ett förhandlingsobjekt i handelsavtalen. Trots situationen i Europa påverkas såväl kött som vissa spannmål, frukter och grönsaker. Den aktuella överenskommelsen mellan Europeiska unionen och de

andinska länderna, i synnerhet Peru och Colombia, kommer att offra producenterna i de yttersta randområdena. Vi kan inte fortsätta att driva en sådan politik.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag kommer från södra Italien. I min region, i våra regioner, producerar vi främst Medelhavsgrödor, jordbruksgrödor och grönsaker. Det talas inte så mycket om detta eftersom Europas och kommissionens fokus främst har legat på mjölkproduktion och djurhållning. Men vi måste också uppmärksamma Medelhavsgrödorna.

Jag kan övertyga er om att vi på grund av effekterna av klimatförändringar och ökenspridning nu står inför en avfolkning av landsbygden i våra områden, i våra regioner. För oss yttrar sig ökenspridningen genom att det växer ogräs där det en gång odlades frukt och grönsaker, där ingen sköter om olivodlingarna och där ingen längre plöjer jorden.

Jag kan berätta att olivodlarna 1995, innan vi fick euron, fick 170 000 lire, vilket motsvarar cirka 90 euro, per hundra kilo oliver. I år får de 30 euro för samma mängd. Tretton eller fjorton år har passerat, och priset har sjunkit till en tredjedel av vad det en gång var. Våra producenter säljer olja i parti för 2 euro per liter. Dessa intäkter täcker inte ens deras kostnader, och jordbruken drar på sig skulder eftersom försäljningspriset inte täcker kostnaderna.

Vi bevittnar också ett konstigt fenomen: Olja köps i partier för 2 euro och säljs sedan i varuhusen för 2 euro eller mindre. Det finns helt klart ett behov av att införa fler kontroller. Jag vill gärna vilja ha ett möte med er för att beskriva problemen med att uppdatera förordning (EG) nr 2568/1991; det finns nya kontrollsystem, och vi måste motverka förfalskning och utspädning, också för konsumenternas och producenternas skull.

Vi kan inte överväga nationaliseringsstöd i nästa gemensamma jordbrukspolitik och inte heller att sänka direktstödet, eftersom att slopa eller sänka direktstödet skulle leda till en jordbrukskris i södra Italien och Medelhavsområdet.

Herr kommissionsledamot! Låt mig avsluta med att säga att de som äger land i dag inte har vunnit det på lotteri utan har ärvt det från sina fäder eller mor- eller farföräldrar som med svett och möda brukade landet och sedan överlämnade det till sin son.

I dag riskerar de som lämnar sina gårdar till barnen att samtidigt överlämna en massa skulder. Europa måste reagera starkt och kraftfullt för att hjälpa jordbrukssektorn att återhämta sig.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Marknadsstabilisering måste vara en av de gemensamma centrala målsättningarna i den ekonomiska politiken. Det verkar som vi alla i kammaren är av samma åsikt. I den gemensamma jordbrukspolitiken behöver vi skyddsnetet av marknadsåtgärder för att skydda jordbrukarna och alla andra som ingår i livsmedelskedjan.

Perioden efter 2013 verkar vara särskilt alarmerande, exempelvis för att exportstöd och mjölkkvoter slopas, men också på grund av ökningen av importen från andra länder. Därför är det bra att kommissionsledamoten på detta stadium säger att han planerar att vidta åtgärder före 2013.

Nu måste vi undersöka hur vi kan använda de nya administrativa verktygen på marknaden: exempelvis de olika åtgärderna för att utveckla ett system med inkomstförsäkring som gör producenter och företag starkare och förbättrar öppenheten på marknaden.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Herr talman, herr Ciolos! Jag har framför mig en analys av den ekonomiska situationen i den tyska jordbrukssektorn. I analysen ingick en utvärdering av 19 100 räkenskaper från hel- och deltidjordbrukare. Resultaten baserar sig på fördelningen av jordbruk från undersökningarna om jordbrukens struktur 2007.

Under räkenskapsåret 2008–2009 har den övergripande situationen försämrats avsevärt. Siffrorna från de 18 200 gårdar som ägnar sig åt mjölkproduktion eller jordbruksgrödor på heltid föll från 45 400 euro till 34 400 euro. Det motsvarar en minskning på 24 procent. Särskilt stora var förlusterna perioden 2008–2009. Rörelseresultaten sjönk till 29 300 euro (minus 45 procent) och till 43 000 euro (minus 18 procent).

Vid blandad boskapsuppfödning däremot ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Dacian Cioloș, *kommissionsledamot*. – (FR) Herr talman! Jag anser att debatten vi just har lyssnat på visar hur viktigt det är att dra erfarenhet av denna mjölkkras. Som Stéphane Le Foll sade i början av sitt anförande bör vi fundera över genomförandemekanismer som en del av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013.

Samtidigt som vi respekterar mångfalden i det europeiska jordbruket är jag fast övertygad om att vi i den gemensamma jordbrukspolitiken måste kunna föreslå åtgärder som överensstämmer med våra gemensamma mål på europeisk nivå och som gör att den kan fylla den funktion som det är tänkt i Lissabonfördraget. Med andra ord måste den garantera stabilitet i jordbrukarnas intäkter och se till att marknaderna är välförsedda. De framtida instrumenten i den gemensamma jordbrukspolitiken bör göra det möjligt att bland annat uppnå dessa mål. Det finns naturligtvis andra mål, men dessa är de mest grundläggande och måste tas med i beräkningen.

Åtgärder för att reglera marknaderna för att vi ska slippa situationer med pris- eller marknadsvolatilitet eller att ingripa i sådana situationer är något vi kommer att lägga fokus på samt på de förslag som kommissionen kommer att lägga fram som en del av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013. Jag kan försäkra er att vi just nu arbetar med det. Jag är fullt medveten och övertygad om att mekanismer för marknadsstyrning måste få spela en roll tillsammans med direktstöd, vilket vi måste behålla, men kanske anpassa kriterierna för fördelningen av dem. Marknaden måste självfallet kunna fungera. Vi måste låta marknaden fungera så länge den kan, men jag håller med Michel Dantin när han säger att den specifika karaktären i jordbrukssektorn rättfärdigar offentliga åtgärder. Dessa måste naturligtvis vara ändamålsenliga och inriktade på att lösa problemen med marknaden och se till att den fungerar tillfredsställande. I denna anda kommer vi att lägga fram förslag för den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013.

Jag har full förståelse för att det inte bara är mejerisektorn som har det svårt just nu. Frukt- och grönsakssektorn är också utsatt för stora marknadsfluktuationer: fluktuationer i pris och kvantitet på varor som saluförs eller säljs. Denna sektor genomgick en reform för några år sedan. Vi har också lärt oss om hur denna reform, som gav större förhandlingsstyrka till producenter inom producentorganisationerna, tillämpades. Jag anser att vi också på denna nivå kan lära oss mycket som vi kan tillämpa i andra sektorer.

Jag är av uppfattningen att producenterna vid sidan av offentliga åtgärder också måste få möjlighet att bättre förhandla om kontrakten och därmed få bättre priser, samtidigt som vi måste garantera stabilitet i vilka produkter som förs ut på marknaden genom privata kontrakt. Jag tror därför att vi förutom offentliga åtgärder kan hitta andra sätt för marknaden att fungera på ett tillfredsställande sätt, samtidigt som vi ger offentliga myndigheter befogenhet att gripa in när marknaden inte fungerar. Jordbruket ska inte bara förse marknaden med livsmedel utan också fortsätta att skapa kollektiva nyttigheter. Detta är vi överens om. För att jordbruket ska kunna uppfylla alla dessa funktioner måste vi hjälpa till.

När det gäller livsmedelskedjan, speciellt styrkan att kunna förhandla fram en bättre spridning av mervärdet, har parlamentet arbetat med detta, kommissionen har offentliggjort ett meddelande och debatter har förts i rådet. Med utgångspunkt från alla dessa element tror jag att vi kan lägga fram några förslag för att hitta mekanismer som gör att producenter kan förhandla fram bättre marginaler.

Jag tror att jag i stort sett har fått med alla anföranden och alla problem som har lyfts fram. Jag vill återigen tacka för att jag fick möjlighet att förklara mig. Debatten har bara startat. Jag har också startat en offentlig debatt innan vi lägger fram förslag om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013. Jag tror att vi efter den debatten och parlamentets arbete fram till hösten när jag återkommer med kommissionens meddelande om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid ska kunna lägga fram förslag som ger jordbrukarna trygghet i deras verksamhet. Vi behöver dessa jordbrukare, inte bara för vad de tillhandahåller marknaden utan också för vad de gör på sin mark.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Priserna har sjunkit på olika jordbruksmarknader under de senaste månaderna till följd av den ekonomiska och finansiella kris som har drabbat EU och som i sin tur har försämrat efterfrågan på dessa produkter. Lägre priser är fördelaktigt för konsumenter och kommer på medellång sikt att leda till ökad efterfrågan, men under tiden drabbas det många producenter hårt. Det är därför mycket viktigt att lägga fram en europeisk jordbrukspolitik som lyfter fram nyckelfrågan: behovet att garantera tryggad livsmedelsförsörjning till rimliga marknadspriser. Vad som krävs är en jordbruksmodell som är konkurrensmässig och ekonomiskt lönsam och som överensstämmer med medborgarnas livsmedelsbehov samt miljömässiga och sociala behov.

Trots att den gemensamma jordbrukspolitiken är marknadsorienterad måste den innehålla en rad instrument för att tillgodose behovet av att kompensera för produktionen av offentliga tillgångar som inte kan ersättas av marknaden och för att kontrollera den extrema volatiliteten på marknaden. Den måste också ha ett lämpligt regelverk, ett starkt säkerhetsnät och förnuftig riskhantering. Den måste också förbättra livsmedelskedjan genom större öppenhet och bättre avtalsvillkor som inte är skadliga för producenterna. Slutligen är det viktigt att säkerställa likabehandling för importerat jordbruksmaterial och -produkter.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Låt mig först säga att jag välkomnar mina kollegers agerande, speciellt Paolo de Castro, som tog initiativet till debatten i denna fråga. Faktum är att våra jordbrukare i dag står inför överväldigande hinder när det gäller att förhandla fram ett rättvist pris för sina produkter. Hur priserna påverkades under den senaste mejerikrisen är bara ett exempel. Lagerinterventioner spelade sin roll för att stabilisera marknaden, precis som nödfonden för mejerisektorn. Men vi är inte utom all fara än. Livsmedelskedjorna utgör ett av hindren till rättvisa uppgörelser för jordbrukarna. Som vi alla vet vill de flesta livsmedelskedjorna framstå inför konsumenten som stora prispressare. Vi måste dock vara försiktiga så inte livsmedelskedjorna fortsätter att pressa priser tills det drabbar jordbrukarna. Om det nuvarande systemet skulle få fortsätta i evighet finns det inga incitament att driva jordbruk, och hur skulle vår landsbygd se ut då? Vi måste få en förändring. Jag hoppas att kommissionen är lika angelägen om det som parlamentet är.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) År 2009 hade europeiska jordbrukare stora svårigheter. Inkomsterna föll med nästan en fjärdedel, och krisen påverkade de flesta jordbruksmarknaderna, inklusive mejeri, spannmål, fläskkött, nötkött, oliver etc. Den svåraste situationen var definitivt den som mejerimarknaden stod inför. Som ett resultat av priskollapsen världen över led Europas mejeriproducenter enorma förluster. Jordbrukare offentliggjorde sin svåra situation vid ett flertal möten, och det förekom massiva protester bland jordbrukarna i många länder. Just nu är inte prisfluktuationerna lika stora, men det betyder inte att problemen har försvunnit. Vi upplever fortfarande en låg efterfrågan och prisfluktuationer inom många jordbrukssektorer. De nuvarande mekanismerna för intervention i mejerisektorn och inrättandet av mejerifonden har visat sig vara otillräckliga. Vi kan redan föreställa oss vad som kommer att hända när dessa instrument inte gäller längre. Vi kan säkert förvänta oss ytterligare inkomstfall och marknadsturbulens. Jag håller med Dacian Cioloş om att den svåra situationen på mejerimarknaden måste lösas omedelbart och att vi inte bör vänta till 2013, när den stora reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken är planerad. I juni förväntar vi oss ett beslut från högnivågruppen som kommer att presentera sina reflektioner och tankar om förbättring av situationen inom mejerisektorn. Jag hoppas att detta organ kommer att uppfylla våra förväntningar och presentera ett balanserat program med stabiliserande åtgärder. Det gläder mig att Dacian Cioloş delar vår oro och har tagit del av våra förslag.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

Talmannen. – Nästa sammanträde kommer att äga rum imorgon den 21 april. Debatterna kommer att hållas kl. 09.00–13.00 och kl. 15.00–19.00. Jag vet inte om alla är medvetna om att sammanträdet imorgon kommer att avslutas kl. 19.00.

(Sammanträdet avslutades kl. 23.25.)